

యక్షపర్వతం

కొన్ని వందల సంవత్సరాల క్రిందట నర్మదానది ప్రాంతాన గల అరణ్యాలలో అనేకమైన అటవికజాతి మనుష్యులు నివసిస్తూండే వాళ్ళు. వాళ్ళల్లో ఒక్కొక్క జాతి వాళ్ళకు ఒక నాయకుడో, ఒక రాజ్యం ఉండి అందరి మీదా అధికారం చలాయిస్తూండేవాడు. ఈ జాతుల మధ్య చిక మత్యం రాంబిది లేకపోగా, తరచు ఒకరిపై ఒకరు యుద్ధాలు చేస్తూండే వారు.

ఇలాంటి అటవిక జాతుల్లో ఒకటైన ఖడ్గమృగ జాతి వాళ్ళు. అరణ్యంలో గల కొండల్లో అరణ్యపురం అని ఒక పెద్ద వల్లి నిర్మించుకుని అందులో నివసిస్తూండే వాళ్ళు. ఖడ్గమృగాలను మచ్చిక చేసి వాటిని వ్యవసాయస్థలంకూ, వాపనాలుగానూ ఉప

యోగించుకుంటున్నందు వల్ల, ఈ అరణ్యపురంలో వుండే వాళ్ళకు ఖడ్గమృగ జాతి వాళ్ళన్న పేరు కలిగింది.

ఈ ఖడ్గమృగ జాతి వాళ్ళకు కొత్తగా అధికారానికి వచ్చిన అరణ్యమల్లు అనే యువకుడు రాజుగా వుండేవాడు. ఇతన్ని అధికారం నుంచి తొలగించేందుకు జాతి వాళ్ళ గణాధిపతి ఒకడు గట్టి ప్రయత్నాలు చేశాడు. కాని, యుద్ధం క్రియ యువకుల తోడ్పాటుతో అరణ్యమల్లు, అగణాధిపతి మోసాన్ని బయట పెట్టింది. అతన్ని పురికి మేకగా చేశాడు.

గణాధిపతి దుర్మరణం కరవాక అరణ్యమల్లు పరిపాలన ఏటువంది ఒడిదుడుకులు లేకుండా సాగిపోతున్నది. పూర్వం కేవలం

వేట మీద ఆధారపడి జీవించే ఖడ్గమృగ జాతివాళ్ళు. యిప్పుడు చుట్టుపక్కల వున్న ఆరణ్య ప్రాంతాల్లో వ్యవసాయపు పంటలు ప్రారంభించి, జొన్నలూ, గేధుమలూ లాంటి ఆహార దాన్యాలను పండించసాగారు.

ఆరణ్యమల్లులు సంహారానికి వచ్చి సంవత్సరం పూర్తయింది. ఆరణ్యం ఖడ్గ జాతి వాళ్ళంతా మహాత్సాహంతో వార్షికోత్సవం ఏర్పాటు చేశారు. యువకులు ఈటె కత్తులు తిప్పటం, ఖడ్గమృగాలను ఎత్తుగా కట్టిన గడకర్రల మీది నుంచి దూకించటం, మల్ల యుద్ధాలు చెయ్యటం లాంటి బల ప్రదర్శనలతో స్త్రీ, బాల, పురుషులందరినీ వినోదించే చర్యలు చేస్తున్నారు.

ఆరణ్యమల్లులు ఒక ఎత్తయిన ప్రదేశంలో, సగిపిలు చెక్కిన రాతి సంహారసంలో కూర్చుని యిడంతా చూసి ఎంతగానో ఆనందపడుతున్నారు.

ఆలాంటి ఉత్సాహ సమయంలో ఇద్దరు ఖడ్గజాతి వాళ్ళు తమ వాహనాల మీద ఉరుకులూ పరుగులతో ఆ ప్రదేశానికి వచ్చి, వాహనాలు దిగి అద్భుత వచ్చిన జనాన్ని తమకుంటూ ఆరణ్యమల్లులైన పోసాగారు.

ఆరణ్యమల్లుకు కలాములి అనే మంత్రి వున్నాడు. అతను ఆరణ్యమల్లులైన పోతున్న ఆ యిద్దరినీ చూసి దగ్గరకు రమ్మన్నట్టుగా సాంఘ్య చేసి, వాళ్ళు రాగానే, "ఏమిటి సంగతి? కొంపలంటుకున్నట్టు అలా వరి గత్తులారేం! ఈ ఉత్సాహ సమయంలో రాజుగారికో మీకేం పని? మంత్రిని నేను లేనా," అన్నాడు కోపంగా.

కలాములి యిలా అనగానే ఆ ఇద్దరూ అతడికి నమస్కరించి నిలబడి పోయారు, "సంగతేమిట చెప్పండి? ఇంతలోనే ముగవాళ్ళయారా?" అన్నాడు కలాములి.

ఆ ప్రశ్న వింటూనే ఆ వచ్చిన వాళ్ళు ద్దరూ ముఖముఖాలు చూసుకున్నారు. వాళ్ళల్లో కొంచెం పెద్దవారు గొంతు సవిరించుకుని, "అయ్యో, కొంత వాగు వక్కన శిన్న మన జొన్నచేల మీద ఎడర కొత్త వాళ్ళు పడి కంకులన్ని కొనుక్కుపోతున్నారు.

వాళ్ళు మనం ఎరిగిన అరణ్య వాతుల వాళ్ళలా లేరు. వాళ్ళ చెత్తిమీద పెద్ద పెద్ద తల గుడ్డలున్నవి. కరీరాన్నంతా కప్పుతూ పట్టాలు ధరించి ఉన్నారు. అన్నిటికన్నా ఎంత, ఈ పరిసరాల్లో ఎక్కడా కనబడని కొత్త రకం జంతువులను వెంట తోలుకు వచ్చారు. వాటి మీదే కొనసాగేస్తూ కంకులు వెస్తున్నారు." అన్నారు.

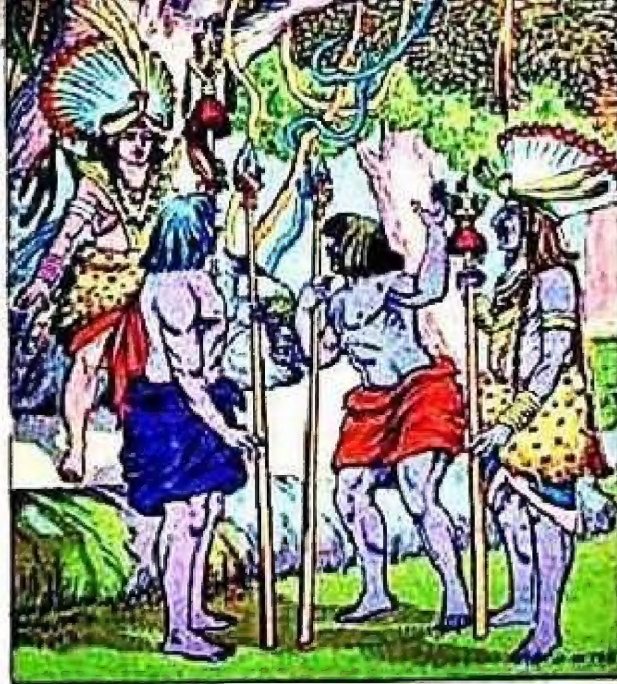
"ఏమిటా కొత్త రకం జంతువులు?" అన్నాడు మంత్రి శిలాముఖి.

"అవి ఏనుగులంత ఎత్తున్నాయి. పుల్లి వంటి కాళ్ళు. మెడలు కొంగ మెడల్లా వంకర తిరిగి ఉన్నాయి. నడుం మీద ఎత్తయిన మూపురం వున్నది." అన్నారు వచ్చిన వాళ్ళల్లో చిన్నవాడు.

మంత్రి వాళ్ళు యిలా సంభాషిస్తూండగా అదేమిటో వినేందుకు చుట్టూ కొందరు ఖడ్గవాహి వాళ్ళు చేరారు. అవంత జంతువుల వర్తన విశేషానే వాళ్ళల్లో కొందరికి పొడలెత్తి పోయింది. వాళ్ళు జనంలోకి పరిగెత్తుతూ, "ఏదో ఏంక మృగాల మీద వచ్చిన మరొక రోకం వాళ్ళు మన పండిన పంటలు కొనుక్కు పోతున్నారు." అంటూ నేకలు పెట్టారు.

చివరాలు చూస్తున్న జనంలో కలకలం బయలుదేరింది. అది చూసి రాజు ఆరణ్యముల్లు సంహసనం మీది నుంచి లేచి.

చందమామ

"ఏమిటా గడవ? ఏం జరిగింది? మంత్రి శిలాముఖి ఫక్కడ?" అన్నాడు బిగ్గరగా.

శిలాముఖి అవంత జంతువులను చూసి వచ్చిన వాళ్ళిద్దర్నీ అరణ్యముల్లు దగ్గరకు తీసుకుపోయి, వాళ్ళ ద్వారా తాను విన్న దంతా అతనికి చెప్పాడు.

"మనం కష్టపడి పండించిన పంటలు బందిపోట్లు దోచుకు పోతుంటే, వాళ్ళను పట్టుకునేందుకు అయిదువారు తీసుకుని బయలుదేరక, ఎంత జంతువులను గురించి అక్రమం పడుతున్నారా? పేరుకు నేను రాజును, నా కొక మంత్రి! కాని, మన ప్రవర్తన మాత్రం అబద్ధక మూక ధోరణి లోనే వున్నది. దీనికి ఒక రాజ్యం అన్న

పెరెండుకో తెలియటం లేదు," అన్నాడు అరణ్యమల్లు కోపంగా.

అరణ్యమల్లు యిలా అనగానే శిలాముఖి జగం గెసి తిరిగి. "ప్రస్తుతానికి యీ విశేషాలు కట్టి పెట్టండి. మన పొలాల్లోని పంటల్ని బందిపోట్లు దోచుకు పోతున్నారు. వాళ్ళను హతమార్చి మన పంటల్ని కాపాడుకోవాలి," అన్నాడు పెద్ద గంగుకో.

ఆ వెంటనే అనేక మంది ఖడ్గచాళి వాళ్ళు ఈటెలూ, కత్తులూ తీసుకుని బయలు దేరారు. కొందరు ఖడ్గమృగాల మీద సవారి అయ్యారు. ఒక అనుచరుడు తెచ్చిన ఖడ్గమృగాన్ని ఎక్కి మంత్రి శిలాముఖి ముందుగా బయలుదేరారు.

రాజు అరణ్యమల్లు వాళ్ళను ఉత్సాహ పరుస్తూ, "ఆ బందిపోట్లెక్కె వచ్చిన ఎంత మృగాలను చూసి భయపడకండి. లోకంలో మనం వాచనాలుగా ఉపయోగించే ఖడ్గ మృగాల కన్న చితి గొచ్చిన మరెక్కడా లేవు. ఆ బందిపోట్లలో కొందరిని బైదిలుగా పట్టుకు రండి. వాళ్ళ ద్వారా అదుర్దాధుల గుట్టుమట్టు తెలుసుకోవచ్చు," అన్నాడు.

"వై. అరణ్యమాతమా! వై. అరణ్యమల్లు మహారాజమా!" అంటూ ఖడ్గచాళి వాళ్ళు కొంద వాగు గెసి పరుగులు తీశారు.

వాళ్ళు వాగు ప్రాంతం గల తమ పంట పొలాల్ని సమీపించేంతలో అక్కడ కని వించిన దృశ్యం అందర్నీ పొడబెట్టింది. బందిపోట్లు పాతకా ముసైమంది వున్నారు. వాళ్ళల్లో కొందరు బొప్పకంకులు కొస్తున్నారు. అకొసిన వాటిని కొందరు విక్రయంగా వున్న మృగాల మీద గల పెద్ద సంచుల్లో పెడుతున్నారు. నలుగురైదుగురు బంది పోట్లు పొడవాటి ఈటెలతో చేరి చుట్టూ పసరా తిరుగుతున్నట్లు. తమ వాచనాలను అటూ యిటూ పంకితిస్తున్నారు.

బందిపోట్లనూ, వాళ్ళ వెంట వున్న విక్రయక మృగాలనూ చూసి ఖడ్గచాళి వాళ్ళు ఎంతగా భయపడ్డారో అంతకన్న మిన్నగా బందిపోట్లు ఖడ్గమృగాల మీద ఎక్కి వున్న వాళ్ళను చూసి భయపడిపోయారు.

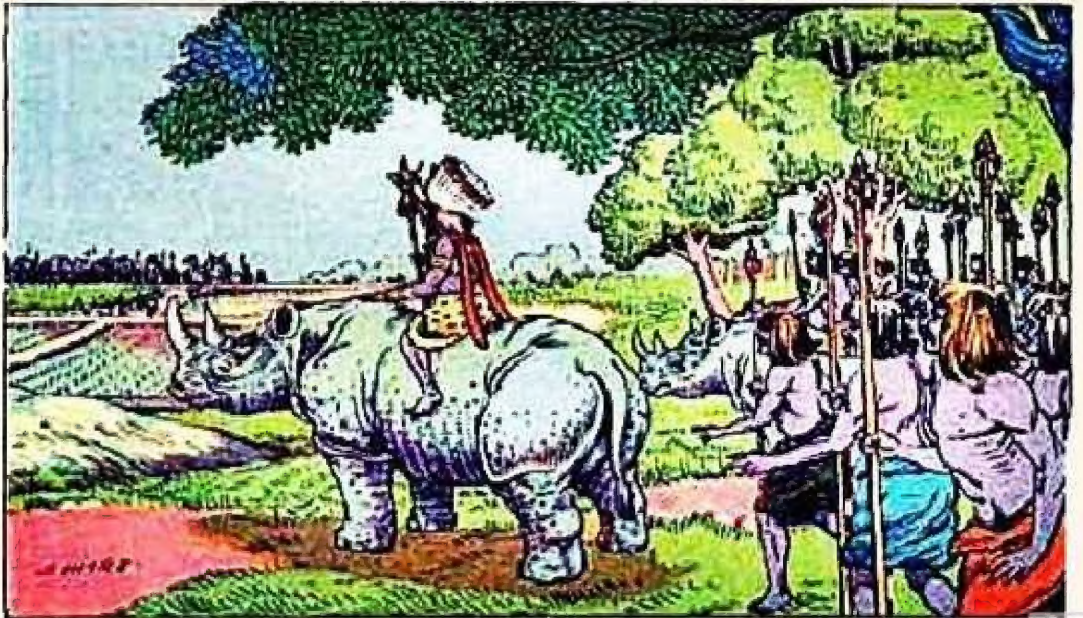
బందిపోట్లలో వికృత మృగం మీద ఎక్కి పున్న వాడెకడు తన చేతిలోని ఈటెను సైతెత్తి పెట్టగా, "ఈవస్తున్న తయంకర బంతుపుల్ని, వాటి మీద ఎక్కి పున్న ఆటవికుల్ని చూడండి! ఇథ్లమృగా లను మచ్చిక చేసి వాహనాలుగా ఉపయోగించే వాళ్ళు ఎంతటి మహా సాహసీలై పుంటారు!" అన్నాడు.

తమ అనుచరుడు చేసిన హెచ్చరిక వింటూనే ఎవరి పనుల్లో వారు మునిగి పున్న బందిపోటు వాళ్ళందరూ కలి రెత్తి చూశారు. . వాళ్ళకు ఇథ్లమృగం మీద ముందు వస్తున్న మంత్రి కిలాముఖి, అతనికి కొంచెం వెనకగా వస్తున్న యితర ఇథ్లవాతి వాళ్ళూ కనిపించారు. అందరి కన్న చాలా

వెనకగా కలి నడకన వచ్చిన ఇథ్లవాతి వాళ్ళు దూరంగా నిలబడి భయకంపిత నేత్రాలతో బందిపోట్ల కిది చూస్తున్నారు.

బందిపోట్ల వాయకుడు గబగబా ఒక వింత జంతువును ఎక్కి, ఇథ్లవాతివాళ్ళ కిది పరిక్షిగా చూశారు. వాళ్ళ వాలకం చూపై తమ మీదికి వచ్చి పడేందుకు తట పటా యిస్తున్నట్టు అతనికి కనిపించింది. ఇథ్లమృగవాతి వాళ్ళల్లో ఒక్కడూ చొరవగా తమ కని వాహనాన్ని దూకించటం లేదు.

"ఒరే, ఉష్టవిరుల్లారా! మన కొచ్చిన భయం ఏమీలేదు. ఈ ఇథ్లమృగం వాళ్ళు మనను చూసి టెంబిలు పడిపోతున్నట్టు న్నది. చూడండి. ఒక్కరైనా సాహసించి మన మీదికి కసిగా, వేగంగా వస్తున్నా

దేవా! అందరూ బెదురుకుని తటవదాయుస్తున్నారు. ఇదే మంచి అదను. నా వెంట మరీ నలుగురైదుగురు రండి. వాళ్ళను చుట్టు ముట్టి ఈటలు ఎసిరి చెల్లాచెదురు చేద్దాం." అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు.

నాయకుడు చేసిన హెచ్చరిక వింటూనే నలుగురు బందిపోట్లు తమ వాహనాల మీద ఎక్కి. ఈటలు యుళిపెస్తూ బుద్ధజాతి వాళ్ళ కేసి బయలుదేరారు. అది చూస్తూనే మంత్రి కిలాముఖి భయంతో ననసిపోతూ తన అనుచరుల కేసి తల తిప్పి. "ఈ బంది పోట్లు అంత ఎత్తు జంతువుల మీద వుండి మనసు తెలిగ్గా తమ ఈటలతో పాదప గలరు. మనం వెంటనే వెనుదిరిగి నమి

పంలో పున్న చెట్ల కేసి పోదాం. మనసు బందిపోట్లు తప్పక తరుముకుంటూ పస్తారు. అప్పుడు చెట్లకొమ్మల్లో పున్న మన వాళ్ళు. వాళ్ళను తెలిగ్గా ఈటలతో పాదపపెద్దు. మన వెంట వచ్చిన వాళ్ళను చెట్లెక్క మనండి!" అంటూ పెద్దగా కేక పెట్టాడు.

కిలాముఖి తన అనుచరులకు ఈ హెచ్చరిక చాలా అంశ్యంగా చేగాడు. తమ మంత్రి అన్న మాటలు వింటూనే అద్దరు బుద్ధజాతి వాళ్ళు కాము ఎక్కి పున్న మృగాలను వెనక్కు తిప్పి. "కాలి నడకన వచ్చిన వాళ్ళంతా చెట్లెక్కి. బందిపోట్లు వాటి కిందికి రాగానే ఈటలతో పాదపండి!" అంటూ కేకలు పెట్టాడు.

బుద్ధజాతివాళ్ళల్లో కొందరు చెట్లెక్క సాగాడు. వాళ్ళ ఎత్తుగడ గ్రహించిన బంది పోటు నాయకుడు. "ఒరే, మెత్తులారా! ఆ జొన్నకంకులు కోయటం అపి అందరూ వాహనాలెక్కండి. నేనూ, మరికొందరం ఈ బుద్ధమృగాల మీద పున్న వాగ్ల అంతు చూస్తూం. మిగతా వాళ్ళు ఆ చెట్లెక్కి ముఠాను ఈటలతో పొడిచి కింద పడ చేయండి." అని హెచ్చరించాడు.

కిలాముఖి తను ఎక్కి పున్న బుద్ధమృగాన్ని వెనక్కు తిప్పిలోపెలె, బందిపోటు నాయకుడూ, అతడి అనుచరులు కొందరూ చేగంగా వచ్చి, అతణ్ణి అతడి వెంట పున్న

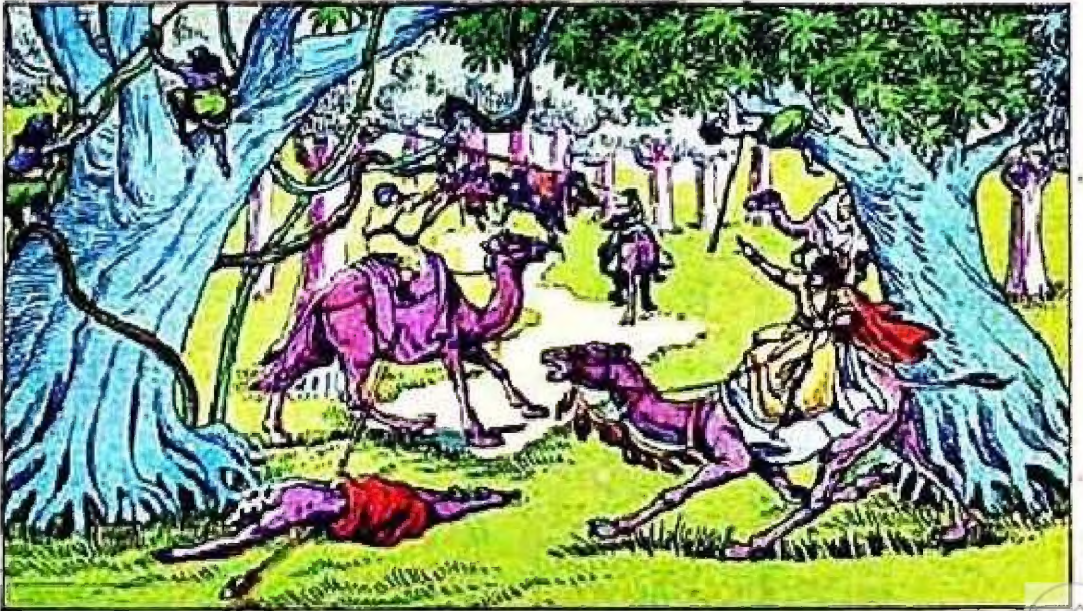

వాళ్ళనూ చుట్టు ముట్టారు. శిలాముఖి దైర్యంగా బందిపోటు నాయకుడి ఈ చెప్పలను తన ఈటెతో కాచుకుంటూ. "బ్రి అరణ్యమాతా! అందరూ చెట్ల కేసి బద్ధమృగాలను పరిగెత్తించండి!" అంటూ అరిచాడు.

బద్ధమృగాల మీద వున్న వాళ్ళందరూ ఒక్కసారిగా అరణ్యమాతకూ బ్రి. అంటూ కేకలు వేసి వెగంగా చెట్ల కేసి పరిగెత్త సాగారు. శిలాముఖి వాళ్ళందరి కన్ను వెనక పడిపోయినా, ఉపాయంగా బందిపోటు నాయకుడి ఈ చెప్పల నుంచి తప్ప కుంటూ, "చెట్ల మీద వున్న వాళ్ళు గురి చూసి బందిపోట్ల గుండెల్లో గుచ్చుకున్నట్టు ఈటలు విసరండి!" అంటూ అరిచాడు.

శిలాముఖితన ప్రాణరక్షణ ప్రయత్నంలో కిందు మీదైపోతూ, యింత సేపూ చెట్ల ప్రాంతాన జరుగుతున్న దేమిటో గమనించ లేదు. అక్కడ చెట్లెక్కడోకున్న బద్ధజాతి వాళ్ళ మీదికి కొందరు బందిపోట్లు పోయి, వాళ్ళను ఈటెలతో కొట్టసాగారు. గాయ పడిన వాళ్ళు కింద పడిపోగా, మిగిలిన బద్ధ జాతి వాళ్ళు దావు కేకలు పెడుతూ అరణ్య వృతం కేసి పరిగెత్తసాగారు.

శిలాముఖి కూడా ఎలాగో ప్రాణరక్షణ చేసుకుంటూ, వెనక తరుముకు వస్తున్న బందిపోట్లకు దొరకకుండా తన అనుచరు లతో చెట్ల కేసి పారిపోగలిగాడు. కానీ, అక్కడ మరికొందరు బందిపోట్లు తమ వాహనాలతో అతన్ని చుట్టు ముట్టే ప్రయత్నం

చేశారు. పరిస్థితి విషమమైస్తున్నదని గ్రహించిన కలాముఖి. "ఇక మనం ఈ బంది పోట్లను ఎదిరించలేం. అరణ్యపురం కేసి పారిపోవటమే శ్రమం!" అని తన అనుచరులను హెచ్చరించాడు.

ఆ సమయంలో దాపుల నున్న ఒక చెట్టు కొమ్మల్లోంచి, "మహామంత్రి కలాముఖి! పారిపోకు. నీ ఖడ్గమృగాన్ని వెనక్కు తిప్పి, దానిచేత నీ వెనక వస్తున్న ఒంటెను కుమ్మించు. నీ ఖడ్గమృగం కొమ్మువారి, ఇంద్రుడి వ్రాతానుభవం వదులుకు ఏమాత్రం తినిపోదు!" అన్న మాటలు వినిపించాయి.

కలాముఖి ఆ మాటలు స్పష్టంగా విన్నారు. ప్వరాన్నిబట్టి ఆ మాట్లాడింది తా నెరిగిన క్షత్రియ యువకుల వెంట వుంటే స్వర్ణాచారి అనే వాడిదని కూడా గుర్తించాడు. కాని, అతడిలో నిలబడి బందిపోట్లను ఎదిరించే దైర్యం పూర్తిగా నీరు కారిపోయింది. ఆ శారణం వల్ల ఖడ్గమృగాన్ని మరి కాస్త గట్టిగా అదిలించి, తన అనుచరుల వెన్నగా అరణ్యపురం కేసి పారిపోసాగాడు.

కలాముఖిలోపాటు, స్వర్ణాచారి చేసిన హెచ్చరికను బందిపోట్ల నాయకుడు విన్నాడు. అతడు ఎక్కడలేని అగ్రహంతో స్వర్ణాచారి ఎక్కి వున్న చెట్టు కిందికి పోయి. "ఎవర్రా అక్కడ? నా శత్రువులకు ఉపాయాలు చెప్పుకున్నావా? నే నెవర్నో తెలుసా?" అంటూ చుంకరించాడు.

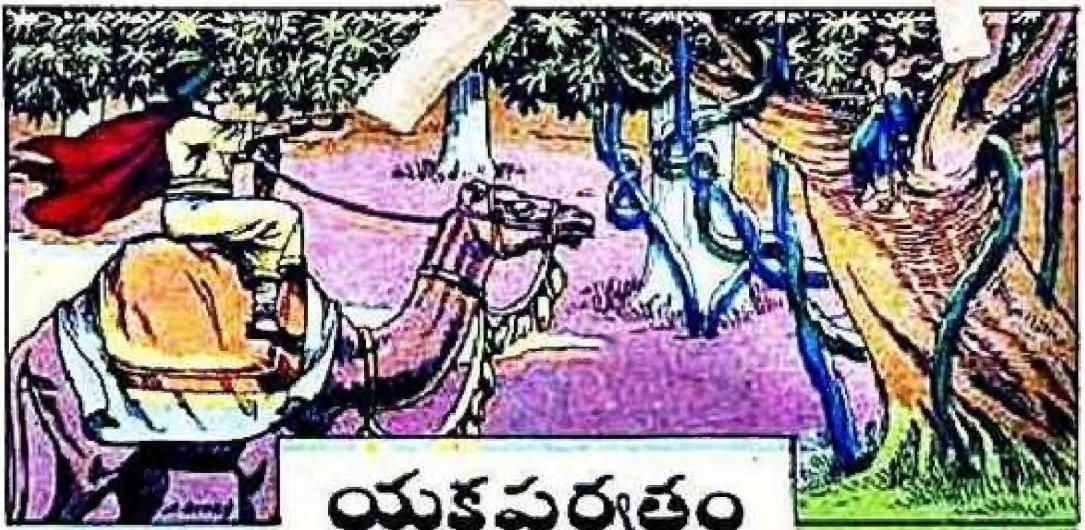
"నా పేరు స్వర్ణాచారి. పద్మపురవాస్తు కాస్తాల్లా, పుట్టు పెరికి చేవి ఒంటెను చూసి, మహా పారుష ప్రాణి అయిన ఖడ్గమృగం పారిపోవటం చూసి మెచ్చలేక కలాముఖికి ఆలాంటి సలహా యిచ్చాను. నాకు మీ ఒంటెబాతివాళ్ళూ, ఆ ఖడ్గమృగవారి వాళ్ళూ — అంతా మిత్రులే!" అన్నాడు స్వర్ణాచారి కొమ్మల్లోనే వుండి.

"ఒహో, చాలా అతి తేలికగా మాట్లాడుతున్నావే! వెంటనే చెట్టు దిగి వస్తావా లేక గురి చూసే ఈటె వినరమంటావా?" అంటూ బందిపోట్ల నాయకుడు ఒంటె మీద లేచి నిలబడి ఈటె పై కెత్తాడు.

— (ఇంకా వుంది)

యక్షపర్వతం

2

[బళ్లభాతి వాళ్ళు బెంటిపోలాలను బందిపోట్లు దోచుకుపోతున్నారని కమరు వచ్చింది. బళ్లభాతి వాళ్ళు మంత్రి నాయకత్వాన బందిపోట్లను ఎవరించబోయారు. ఆ సమయంలో చెట్లకొమ్మల్లో ఉన్న వాడతడు వాళ్ళకు సైర్యం చెప్పిపోయాడు. బందిపోట్లు నాయకుడు చెట్టు కిందికిపోయి తన ఎత్తి అతల్లి దిగిరమ్మని హత్యరిందాడు. తరవాత—]

బందిపోట్లు నాయకుడి ముఖలక్షణాలూ, ఆతడు ఈటె ఎత్తి యుళిపెస్తున్న తీరూ చూసి స్వల్పదారి తనకు చాపు తప్పదనుకున్నారు. బళ్లభాతి వాళ్ళు ఆ యట్టువక్కల ఎక్కడా లేకు. వాళ్ళు ప్రాణాలరచేత పెట్టుకుని అరణ్యపురం కేసి పారిపోతున్నారు. ఇప్పుడు తను చెట్టు దిగకపోతే ఎక్కువ ప్రమాదమా? దిగితే ఎక్కువ ప్రమాదమా? అని ఆలోచించసాగాడు స్వల్పదారి.

“ఒరే, యంతకు ముందు అంత తెలివిగా మాట్లాడినవాడివి. ఇప్పుడు సుతిలేని వెధవలాగా తలాదిస్తూ నా కేసి చూస్తావే? కొమ్మల్లో నుంచి కిందికి దిగి వస్తావా. ఈటె విసరమంటావా?” అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు పళ్ళుకొడుకుతూ.

ఆ హెచ్చరికతో స్వల్పదారి మునింకగా భయకంపితుడైపోయి, చెట్టు మీది నుంచి కిందికి దిగుతూ, “అయ్యా, అనవసరంగా

నన్ను చంపి పాపం కట్టుకోకండి. ఇంతకు ముందే చెప్పాను గదా. నేను వాస్తవిక జ్ఞాని. రాజప్రాసాదం దగ్గర్నుంది. పెద రైతు గుడి? వరకూ ఏ వాస్తవ బోపం లేకుండా నిర్మించగలను." అన్నాడు.

ఆ మాటలకు బందిపోట్ల నాయకుడు పెద్దగా నవ్వి. "నువ్వు వాగే వాగుడు కేమైనా సందర్భ కుద్ది వున్నదా? నేను కొంప గోదా కట్టించాలనుకుని. నిన్నెక్కుకుతూ యీ అరణ్యంలోకి వచ్చాననుకున్నావా? ఛీ, చెడవా, దిగు ముందు!" అన్నాడు.

స్వర్ణాచారి మారు మాటలకుండా చెక్కు దిగి కింద నిలబడ్డాడు. బందిపోట్ల నాయకుడు ఒంట మీది నుంచి దిగకుండానే,

అతణ్ణి ఓసారి వరకగా చూసి, "నువ్వు చూడబడతే, అభిధమ్మగాం మీద నవారి చేసి వార్స బాతి మనిషిలా లేవు. ఇక్కడ ఈ కొండల్లో, అరణ్యాల్లో ఏం చేస్తున్నావు?" అని అడిగాడు.

"అయ్యా, మీ తెలివితేటలు అద్భుతం! నేను ఆ భిధమ్మ వాణ్ణి కాదని మీరు సరి గానే గుర్తించారు. అసలు నాది పద్మపురం. గృహ నిర్మాణ వృత్తిలో బరుకు తెరువు అంత చాగా పాగక. యంత్ర నిర్మాణ రహస్యం కూడా తెలిసిన వాణ్ణి గనక, విఘ్నేశ్వరపూజారి అనే ఒక అర్చకుడితో కలిసి మాయ వినుగును సృష్టించాను. కాని, జడ్డకు క్షత్రియ యువకుల కారణంగా ఆ వృత్తిలో గట్టి చావు బెబ్బరిన, పురం వదిలి యీ అరణ్యాలు పట్టాను." అన్నాడు స్వర్ణాచారి.

"ఒరే, నువ్వు ఏదో మహాపురుషుడవని నీ జన్మ వృత్తాంతం అంతా అడుగుకున్నా ననుకుంటున్నావా ఏం, నీ సొంత గొడ వంతా నాకు వినివిస్తున్నావు? నే నడిగింది నువ్వి ప్రాంతాల ఏం చేస్తున్నావని. అసంగతి చెప్పే చాలు. నీకు తోడుగా అడేదో పురం అంటున్నావే — ఆ పురం వాళ్ళివేరై నా యిక్కడ వున్నారా?" అన్నాడు బంది పోట్ల నాయకుడు ఒంట మీది నుంచి దిగి, ఈటెను స్వర్ణాచారి గుండెల కేసి గురిచేసి,

స్వర్ణాచారి సావధాయంతో గజగజ పనిని పోతూ, "అయ్యో, నన్ను చంపకండి. మిమ్మల్ని వెనగించడంలా అంత నాలుగు మాటల్లో చెప్పేస్తాను. ఇక్కడికి దగ్గర్లోనే ఒక పక్షికాల వంటిది నిర్మించుకుని ఇద్దరు క్రితయ యువకులు నివసిస్తున్నారు. వాళ్ళకు కొంచెం దూరంలో కొండరాళ్ళతో ఒక కట్టడం కట్టుకుని నేనూ, విశ్వుక్తర పూజారి వుంటున్నాం," అన్నాడు.

క్రితయ యువకులు అన్నమాటవంటూనే బందిపోట్ల నాయకుడు, స్వర్ణాచారి ముఖంలోకి అనుమానంగా చూశాడు. తరవాత స్వర్ణాచారి చెప్పటం ముగించగానే, "ఈ దగ్గర్లోనే యిద్దరు క్రితయ యువకులు పక్షికాల నిర్మించుకుని వుంటున్నారా? వాళ్ళు తమన్ను లాంటిది చేస్తున్నారా ఏం?" అని అడిగాడు.

"వాళ్ళకు తమన్ను చెయవలసిన బర్మాం పట్టింది. అదేమీ యుద్ధ విద్యల్లో ఆరితేరిన వాళ్ళు. ఆకలితో నేనాడటం, అవసరం కలిగినప్పుడు దుష్ట శక్తిని, కష్టరక్షిణి చేస్తుండటం వాళ్ళ నిర్మకార్యక్రమం," అన్నాడు స్వర్ణాచారి ఉత్సాహంగా.

"ఓహో, అలాగా!" అంటూ బంది పోటు నాయకుడు అవహేళనగా నవ్వి, "ఇప్పుడు మేం చేసిన పని-ఇద్దరూ వాళ్ళ పండిన పంటలు కోసుకు పోవటం దుష్ట

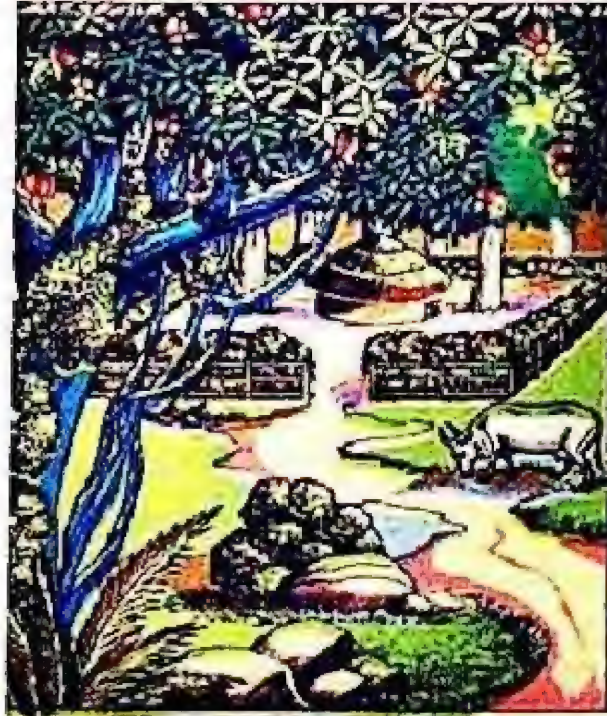

కార్య ముఫ్తయినా? అ క్రితయ యువకులకు యీ సంగతి తెలిస్తే ఏమంటారు?" అని అడిగాడు.

బందిపోటు తనం దుష్టకార్యల్లో పరమ దుష్టకార్యమని, ఈ సంగతి వింటే క్రితయ యువకులు పూరుకొరసి చెప్పాటనిపించింది స్వర్ణాచారికి. కాని, అలా చెప్పటం కోరి గంతు కోయించు కోవటమే అని గ్రహించి అతడు తడవబడి గంతుకో, "అయ్యో, మీరు ఇలా గొప్ప తర్కనూర్తానికి సంబంధించిన ప్రశ్న అడిగాడు. దానికి జవాబిచ్చే ఆర్థర నాకు లేదు," అన్నాడు.

"బతికి పోయావ్!" అన్నాడు బంది పోట్ల నాయకుడు పెద్దగా బుసకొడుతూ.

తరవాత ఒక్క క్షణం అగి, "ఆ క్షత్రియ యువకులు వుంటున్న పర్లకాల అన్నావే. అక్కడికి దారి తెలియి. అంత మంచి వాళ్ళు ఈ అరణ్యంలో ప్రాణాలతో వుండటం మాటోటి వాళ్ళకు క్షమం కాదు," అన్నాడు.

బందిపోట్ల నాయకుడి ఉద్దేశమేమిటో ఆ మాటల ద్వారా స్వర్ణాచారి గ్రహించాడు. ఆ క్షత్రియ యువకులిద్దరినీ పాతమార్గా లని అతడు అడవినిస్తున్నాడు. ముందుగా ఆ యువకుల్ని హెచ్చరించటం ఎక్కడ?

"ఏమిటాలోచిస్తున్నావ్? పాపిహాలని చూస్తున్నావా? బాగ్రత్త! ఈటెకు గుచ్చి, చెట్టుకు వెలాడ తిస్తాను," అన్నాడు బంది పోట్ల నాయకుడు.

తానిక మాటలతో కాలయాచన చేయటం ప్రాణాపాయకరం అని గుర్తించి, స్వర్ణా చారి తాను చెప్పిన క్షత్రియ యువకులుంటే పర్లకాల కేసి బయలుదేరాడు. బందిపోట్ల నాయకుడు తిరిగి ఒంట ఎక్కి, తన ఆసు చరులిద్దరినీ వెంట తమ్మని కేక పెట్టాడు.

ముందు స్వర్ణాచారి, కొంచెం వెనకగా ఆ ముగ్గురు బందిపోట్లూ బయలుదేరి కొద్ది సేపటికల్లా, పర్లకాల లాంటి ఒక ప్రదేశాన్ని సమీపించారు. పూ ల మొక్కలూ, ఫల పుకలూ వున్న ఒక ప్రకాంత ప్రదేశం మధ్య ఒక చిన్న కుడిరం వున్నది. అ కుడిర ప్రాంతం చుట్టూ కంచె వున్నది. ఆ కంచె బయట ఒక అవు పచ్చిక మేస్త్రున్నది.

స్వర్ణాచారి వెనక్కి ఒంట మీద వస్తున్న బందిపోట్ల నాయకుడు అవును చూస్తూనే కళ్ళింక చేసి, "ఒరే, అచారి! ఆ అవు పాది అవులా కనిపిస్తున్నదే. దూడ ఎక్కడ?" అని అడిగాడు.

"అయ్యా, అది పాది అవే. దూడ ఆ కంచెకు అవతలి ఎక్కడ మేస్త్రూ వుంటుంది," అన్నాడు స్వర్ణాచారి. అతడికి ముందుగా క్షత్రియ యువకులకు కీక్రు వాది గురించి, ఎలా హెచ్చరించటమో అన్న గట్టు సమస్య ఎదురయ్యింది. మధ్యలో యీ బందిపోటు పాది అవుల గురించి ముచ్చట లాడుకున్నాడు.

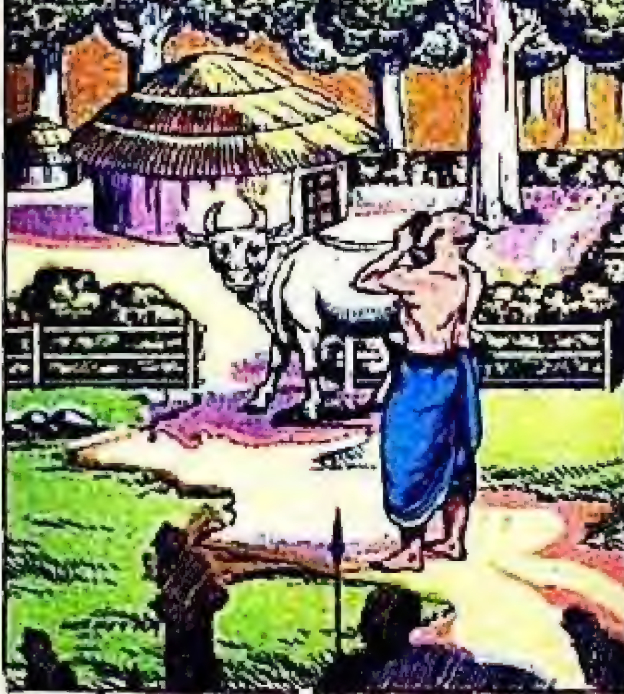
"అయ్యో, మీ రిక్కడే ఉండండి. నేను ముందుగా అకుటికానికి పోయి క్షత్రియు యువకులున్నారేమో చూసి వస్తాను," అన్నాడు స్వర్ణదాసి ఎంతో ఆమోయకుడిలా ముఖం పెట్టి.

ఆ మాటలకు బందిపోట్ల నాయకుడు చిన్నగా నవ్వి, "ఒరే, నీ గుంటనక్క చిత్తులు నా దగ్గర చెల్లవు. నీండు ఎదారుల నుంచి ఈ అరవ్వాటూ, కొండలూ చేరే దోపరి నీ బోటి వాళ్ళను చాలా మందిని చూగను. నువ్వు కంచె వద్దనే ఉండి, ఆ క్షత్రియు యువకులు వినెలా, 'దూర దేశం నుంచి అతిథులు వచ్చారు!' అని శేక పెట్టు; తెలిసిందా!" అన్నాడు.

బందిపోట్ల నాయకుడి ఎత్తుగడ ఏమిటో స్వర్ణదాసి అర్థమైంది. తను అతిథు లొచ్చారని శేక పెట్టగానే, యువకులిద్దరూ నిశాయుడులుగా కుటిరం నుంచి బయటికి వస్తారు. అప్పుడు వాళ్ళను హతమార్చి, వచ్చునది బందిపోటు అల్ దొస్తున్నాడు. కాని, తాను వాడు చెప్పినట్లు శేక చేయక పోతే అపదలో చిక్కుకోవలసి వస్తుంది. ఏమిటి దాం?

"దీని, శేక పెట్టి పిలుపు. ఏమిటి అంతగా తలపటాయిస్తున్నావు?" అంటూ బందిపోట్ల నాయకుడు ఈటెను స్వర్ణదాసి పిచ్చకు గట్టిగా అనించాడు.

చందమామ

స్వర్ణదాసి పెద్దగా గంజెత్తి, "ఒంఁటల మీద దూర దేశం నుంచి అతిథులు ఎత్తి వచ్చారు!" అని శేక పెట్టాడు. శరవార రెండు మూడు క్షణాల కాలం జరిగినా కుటిరంలో నుంచి ఎవరూ బయటికి కాలేదు.

"అయ్యో, క్షత్రియు యువకులు వెటకు వెళ్ళినట్లుంది!" అన్నాడు స్వర్ణదాసి. ప్రమాదంకలిగిపోయిందని సంకోషపడుతూ.

"అనుమానం ఎందుకు, మరొసారి శేక చెయ్యి, చూద్దాం!", అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు.

స్వర్ణదాసి యీసారి మరింత బిగ్గరగా శేక పెట్టాడు. కుటిరంలో నుంచి ఎవరూ బయటికి కాలేదు. బందిపోట్ల నాయకుడు

ఒంటి మీదినుంచి దిగి, తన అనుచరుడొకణ్ణి స్వల్పదారి పారిపోకుండా కాపలా వుండమని చెప్పి, రెండవ వాణ్ణి వెంటబెట్టుకుని, కంచె దారి కుటిరం ముందుకు వెళ్ళాడు.

కుటిర ద్వారానికి అడ్డంగా వున్న వెదురు తడితె కాదుతో ఒక మేకుకు బయట గట్టిగా జంఠించబడి వున్నది. దాన్ని చూస్తూనే బందిపోట్ల నాయకుడు, తన పక్కనే వున్న వాడితో, "అ బదారి చెప్పించే నిజం. అ క్రియూ రిద్దరూ ఇంటిలో. మనం లోపలికి పోయి చూద్దాం, పనికొచ్చే విలువైన పస్తువులిమైనా దొరకవచ్చు!" అన్నారు.

బందిపోట్లద్దూ ద్వారానికి బిగించి వున్న వెదురు తడితెను వెనక్కు తోసి

కుటిరం లోపలికి వెళ్ళారు. లోపలి వాళ్ళకు దోచుకునేందుకు విలువైన వస్తువు లేచి కనిపించలేదు. గోడల నుంచి ప్తలి, ఎలుగూ, జింకా లాంటి మృగాల చర్మాలు వేలాడు తున్నవి. గోడకు ఒక మూలగా రెండు ఈటలూ, కొన్ని విల్లంబులూ అనించి వున్నవి. కొక్కెం నుంచి రెండు ధనుస్సులు వేలాడుతున్నవి.

"విశ్వపరో కాని మంచి విలువకాళ్ళలా వున్నారు. మారం నుంచే క్షత్రువునుగాని, అడవి మృగాన్నిగాని కొట్టేందుకు దాణం కన్న గొప్ప ఆయుధం మరొకటిలేదు. మనం విలువద్య కూడా కొంత నేర్చుకుని వుండటం మంచిది. ఆ విల్లంబులు తీసుకో!" అని హెచ్చరించాడు బందిపోట్ల నాయకుడు తన అనుచరుణ్ణి.

నాయకుడు యిలా హెచ్చరించగానే బందిపోట్లు ముందుకు పోయి అక్కడ వున్న రెండు ధనుస్సులనూ, అంబులనూ తీసుకుని కట్టిగా కట్టి, భూజాన పెట్టు కున్నారు. బందిపోట్లు నాయకుడు కుటిరం లోని అన్ని మూలలకూ పోయి జాగా వెలికి, అక్కడ విలువైన వస్తువు లేచి కనిపడక పోవటంతో నిదుర్నాహ పడిపోయి, తల్ల పండుకుని కుటిరం బయటికి వచ్చేశాడు.

"అదారి! సుప్రతి చెప్పి అక్రియ యువకులు అహరథాన్యాలు కూడా కుటి

రందో ఎక్కడా వాచినట్టు లేక! పులి చర్మాలూ, జింక చర్మాలూ తప్ప అఖరికి ఏనుగుల దంతాలైనా ఎక్కడా కనిపించ లేదు. వాళ్ళు అడవి ఏనుగులను పేదా డరా?" అన్నాడు బందిపోటు నాయకుడు.

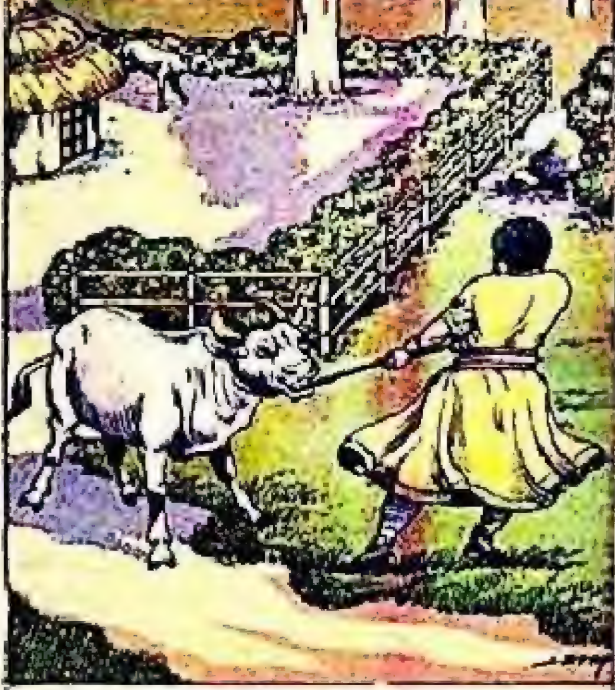
"అయ్యో, అక్షితియే యువకులు అహారం కోసం తప్ప ఏ అడవి బంతువునూ చంపరు. మీరు చూసిన పులిచర్మాలూ, వాళ్ళు అత్యంతమైన కోసం చంపిన వుంటుంది.", అన్నాడు స్వర్ణాచారి.

"ఓహో, వాళ్ళకు ఏనుగు దంతం విలువ కూడా తెలియదన్నమాట!" అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు యానడిస్తున్నట్టు.

తరవాత అతడు అలాపుల మేస్త్రున్న అవును తన అనుచరులకు చూపుతూ, "ఒంటెపాలు తాగి తాగి ముఖం మెత్తు కున్నది. ఈ అవు మెదకు తాడు చిగించి చెంటు తాక్కురండి. దాని దూడ ఎక్కడ?" అంటూ చుట్టూ కలియచూడసాగాడు.

ఒక బందిపోటు అవు దగ్గరకు పోయి దాని మెదకు తాడు తగిలించి ఒంటె కేసి తాక్కుపోసాగాడు. అవు మెద గింజుకుంటూ పెద్దగా అరిచింది. ఆ అరుపు వింటూనే కుటిరం వెనక నుంచి దాని దూడ పరి గ్రతుకు పిచ్చింది.

"ఈ అదానిని కూడా ఒంటె మీద ఎక్కించండి," అన్నాడు బందిపోట్ల నాయకుడు.

అమాట వింటూనే స్వర్ణాచారి గడగడ రాడిపోతూ, "అయ్యో, నన్ను మీ చెంటు తీసుకుపోకండి. నా తిక్కలే పోయిగా వున్నది. నా బతుకు యిక్కడే వెళ్ళబుచ్చుకాను," అన్నాడు.

"అదేం తుదరదు. మేం ప్రస్తుతం వుంటున్న కొండ చరియ ప్రాంతాల వాస్తు శాస్త్రం తెలిసిన వాడివి గనక, మువ్వ చక్కని గృహాలు నిర్మించాలి. కొద్ది కాలంలోనే మేమి చుట్టుపక్కల సూర్యమండల పరకూ అక్ర మించుకుని, అధికారం చెలాయించ బోతున్నాం. ఇప్పుడు మువ్వ గృహాలు నిర్మించబోయే చోటు రాజధాని నగరం అవుతుంది. నిన్ను తప్పక అస్థాన వాస్తు

కాస్తజ్ఞుని చేసి గొరవిస్తాను." అన్నాడు బందిపాట్ల నాయకుడు.

"అయ్యో, నా కలాంటి పదవులేమీ వద్దు. నన్నక్కలే ముఖంగా...."

స్వర్ణాచారి మాట పూర్తి చేసి లోపలి బందిపాడొకడు అతడి గొంతు పట్టుకుని ఎత్తి ఒంట మీద పడవేశాడు. స్వర్ణాచారి అక్కడ లేచి నిలబడి, "రక్షించండి! రక్షించండి!" అంటూ అరవసాగాడు.

స్వర్ణాచారి కేకలు అకుటిర ప్రాంతానికి వస్తున్న అతడి మిత్రుడు విఘ్నేశ్వర పూజారి అనేవారు విన్నారు. అతడు స్వర్ణాచారికేదో ప్రమాదం సంభవించిందని గ్రహించి త్వర త్వరగా కుటిరాన్ని సమీపించాడు. అతడి దృష్టికి ఒంటల మీద పున్న బందిపాట్లూ, స్వర్ణాచారి, బందిపాట్లలో ఒకడు రాక్కు పోతున్న పాతి అపూ కనిపించాయి.

విఘ్నేశ్వర పూజారికి మెరుపులా ఒక ఆలోచన వచ్చింది. కుటిరంలో నివసించే కత్తియ యువకులు ఒక నింహన్ని చిట్టగా పుస్త్రుప్రదే వటుకు వచ్చి, పెంచుకున్నారు.

అది ఆ యువకులు కుటిరం దగ్గర పున్న సమయాల్లో స్వేచ్ఛగా ఆ చుట్టు పక్కల తిరుగుతూ వుంటుంది. వాళ్ళు కుటిరంలో లేనప్పుడు దాన్ని కుటిరం వెనక పున్న కర్రల బోనులో వదిలి పోతుంటారు.

ఇప్పుడు విఘ్నేశ్వర పూజారికి అనిహన్ని బోనులో నుంచి పడలటం వల్ల స్వర్ణాచారిని, పాతి అపూనూ రక్షించవచ్చున్న ఆలోచన కలిగింది. పాతి అపూనూ, నింహనికి చాలా స్నేహం. అపూ ఆరువులు నింహన్ని రెచ్చ గట్టి, దానికి బందిపాట్ల మీదికి దూకేలా కోపం తెప్పించవచ్చు....

విఘ్నేశ్వర పూజారి వరుగు వరుగున పోయి బోనులోంచి నింహన్ని బయటికి వదిలాడు. అది బయటికి వస్తూనే పెద్దగా గర్జించి, బందిపాట్ల కేసే వేగంగా దూకుతూ పరిగెత్తింది. దాన్ని చూస్తూనే ఒంటలు దిద్దిరాయి. ఒక బందిపాటు పట్టుకొని ఒంట మీది నుంచి కింద పడిపోయాడు. నింహం వెంగున ఎగిరి వాడి మీద పడి, గొంతు పట్టుకున్నది. --(ఇంకా ఉంది.)

యక్షపర్వతం

3

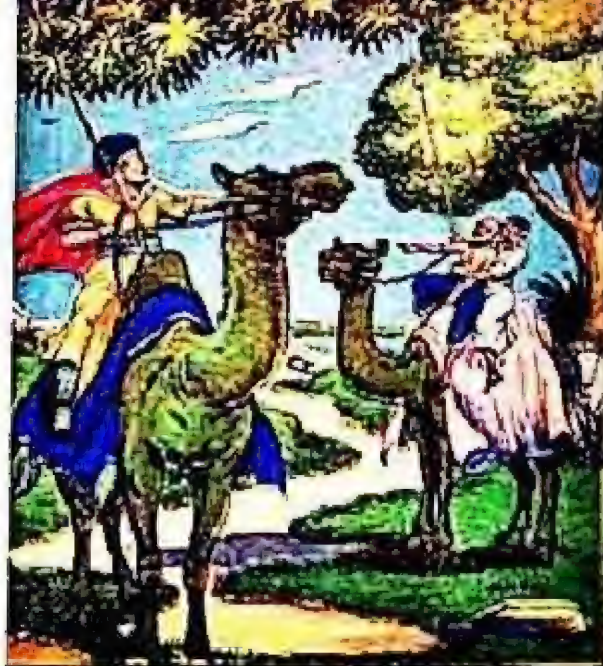
[బందిపోట్లనాయకుడు స్వర్ణాచారి అనే వాణ్ణి కట్టి పట్టుకుని, అతడి వ్యారా అరణ్యంలోని ఒక గుహలో విడిచిపెట్టి యిద్దరు క్షత్రియులనువకుల్ని గురించి తెలుసుకున్నాడు. ఆ సమయంలో ఇమ్మిక్తరహుగారి అనేవాడు బందిపోట్ల పైకి పెంపుడు పెంపాన్ని ఉసి కొచ్చాడు, అది బందిపోట్లలో ఒకరి మీదపడి, గట్టిగా గొంతువట్టుకుప్పిరి. తరువాత—]

హఠాత్తుగా గర్జిస్తూ వెనక వస్తున్న తన పట్టుకుని అటూ యిటూ విడిచిస్తూ నేల ఆనుచుండి మీద పడిన పెంపాన్ని చూస్తూనే మీద పార్లించటం మానలేదు. బందిపోట్లనాయకుడు అదిరిపడ్డాడు. అతడు బట్ట, కుంఠం ఏమిచేయటమా అని అలోచించి, చప్పిన ఈటెను పైకెత్తి, పెంపాని కేసి బలంగా విసిరాడు. ఈటె పోయి పెంపానిని ఒక అడుగు దూరంలో నేలకు తగిలి, నిలువుగా గుచ్చుకుపోయింది. పెంపాం మాత్రం బందిపోటును గొంతు అంటూ- దిగ్గరగా కేకలు పెడుతున్నాడు.

'తం ద మా మ'

బందిపోట్లనాయకుడికి యిక కాసు తన అనుచరుల్ని సంహం బారి నుంచి కాపాడ లేనని తెలిసిపోయింది. సంహం నేట దిక్కిన ఆ బందిపోటు రెండు మూడుసార్లు పెద్దగా అరిచి పూరుకున్నాడు. ఇవ్వుడు సంహం వాణ్ని దూరంగా విడిచింది పాక చేసి, వెనక కాళ్ళ మీద కూర్చుని చిన్నగా గర్జిస్తూ బందిపోట్ల నాయకుడి కేసి, ముందున్న బందిపోటు చాక్కు పోతున్న పాటిఅవు కేసి చూడసాగింది.

ఈసారి సంహం తన మీదే లెక తన అనుచరుడి మీదే తప్పక చూకుతుందని బందిపోట్లనాయకుడు భయపడ్డాడు. అది ముఖ్యంగా అహరం కోసం అవును వట్టు

కోవాని చూస్తున్నదని అతడు పొరబడ్డాడు. అవును వదిలి వేస్తే తమకు సంహంనుంచి ఎలాంటి ప్రమాదమూ రాకపోవచ్చు....

బందిపోట్లనాయకుడు యిలా అనుకుని తన అనుచరుడితో, "ఒరే, ఉప్పచెడవా! నీ తెలివి తక్కువ తనం వల్లనే మనవా రెకడు చచ్చాడు. సంహంగర్జన వింటూనే మువ్వ అవును వదిలివేస్తే యీ ప్రమాదం పంభవించేది కాదు. 'సంహం అవును తరుముకుంటూ అరణ్యంలోకి పోయింది; ఇప్పటికైనా ఖుద్దీగా అవును వదిలి పెట్టా," అని. కేకలు పెడుతున్న స్వర్ణాదారి కని రొద్రంగా చూస్తూ, "ఒరే, వాస్తుచే! అక నైనా నేరుమూనుకుని మా వెంటపస్తావా, లెకపోతే ఒంట మీది నుంచి కిందికి వడ దిసి సంహానికి మేతగా వెయ్యమంటావా?" అన్నాడు.

ఈ ప్రశ్న స్వర్ణాదారికి ఎంత సంతోషాన్ని కలిగించింది. క్రితం యువకుల పెంపుడు సంహం తనకు బాగా మారింది అయినదే. అది తనను ఏమీ చేయదు, ఆ కారణంగా అతడు లేని భయాన్ని నబిస్తూ, "ఉప్తినాయకా! నన్ను సంహానికి మేతగా వెయ్యండి. ఆ విధంగానైనా జన్మకూమిలోనే మరణిస్తాను. జన్మకూమి తన్ను ప్రియమైన వస్తువు మేరేం వున్నది!" అన్నాడు.

బందిపోటునాయకుడికి ఓ క్షణకాలం స్వర్ణాచారిని ఒంట మీది నుంచి కింద పడే చేయటమే మందించనిపించింది. కాని, అతడికి మరుక్షణంలో కాసు కొండచరియ ప్రాంతాల కట్టనున్న రాబడాని సగరం మాట గుర్తు కొచ్చింది. ఆ కారణంగా అతడు తన అనుచరుడితో, "ఒరే, ఆ వాస్తువత్తిని యిక్కడ సంహనిసి అపారంగా వవలకు. మనం నిర్మించబోయే కొండకట్ట పట్టణానికి వాని సాయం కావలసిన వస్తుంది. అక్కడ వారు అంతగా మన మాట వివకపాతే. అప్పుడు ముక్కలు ముక్కలుగా పరికి ఏ తోడళ్ళ పాట్లలో నెంపుదాం." అన్నాడు.

ఈ మాటలతో స్వర్ణాచారిని నిబంగానె దాపు భయం కలిగింది. అతడు సంహని నేని తిరిగి, "భీమా! భీమా!" అంటూ పెట్టగా కేక పెట్టి, "రక్షించండి! రక్షించండి!" అంటూ అరవసాగాడు.

ఎంపుడు సంహని పేరు భీముడు. అది తన పేరు చెప్పల పతగానే గర్జిస్తూ లేచి, ఒకసారి జాలు విదిలించుకుని స్వర్ణాచారి వున్న ఒంట నేని చూకింది. కాని, యీలో పలే రాసున్న ప్రమాదాన్ని గుర్తించిన బంది పోటు అవు మెదడు వున్న కాదును చేప్పన వదిలి, ఒంటను గట్టగా అదిలించాడు. ఒంట బొన్నపోలాల కేని పరుగు లంకించు కున్నది. దాని వెనకగా బందిపోటునాయ

కుడు కూడా తన ఒంటను వెగంగా పరి గెత్తించాడు.

ఈ బందిసవంతా విఘ్నేశ్వర పూజారి కుటిరం వెనక వుండి చూస్తూనే వున్నాడు. ఎంతో కాలంగా తనకు విద్రుడుగా వుంటూ కష్టమేదాల్లో తనను పదలని స్వర్ణాచారి బందిపోట్లకు బంది అయి పోవటం అతడికి ఎంతో దాధ కలిగించింది. సమయానికి క్రియ యువకులు కుటిరంలో వున్నట్టయితే, యీ వివత్తు కలిగి వుండేది కాదు.

విఘ్నేశ్వరపూజారి యంతగా అనుకునే ఆ క్రియ యువకులిద్దరూ ఆ సమయంలో అరణ్యంలో వెట ముగించి తమ కుటిరాల వైపున బయలుదేరి వస్తున్నారు. ఆ రోజున

వాళ్ళకు వెట డాగా పోగింది. ఒక యువకుడి చుట్టూనుంచి లేడి ఒకటి వెళ్ళాడు రున్నది. రెండవ యువకుడి చుట్టూ మీన రెండు ఆడవికొచ్చాయి. చెతిలో నాలుగు కుందేళ్ళూ పున్నవి. వాళ్ళు సిక్కింతగా కబుర్లుచెప్పుకుంటూ నడుస్తున్నారు.

ఆ యువకులిద్దరూ తమ కుటిరానికి కూతచేయి యారంలో వుండగా పెంపుడు సంపాం చిన్నగా గర్జిస్తూ వాళ్ళ దగ్గరకు వచ్చి, గిరికిలు తినుగురూ, యువకుల్లో ఒకడి వాళ్ళను చుట్టుకొసాగింది. సింహాన్ని చూసి ఆ యువకులు పొందిన ఆశ్చర్యం అంతా యింతా గాదు. కామీ వెటకు బయలుదేరిపోవ్వారు దాన్ని బోసులో పెట్టుకు

జరిగింది కదా! మరి అది బోసులో నుంచి ఎలా బయట పడింది? కర్మం కారీ సంపాం ఎవరినైనా ప్రాణహాని కలిగించలేదుగదా!

యువకులు యిలాంటి అనుమానాలతో ఒకరి ముఖం కేసి ఒకరు ప్రశ్నార్థకంగా చూసుకునేంతలో విఘ్నేశ్వర పూజారి చెట్టు వెనుక నుంచి వాళ్ళ ముందుకు పరిగెత్తు గుంటూ వస్తూ, "మహా యోధుల్లారా, ఖడ్గ తీవదత్తుల్లారా! పుట్టిమునిగింది, కొంప లంటుకున్నై, సర్వనాశనం జరిగిపోయింది!", అన్నాడు.

ఆ మాటలకు క్షత్రియుయువకు లిద్దరూ ఓక్షణకాలం నివ్వరపోయారు. వాళ్ళల్లో ఒకరు పూజారి కేసి నిశితంగా చూస్తూ, "ఏమిటా సర్వనాశనం? సుహృద్, మేమూ, చుట్టూ వున్న ఆరణ్యం పచ్చగా కళకళలాడుతూ బతికే వున్నాంగదా! మరి ఆజరిగి పోయిన సర్వనాశనం ఏ ప్రాంతాల? మాకు ఆశ్చర్యం కలిగిస్తున్నదల్లా, యీ చీమురు బోసులో నుంచి ఎలా బయట పడగలిగాడా అన్నదే!" అని సంపాం జూలు పట్టుకుని వెళ్ళతో దువ్వసాగాడు.

విఘ్నేశ్వరపూజారి ఆ క్షత్రియు యువకు లిద్దరికీ అంతకు ముందు కుటిరం ప్రాంతాల జరిగిన వీరత్వం సంగతి గవగవా చెప్పి, "ఖడ్గ తీవదత్తుల్లారా! ఇక్కడ కాలయాచన చెయటం చేనికి? త్వరగా కుటిరం దగ్గరకు

రండి. అక్కడ చీమిడి పంజా దెబ్బలకు చచ్చిన బందిపోటు కవాన్ని కూడా మీరు చూడవచ్చు. ఆ మహా విఘ్నేశ్వరుడి కృప వల్ల పొదిగోహా, గోవత్సం మాత్రం మనకు దక్కాయి." అన్నాడు.

పూజారి చెప్పినదంతా నిన్ను ఇద్దరూ జీవ దత్తులకు అశ్చర్యంతో పాటు, ఎక్కడ లేని జోహానెకం కూడా కలిగింది. తాము వుంటున్న మహారణ్యంలో అదిమవాసులైన అనేక తెగల మానవులు నివసిస్తున్నారని మాత్రమే యింత పరకూ వాళ్ళకు తెలుసు. ఒంటెలను యానాటి పరకూ వాళ్ళా ప్రాంతాల చూసి ఎరగరు. అలాంటి పరిస్థితుల్లో ఒంటెల మీద వచ్చిన బందిపోట్లు తమ కుటీరంలో జొరపడటమేగాక, తమకు అతిథి నమానులైన స్వర్ణాచారిని బలవంతంగా ఎత్తుకు పోవటం వాళ్ళకు ఎక్కడ లేని జోహాన్ని తెప్పించింది.

"జీవా, యిక మనం యిక్కడ కాల యాపన చేయకూడదు. ఆ బందిపోట్లు వెళ్ళిన మార్గం ఏదో పూజారి మనకు చెప్పారు గదా. మనం వెంటనే బయలుదేరి పోయి స్వర్ణాచారిని వాళ్ళ వారి నుంచి విడిపించి, అదుర్దాల్లల్ని నరికి పోగులు వేద్దాం." అంటూ ఇద్దరూ కత్తి దూకారు.

జీవదత్తుడు తన మిత్రుడి భుజం మీద చేయి వేసి, "ఇద్దా, ముందు వెనుకలు

చూచుకుందా క్షత్రువుల శేసి దుమకటం ప్రేమాద శారణం అవుతుంది. ఆ క్షత్రువుల సంఖ్య ఎంత? వాళ్ళు మన కుటీరం శేసి పనిగట్టుకు రావడం వెనక ఏదైనా రహస్యం వున్నదా? ఇవన్నీ సావధానంగా అలోచించాలి. సైగా ఎక్కడ ఎలాడులో మాత్రమే వాహనాలుగా ఉపయోగించే ఒంటెలను, అదుర్దాల్లలు యీ అరణ్యంలోకి ఎందుకు తెచ్చారు?... సరే. ముందు కుటీరంలో నుంచి వాళ్ళు ఏమేమి ఎత్తుకుపోయారో వెళ్ళి చూద్దాం," అన్నాడు.

ఇద్దరూ జీవదత్తులు కుటీరం ముందుకు వెళ్ళేంతలో, వెనక వస్తున్న విఘ్నేశ్వర పూజారి వాళ్ళను అపి, "యోధుల్లారా!

ఇదిగో యీ పాత వక్కన నేల వారి వున్న క్రతుకవాన్ని తిరిగించండి! దీముది పంజా చెప్పకు మీరు వీరస్వర్గం అలంకరించారు." అన్నాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు బందిపాటు శవం వున్న చోటుకు పోయారు. ఖడ్గవర్మ కాలిత్ కవాన్ని అటూ యిటూ కదిలించాడు. జీవ దత్తుడు శవం కేసి పరీక్షగా చూసి, "చిరు అదవిజాతి వాడు కాదు. దుస్తుల తీరూ, ముఖ లక్షణాలూ చూస్తూంటే, ఎక్కడో దూర ప్రాంతం నుంచి యీ అరణ్యంలోకి వచ్చినట్టుంది," అన్నాడు.

"చిరు కాస్త ప్రాణంకో వున్నట్లయితే, క్రమించి అన్ని రహస్యాలూ అయిటికి

లాగే వని. పాపం, దీముది కేం తెలుసు! శవం కద్ది పంజా చెప్పబడే పాటు, వాది కరలతో గొంతు కూడా పట్టుకున్నది," అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

దరవాత యువకురిద్దరూ కుటిరంలోకి వెళ్ళారు. అక్కడ చాలా వస్తువులు చెల్లా చెదురుగా ఉండే పరిస్థితి వున్నది. గోడకు వెళ్ళాయితూ వుండవలసిన రెండు ధను స్ఫులూ, ఒక మూలగా పెట్టివుంచిన అంబులూ వాళ్ళకు కనిపించలేదు.

"ఈ బందిపాట్లకు మన కుటిరంలో కని పించిన చిలువగల వస్తువులు ధనుస్ఫులూ, అంబులూ అన్న పాట! 'చిళ్ళను పదల కాదు, నేటాది తిరవలసిందే! వాళ్ళు ఎటు నుంచి వచ్చారో, ఎటు పోయారో ఖడ్గజాతి వాళ్ళల్లో కొందరై నా తప్పక చూసే వుంటారు," అని జీవదత్తుడు, పూజారికి, "విఘ్నేశ్వర పూజారీ! నువ్వు కొంచెం వెళ్ళి యీ చుట్టుపక్కల ఎవరైనా ఖడ్గజాతి వారు కనిపిస్తే, వెంటనే వాణ్ణి యిక్కడికి తీసు కురా!" అన్నాడు.

విఘ్నేశ్వర పూజారి కుటిరం నుంచి బయటికి వచ్చేసరికి, అపరిపాక్తో వున్న మోకాళ్ళ పిత్తు కంచే వక్కగా ఖడ్గజాతి వాళ్ళ నాడంకుడు అరణ్యమల్లూ, అతడి అనుచరులు కొందరూ రణగొణ ధ్వనిగా మ్రోగారుకుంటూ రావటం అతడికి కని

పించింది. వెంటనే విఘ్నేశ్వర పూజారి వాళ్ళు కని గతగదాపాయి, "శ్రీయం యువకులు నేట నుంచి యిప్పుడే తిరిగి వచ్చారు. ఒంటెల మీద వచ్చిన బంది పోట్లను మీదో ఎవరైనా చూశారా? వాళ్ళు నా ప్రాణమిత్రుడైన స్వర్ణాచారిని ఎత్తుకు పోయారు," అన్నారు.

ఆ మాటలకు అరణ్యమల్లు చిన్న బుచ్చుకుని, "పూజారి, మేం ఆ బంది పోట్లను చూడటం ఎమిటి? వాళ్ళు మా పంట పొలాలను దోచుకు పోతుండగా ఎదిరించి, వాళ్ళ దాటికి తట్టుకోలేక పారిపోయాం కూడా. స్వర్ణాచారి వాళ్ళ వీరిత బంతువుల్లో ఒక దాని మీద పుండటం నా అనుచరుల్లో కొందరు చూశారు. ఖడ్గ జీవదత్తు వ్రథు

వులు సమయానికి యిక్కడ వున్నట్లయితే, అదుర్దాపుల్లో ఒక్కడు కూడా ప్రాణాలతో పోగలిగేవాడు కాదు," అన్నారు.

బయట లెగిన కలకలం విని ఖడ్గ జీవ దత్తులు కుప్పిరం నుంచి వెలువడికి వచ్చారు. అరణ్యమల్లు వాళ్ళు దగ్గరకు పోయి, "ఖడ్గ జీవదత్తు వ్రథువుల్లారా? మహా ఎవత్తు బంది పోయింది. మా పంట పొలాలను బంది పోట్లు దోచుకు పోయారు. ఒంటెల ఎదుగని మా ఖడ్గమృగవాడి పిరులు. వాళ్ళు ధాటికి వెలువడలేక అరణ్యపురానికి పారిపోయి వచ్చారు," అన్నారు.

అరణ్యమల్లు యిలా అసగానే ఖడ్గ జీవ దత్తులకు ఆవచ్చిన ఒంటెల వాళ్ళు కేవలం బందిపోలు వృత్తి మీద బతికే రకం మనుషు

అని అర్థమైపోయింది. కాని, వాళ్ళు ఖడ్గ మృగాల మీద వున్న అటవికుల్ని ఎదిరించి భైర్యంగా నిలబడటమే గాక, వాళ్ళను తేలిగ్గా ఓడించి పాకటోలగలగటం వాళ్ళకు చాలా అభ్యుచ్యం కలిగింది.

“రాజునైన నువ్వు, ఆ బందిపోట్లకు వెన్నుచ్చి పారిపోయావా? నీ పరికిరణం చూసి నీ అనుచరు లెమనుకుంటారు?” అన్నారు ఖడ్గవర్మ కోపంగా.

“అయ్యా, ఆ పారిపోయింది నేను, రాజుగారు ఆ బందిపోట్ల కేసి చాలేరు,” అంటూ మంత్రి శిలాముఖి జ్వల జీవదత్తుల ముందుకు వచ్చాడు.

“అలాగా! వాళ్ళు మనం ఎరగని కొత్త అయిదాలెమైనా మీ మీద త్రయోగించారా? లేక ఆ ఒంటెల్ని చూసి మీ ఖడ్గమృగాలు కొడిరి పారిపోయాయా?” అని అడిగాడు జీవదత్తుడు.

శిలాముఖి కొండవాగు దగ్గర జరిగిన దంతా చెప్పి, “ఆ బందిపోట్ల దగ్గర కత్తులూ, తులలూ తప్ప మరెం లేవు. కాని,

ఒంటె అని మీరు చెప్పే ఆ వింత జంతు వును చూసి మా వాళ్ళు ఎందుకనె చాలా భయపడిపోయారు. తొగడ ఆ ఒంటెను మా వాళ్ళు చూసి వుండలేదు,” అన్నాడు.

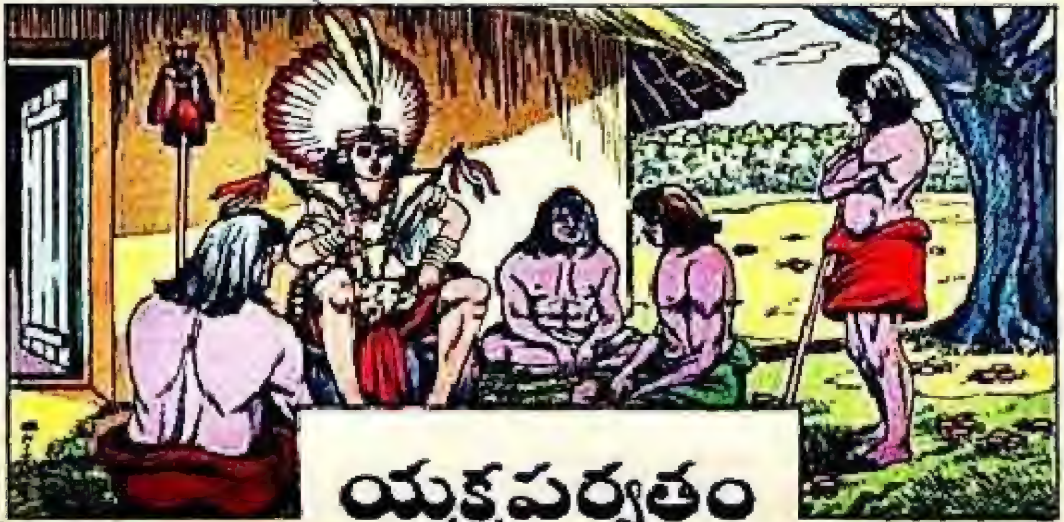
“నరే, జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. మేం స్వర్ణాచారిని వాళ్ళ నుంచి విడిపించుకు రావాలి. అంతేకాక ఆ ధృచ్ఛార్థులు మరీ నామా యిటు చాకుండా తగిన క్షి విధించాలి. కనక మీద కొందరు బయలుదేరి, వాళ్ళు పోయిన చారి గుర్తులు తెలుసుకుని రండి! మేం యిద్దరం సూర్యాస్తమయానికి యింకా రెండు మూడు గంటల కాలం వున్నదనగా బయలుదేరి పోతాం,” అన్నారు జీవదత్తుడు.

జీవదత్తుడు మాట పూర్తి చేసేలోపలే ఆరణ్యమల్లు తన అనుచరులలో నలుగురిని దగ్గరకు పిలిచి బందిపోట్లు పోయిన మార్గం తెలుసుకుని రమ్మని అజ్ఞాపించాడు. ఆ వెంటనే ఆ నలుగురూ ఖడ్గమృగాలను ఎక్కి కొండవాగు కేసి బయలుదేరారు.

—(ఇంకా వుంది)

యక్షపర్వతం

4

[అరణ్యంలో వెదాడడాయిని ఇద్ద జీవదత్తులని శ్రీతియయవకురిగ్గదూ తమ కుచి రాసితి తిరిగి వచ్చి, విచ్చుక్కరహాని ద్వారా బందిపోట్లు చేసిన దుష్కార్యం వంగతి చిన్నారు. వాళ్ళు ఎటు వైపుకు పోయాలో తెలుసుకుని వచ్చేందుకు వరుగుదూ అడ్డవారివాళ్ళను, వాళ్ళ రాజైన అరణ్యమల్లు అరణ్యం శేని పంపాడు. తరవాత—]

భిద్దజాతివాళ్ళు సలుగుదూ తిరిగి వచ్చే లోపల వంట ముగించి, భోజనాలు చేసి ప్రయాణానికి సిద్ధంగా పుంతటం మంచి దనుకుని ఇద్ద జీవదత్తులు వంటవసుల్లో నిమగ్నులయ్యారు. రాజు అరణ్యమల్లు, అరది అనుచరులూ కుటిరం ముందు బందిపోట్లను గురించి మాట్లాడుకోసాగారు.

“ఈ బందిపోట్లను పూర్తిగా తుడిచి పెట్టాలి మనకు రక్షణ లెదు. మన పోలాలు

వంది సిద్ధంగా పున్న తరుణంలో వాళ్ళు మరోసారి దోచుకు పోయేందుకు తిరిగి రావచ్చు.” అన్నాడు అరణ్యమల్లు.

అ మాటలకు మంత్రి శిలాముఖి అవు నన్నట్టు తల వూచి, “మహారాజా! మన వాళ్ళు ఆ బందిపోట్లను చూసినాక, వాళ్ళు ఎక్కి వచ్చిన వింత బంతువులను చూసి ఎక్కువగా భయపడ్డారు, ఆ బంతువులు పొనికరమైనవి కావని తెలుసుకున్నారు

గనక, యీసారి మనవాళ్ళు ఆ దుర్మార్గులను ఎదిరించి, హతమార్చేందుకు ఏ మాత్రం వెనుదీయరు," అన్నాడు.

"శ్రీయయ్యవకుల సాయం రీసు కుని యిప్పుడే మనం వాళ్ళను వెంటబడి తరిమి సర్వనాశనం చేస్తే బావుంటుంది కదా? ఈ ఆలోచనకు శ్రీయయ్యవకులెమంటారే!" అన్నాడు అరణ్యమల్లు.

"యిద్దరం అంటే ఖడ్గ జీవదత్తులు నిద్రాపకాలు కూడా మానేస్తారు. యిప్పుడు ఆ బందిపోట్లు స్వర్ణాచారిని కూడా ఎత్తుకు పోయారు గదా! వాళ్ళను బోజనాలు ముగించి బయటికి కానియింది, చెప్పి చూడాలి," అన్నాడు విఘ్నేశ్వరపూజారి.

విఘ్నేశ్వర పూజారి మాట్లాడుకుంటూ వుండగా ఖడ్గ జీవదత్తులు బోజనాలు చేసి కుడిరం నుంచి బయటికి వచ్చారు. విఘ్నేశ్వర పూజారి జీవదత్తుడితో, అరణ్యమల్లు, యితర ఖడ్గజాతి వాళ్ళూ చేసిన ఆలోచన గురించి చెప్పారు.

"ఈ ఆలోచన వాడు వెట నుంచి యిక్కడికి వస్తూనే కలిగింది. కాని ఆ బందిపోట్లు అప్పటికే యీ పరిసరాల నుంచి వెళ్ళి పోయారు. మన ఖడ్గమృగం తన్న దూర ప్రయాణంలో ఒంట మూడింతలు వెగంగా పంగిస్తుతుంది. అందువల్ల ఆ దుర్మార్గులను హతం చేయాలంటే, వాళ్ళు ఒంటల మీది నుంచి దిగి ఏ ఏకాంతి రీసుకుంటున్నప్పుడో చుట్టుముట్టాలి," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"అలాగే చేద్దాం, జీవదత్త ప్రభూ! మా వాళ్ళను నెలలై యాట్రమందిని వెంట బెట్టుకు పోదామా?" అన్నాడు అరణ్యమల్లు ఉత్సాహంగా.

జీవదత్తుడు నవ్వి, "అరణ్యమల్లు, అంతమంది అనుచరులతో ఆ బందిపోట్లను అనుసరించి పోవటం ఎలా సాధ్యమవుతుంది? వాళ్ళు మన రాకను తేలిగ్గా గుర్తించి అందకుండా పారిపోతారు. అందుకని నేనూ, ఖడ్గవర్మ యిద్దరమే బయలుదేరి పోతాం. ఈ రాత్రికి వాళ్ళు ఎక్కడ విడిచి చేస్తారో చూసి ముందుగా వాళ్ళ నాయ

కుణ్ణి పాతమార్చి, తతిమ్మా వాళ్ళను వట్టు
కొవటమో లెక యీ అరణ్యప్రాంతాలు
పదిరి పోయేలాగానే చేస్తాం," అన్నాడు.

ఒక ఆరగంట కాలం గడిచి గడవక
ముందే బందిపోట్లు బాకలు తెలుసుకొన
బానిసి పోయిన ఖడ్గబాతి వాళ్ళల్లో ఒకడు
తిరిగి వచ్చాడు. వాణ్ణి పున్న ఖడ్గమృగం
అయానంతే చొప్పుకున్నది.

తన అనుచరుణ్ణి చూస్తూనే అరణ్య
మట్టు అదుర్దాగా, "బందిపోట్లు కనిపించా
రా? నీతో బయలుదేరిన తతిమ్మా
ముగ్గురూ ఏమయారు?" అని అడిగాడు.

ఖడ్గబాతివాడు నాలుగు మాటల్లో సంగతి
సందర్భాలన్నీ చెప్పేశాడు. అతడూ అతడి
అనుచరులు ముగ్గురూ కొండవారును చేరే
సరికి బందిపోట్లు వారును దాటి ఉత్తర
దిశగా వెళ్ళిపోతున్నారు. వాళ్ళ కంట బడ
కుండా ఖడ్గబాతివాళ్ళు బందిపోట్లను కొంత
దూరం అనుసరించి పోయి, వాళ్ళు కొండ
పాదాన్ని ఆనుకుని ప్రవహిస్తున్న నదీ తీరాన్ని
ఞంబి పెట్టుకుని పోతున్నట్లు గ్రహించారు.
ఆ సంగతి చెప్పేందుకు ఖడ్గబాతి వాళ్ళల్లో
ఒకడు ముందుగా యిక్కడికి పరుగుల
వేడ వచ్చాడు.

"తతిమ్మా మన వాళ్ళు బందిపోట్లు
చెన్నుంటి పోతున్నారా?" అని అడిగాడు
జీవదత్తుడు.

"పోతున్నారు, దొరా! మనం పోయి
వాళ్ళను కలుసుకునేవరకూ, వాళ్ళు బంది
పోట్లను కనుమరుగు కాకుండా చూస్తూనే
వుంటారు," అన్నాడు ఖడ్గబాతివాడు.

జీవదత్తుడు పీ క్షణకాలం మౌనంగా
పూరుకుని ఖడ్గవర్మతో, "అద్దా, యిక మనం
బయలుదేరవచ్చు. సూర్యాస్తమయం తర
వాతే మనం ఆ బందిపోట్లు పున్న ప్రదేశాన్ని
చెరటం మందెది. ఆ తరవాత అవకాశాన్ని
బట్టి వాళ్ళ అంతుతెలుద్దాం. స్వర్ణాచారినీ
యీ రాత్రికే విడిచించుకురావాలి," అన్నాడు.

ఆ తరవాత ఖడ్గ జీవదత్తులు రమ రమ
కత్తులూ, వెల్లంబులూ తీసుకుని వ్రయాణా
నికి ఖడ్గమృగాలను ఉపయోగిస్తామో అను

ఆ వెంటనే నలుగురు ఖడ్గవాళివాళ్ళు కుటిరం వెనక వున్న అరణ్యంలోకి పోయి పావు గంటకాలం గడిచి గడవకముందే ఒంటెను వెతికి పట్టుకుని ఖడ్గ జీవదత్తుల దగ్గరకు వచ్చారు. ఖడ్గ జీవదత్తులు ఒంటె మీద వ్రయాలుమయారు. అంతకు ముందు బందిపోట్లను గురించి సమాచారం తెచ్చిన ఖడ్గవాళివాడు ముందుండి దారి తీయగా, సూర్యాస్తమయ సమయంలో వాళ్ళు బంది పోట్లను నదీ ప్రాంతంలో గల ఒక కొండ వక్కనే చూశారు. ఈ లోపల ఖడ్గజీవదత్తులకు మిగిలిన ముగ్గురు ఖడ్గవాళివాళ్ళు కనిపించి వాళ్ళకోదాటే బయలుదేరారు.

కునేంతలో విఘ్నేశ్వరపూజారి హఠాత్తుగా ఏదో గుర్తు తోచిన వాడిలా ఎగిరివది, "క్షత్రియ యోధుల్లా, మీరు ఆ బంది పోట్లను సునాయాసంగా వెంబడించి పోవటానికి వాళ్ళు ఉపయోగించిన వాహనాన్నే వాడుకవచ్చు. మన నింహం చంపిన బంది పోటు వాడి ఒంటె యీ ప్రాంతాలనే ఎక్కడో వుంటుంది, వెతికించండి!" అన్నారు.

ఆ మాట వింటూనే అరణ్యమెల్లు తన అనుచరులతో, "సఖమే, ఆ వింత బంతువు మాట మరిచాం. అది కుటిరం వెనకనే ఎక్కడో రెల్ల కొండ మేస్తూ వుంటుంది. వెళ్ళి పట్టుకు రండి," అన్నాడు.

చీకటి పడే సమయానికి బంది పోట్ల నాయకుడు తన అనుచరులను నదీతీరంలో ఆ చాక్రికి మజిలీ ఏర్పాటు చేయవలసిందిగా అజ్ఞాపించాడు. బందిపోట్లందరూ తమ వాహనాలు దిగి, ఒంటెలను దాపునెక్కి చెట్లకు కట్టివేసి వెంట పనులు ప్రారంభించారు. వాళ్ళల్లో కొందరు ఎండు పుల్లల కొనం అడవి చెట్లలోకి వెతకబోయారు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు, తమ వెంట వున్న నలుగురు ఖడ్గవాళి వాళ్ళతో బందిపోట్లకు తగినదకుండా కొంచెం దూరంగా వున్న గుబురు చెట్లదాటున దాక్కుని, స్వల్పదారి కొనం బందిపోట్లు మజిలీ చేసిన ప్రాంతాన్ని పరీక్షగా చూడసాగారు. స్వల్పదారి బంది

పొట్ట మేథ్య ఎక్కడా వాళ్ళకు కనిపించలేదు. ఆ దుర్మార్గులు అతన్ని దారిలోనే ఎక్కడైనా చంపి పారవేళాడా అన్న అనుమానం జీవదత్తుడికి కలిగింది.

“బడ్డా, స్వర్ణాచారి ఎక్కడా కనిపించటం లేదు. ఒకవేళ యీ దుర్మార్గులు అతన్ని చంపిపెసి వుండరు గదా?” అన్నారు జీవదత్తుడు.

ఆ ప్రశ్నకు బద్ధవర్మ తం అడ్డంగా అడిగింది. “అలా బరిగి వుండదు. స్వర్ణాచారి జీర్ణులమారి నక్క. వీళ్ళను మోసగించి పారిపోయి వుండారని నాకు అనుమానం కలుగుతున్నది. కాని, అతన్ని గురించి నా నిజం తెలుసుకోవటం చాలా సులభం. సువ్విక్కడై వుండు, యిప్పుడే వస్తాను.” అంటూ కత్తి దూసి బయలుదేరాడు.

జీవదత్తుడు అతన్ని అపి, “ఏం చేయబోతున్నావు?” అని అడిగాడు.

“ఎందు పుల్లరి కొనం నదీ తీరం నుంచి అరణ్యంలోకి కొందరు బందిపోట్లు వచ్చారు గదా. వాళ్ళల్లో ఒకణ్ణి ప్రాణాలతో పట్టుకుంటే సంగతి సందర్భాలన్నీ తెలిసిపోతవి,” అన్నాడు బద్ధవర్మ.

జీవదత్తుడు కొంచెం అలోచించి, “ఈ ఎత్తుగడ బాగానే వున్నది. వెంట ఒక బద్ధబాతి వాణ్ణి కూడా తీసుకుపో. మనం యిక్కడ దాగి వున్న సంగతి మాత్రం

ఆ దుర్మార్గులకు తెలియకుండా వని పూర్తి చేసుకురావాలి.” అని హెచ్చరించాడు.

బద్ధవర్మ, ఒక బద్ధబాతి వాణ్ణి వెంట తీసుకుని చెట్లల్లో ఎందు పుల్లరి పెరుకుతున్న బందిపోట్లల్లో ఒకణ్ణి పట్టుకునేందుకు బయలుదేరాడు. అకడికి త్వరలోనే అలాంటివాడు ఒకడు కనిపించాడు. కాని వాడు తనను చూసి అనుచరులను హెచ్చరించక ముందే గంతు పెక్కి పట్టుకోవాలి!

బద్ధవర్మ ఒక ఉపాయం అలోచించాడు. బందిపోటువాడు చెట్లకింద పడివున్న ఎందు పుల్లరిను పోగు చేయటమే కాక, ఎండిన వని అనుమానం కలిగిన చెట్లకొమ్మలను కూడా బలంగా లాగి విరుస్తున్నాడు.

బద్దవర్మ. తన చెంట పున్న బద్దవాళి వాణ్ణి హెచ్చరించి. వాడి చేత ఒక పెద్ద ఎండు కొమ్మను చెట్టు నుంచి విరిపించి, అది దబీచుని కింద వేయకూడగానే పరిగెత్తి వాడికపోటు దగ్గర పున్న ఒక చెట్టు వెనక కాక్కున్నాడు. ఎండుకొమ్మ విరిగి పడినాకొం వెంటూనే బందిపోటువాడు దాన్ని ఎత్తుకు పోయేందుకు అక్కడికి వచ్చాడు. వాడున్న అవసరంలో వాడికి అంత పెద్ద ఎండుకొమ్మ దానికై అది చెట్టు నుంచి విరిగి ఎండుకు వరుకుందా అన్న అనుమానం కలగలేదు.

బందిపోటువాడు పంగి ఎండుకొమ్మను కదిలించడమే సమయంలో బద్దవర్మ

వెనక నుంచి పచ్చి మీదపడి, వాడి గంతును రెండు చేతులతో బలంగా వదసి పట్టుకున్నాడు. అదే సమయంలో బద్దవాళివాడు అక్కడికి వచ్చి. ఈటెను వాడి గుండెకు గురి చేసి నెర్రెత్తితే ఈటె పాడుప్తినని సాంబ్ర చేశాడు.

ప్రాణభయంతో గడగడ పనికొట్టుకున్న బందిపోటును మెడపట్టుకుని లేపి నిలబెట్టి బద్దవర్మ వాడిక, "నెర్రెత్తకుండా నా చెంటరా. నీ కెలాంటి ప్రాణ హని కలగదు. కాని, అరిచి నీ అనుచరులను హెచ్చరించ ప్రయత్నించావె — నిన్నిక్కడే నిలుపునా సరికొస్తాను." అన్నాడు.

బందిపోటువాడు కుక్కన. పేనులా అయిపోయి బద్దవర్మ చెంట బయలుదేరాడు. బద్దవర్మ తెచ్చిన బందిపోటును చూసి జీవదత్తుడు చాలా సంతోషించి, "నునాయానంగా శత్రువును పట్టినట్టు న్నావు! స్వర్ణాదారిని గురించిన సమాచారం ఏమైనా చెప్పాడా?" అని అడిగాడు.

"నేనింతవరకూ వాణ్ణి ఎలాంటి ప్రశ్న అడగలేదు. అచుట్టువక్కల యింకా కొందరు పిడి అనుచరులు తిరుగుతున్నారు. అందుకని విజ్ఞ పరాసరి నీ దగ్గరకు తెచ్చాను." అన్నాడు బద్దవర్మ.

"ఒరే, కొండవాగు దగ్గర మీరు పంట పొలాలు దోచుకున్నారు గదా. అసలు

యంలో అక్కడ మీరు పట్టుకున్న స్వర్ణ
దారి అనే అతన్ని ఏం చేశారు?" అని
అడిగాడు జీవదత్తుడు, బందిపోటును.

"నిజం చెబితే నన్ను ప్రాణాలతో వదిలే
స్తావా?" అన్నాడు బందిపోటు వయికుతూ.

"తప్పకుండా పడులుతాం. కాని,
అబద్ధాలు చెప్పి మమ్మల్ని మోసగించ
చూశావో, నన్ను ముక్కలు ముక్కలుగా
సరుకుతాం. తెలిసిందా?" అన్నాడు జీవ
దత్తుడు కోపంగా.

"అయ్యో, అబద్ధం చేశావుగానా
'రక్షించండి!' అంటూ నేకలు చెప్తు
పాగాడు. మా నాయకుడికి అతణ్ణి చంపటం
యిష్టంలేదు. అందుకని వాణ్ణి వాస్తవంకు
లున్న గోతంలో గొంతు వరకూ దూర్చి,
గోతం మూతి దగ్గరించాడు. ఇప్పుడు వాడు
నది ఒడ్డున మెండించిన పొమానుల్లో పడి
వున్నాడు," అని చెప్పాడు బందిపోటు.

"ఈ చాక్రికి మీరుండదోయో చోటు యిదే
గదా! తెల్లవారి తిరిగి ప్రయాణం ప్రారం
భిస్తారు, అవునా?" అని అడిగాడు జీవ
దత్తుడు.

"అవును. ఇక నాకు ప్రాణహాని కలి
గిందరు గదా? అంతా నిజం చెప్పాను,"
అన్నాడు బందిపోటు.

"నువ్వు చెప్పిన దాంట్లో వున్న నిజా
నిబాలు తెలుసుకునే వరకూ నిన్నిక్కడే

చందమామ

ఒక చెట్టుకు కట్టవేసి వుండుతాం. నారెత్తి
అరవకుండా వుండేందుకు యిన్ని చెట్లు
అకులు పి నోట కుక్కక తప్పదు!" అని
జీవదత్తుడు పక్కన వున్న ఒక ఖర్గవారి
వారికి సాంబ్లా చేశారు.

ఖర్గవారి వాడు, బందిపోటును దూరంగా
తినుకు పోయి ఒక చెట్టు బోదెకు గట్టిగా
అడవి తిగతో కట్టవేశాడు. అసరికి బాగా
చీకటి పడిపోయింది. ఖర్గ జీవదత్తులు
ఒక చెట్టు మీదికి పోయి బందిపోట్లు విడిచి
చేసిన ప్రాంతాన్ని పరీక్షగా చూడసాగారు.
ఒక చోట చిన్న నెగడు వెలిగింది. దాని
ముందు బందిపోట్ల నాయకుడు కూర్చుని,
చుట్టూ చేసిన నెలుగులైదుగురు అనుచరు

ఒక విదే మాట్లాడుతున్నాడు. తరిమ్యా బందిపోట్లు తిండి తిని నిద్రించేందుకు దావలూ, గోదాలూ నేల మీద వదులు కుంటున్నారు.

"ఖడ్గా, మరి కాస్త పొద్దు పొనిచ్చి మన దాడి ప్రారంభిద్దాం. ముందుగా స్వర్ణదారిని బంధవిముక్తుణ్ణి చేయాలి. ఆ తరవాత మన ఖడ్గజాతి వాళ్ళను పంపి ఒంటెలను యిక్కణ్ణంది తరిమి వేయాలి. తరవాత ఖడ్గ మృగాలను ఎక్కి మనం బాబాలు కొడుతూ బందిపోట్ల మీద వది. వాళ్ళు నిద్ర నుంచి లేచే లోపలే అందిన వాళ్ళను నరికి, మిగతా వాళ్ళను చెల్లా చెదురు చేద్దాం." అన్నాడు తీవదత్తుడు.

"దావుంది. అన్నిటికన్న ముఖ్యం స్వర్ణదారిని విడిపించటం. ఆ తరవాత ..." ఖడ్గ వర్మ మాట మధ్యలోనే ఆగిపోయి, ఎక్కడ లేని ఆశ్చర్యంతో బందిపోట్లు విడిది చేసిన చోటుకు దాపులనున్న కొండ కేసి చూసి ఉప్పుతూ. "తీవా, అదేమిటి? ఆ కొండ గుహలో కాగడా వెలుగు చూకావా? కరీర

మంతా బడల మయంగా వున్న ఆ వికృతా కారు బెవరు? వాడిని మంత్రదండంతో కొడుతున్నవాడు అంతకన్న కూడా వికృతంగా వున్నాడే!" అన్నాడు.

తీవదత్తుడు, ఖడ్గవర్మ చెప్పిన గుహ కేసి దృష్టి సావించాడు. ఖడ్గవర్మ చెప్పిన విధంగా గుహలో ఒక కాగడా వెలుగు తున్నది. దాని వెలుగులో కరీరమంతా పొడవై బడలు వెలడుతున్న వికృతా కారు దొకడూ, నల్లని వస్త్రం ధరించి చేత గల మంత్ర దండాన్ని బందిపోట్ల కేసి పూపుతున్న మాంత్రికు దొకడూ కనిపించారు.

ఖడ్గ తీవదత్తులు అమితాశ్చర్యంతో ఆ వింత మానవులకేసి చూస్తూండగానే కరీరమంతా బడలు గల వికృతాకారుడు, కొండలూ, అరణ్యం మార్మోగడా పెద్దగా ఒక కేక పెట్టి, గుహలో నుంచి బయటకి దూకి బందిపోట్ల కేసి పరిగెత్తుకు రాసా గాడు. ఆతడి నుదుటి మీద నివృకణంలా ఏదో వెలుగుతూ అరిపారున్నది. చేతిలో తెల్లని గద వున్నది. —(కంకావుంది)

యక్షపర్వతం

5

[అశ్వజాతి వాళ్ళు చెప్పిన మార్గం వెంట పోయి అగ్గ జీవదత్తులు బందిపోట్లను ఒక వది తీరం దగ్గర కలుసుకున్నారు. రాత్రి వాగా పాద్రుపోయిన తర్వాత అగ్గ జీవదత్తులు వాళ్ళ పైకి దాడి పోబోయేంతలో, దాపుల నున్న ఒక కొండగుహలో నుంచి కిరీటమంతా బడలు కప్పిన వికృతాకారు డొకడు బందిపోట్ల కేసి పరిగెత్తుకురాసాగాడు. తరవాత—]

నెగడు ముందు కూర్చుని తన అనుచరు లతో కబుర్లాడుతున్న బందిపోట్లనాయకుడు గుహ వైపు నుంచి వచ్చిన వికృతమైన అరుపులూ, కేకలూ వింటూనే చప్పున తల తిప్పి అటు కేసి చూశాడు. అతడి దృష్టికి నిలువెత్తున పున్న సెల్లని ఆకారం ఒకటి తమ కేసి పరిగెత్తుకు రావటం కనిపించింది. ఆ ఆకారం చేతిలో భగభగ ముందుతున్న కాగదా ఒకటి పున్నది.

"ఏమిటి భీతికొల్పే రూపం? ఏదైనా రాక్షసా, లేక కొండ పిశాచమా?" అంటూ బందిపోట్లనాయకుడు లేచి నిలబడ్డాడు.

"దొరా, యిక్కడ వాగు చేయటం ప్రాణాంతకం అవుతుంది. ఇదేదో మనుషుల్ని ఏక్కుతినే రాక్షసే! సందేహం లేదు," అంటూ నెగడు ముందున్న బంది పోట్లనాయకుడి అనుచరులు నలుగురూ సదీ తీరం కేసి పరిగె త్రసాగారు.

'చందమామ'

"పరికి వెధవల్లారా. ఆగండి! మనం యింతమందిమి వుండగా యీ రాక్షసి ఏం చెయ్యగలదు? ఈటెలు ఎత్తి గుంపుగా పోయి మీదపడి పాడుద్దాం, రండి." అంటూ బందిపోట్లనాయకుడు గావు కేకలు ప్రారంభించాడు.

అతడి అనుచరులెవరూ ఆ హెచ్చరిక వినిపించుకోకుండా బతికుంటే బలుసాకు తినపచ్చననుకుంటూ తమ వాహనాలైన ఒంటెలు కట్టివేసి వున్న చెట్లకని కొందరూ, నది వైపుకు కొందరూ పారిపోసాగారు. ఈలోపల వికృతాకారం యింకా నిద్రపోతున్న కొందరు బందిపోట్ల మీద హఠాత్తుగా వచ్చిపడి, వాళ్ళను కాళ్ళతోతన్నుతూ, చేతి

లోని కాగడాతో వాళ్ళు ధరించిన దుస్తులకు నిప్పుపెట్టి నానా దీపత్వమూ చేయసాగింది.

చెట్టు మీద వున్న ఖడ్గ జీవదత్తులు యీ భయంకర దృశ్యాన్ని చూసి ఒక క్షణ కాలం నిశ్చెష్టులై పోయారు. చెట్టు కింద వున్న ఖడ్గజాతి వాళ్ళు నలుగురూ ప్రాణ భయంతో గడగడ పణికిపోతున్నారు.

"ఖడ్గా, యీ వికృతాకారం రాక్షసి కాదు, పిశాచమూ కాదు. ఆ గుహలో వున్న మాంత్రికుడు ఏదో మంత్రాలు వల్లించి, వాటి ద్వారా శివమెక్కించి పంపిన ఏదో శక్తి ఆయివుంటుంది," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"ఏమైతేనో, మనం చేయాలనుకున్న పని ఆ మాంత్రికుడు చేస్తున్నాడు. మనం చూస్తూ వూరుకుందాం. బందిపోట్లంతా యీ ప్రాంతాల నుంచి పారిపోయిం తరవాత జొన్నకంకుల గోతాంలో వున్న స్వర్ణచాపిని విడిపించుకుని, మన దారిన మనం పోదాం," అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

జీవదత్తుడు కొంచెంసేపు నదీ తీరంలో వికృతాకారుడు చేస్తున్న కల్లోలం కని చూసి, "బందిపోట్లనాయకుడు కొంత ధైర్య సాహసాలున్న వాడిలా కనిపిస్తున్నాడు. అటు చూడు! వాడు కొందరు అనుచరుల్ని కూడ గట్టుకుని వికృతాకారుణ్ణి వెనక వైపు నుంచి వెబ్బు తీసెందుకు పొంచి పొంచి మరీ నడుస్తున్నాడు," అన్నాడు.

జీవదత్తుడు చెప్పినట్లే బందిపోట్లనాయకుడు పారిపోతున్న పది వన్నెందు మంది అనుచువు ఈ చూపి బెదిరించి అవి, వాళ్ళను వెంట బెట్టుకుని వికృతాకారుడి మీద పాతాళుగా వెనక నుంచి పది బెప్పు తీసెందుకు పోతున్నాడు.

"ఈ బెప్పుతో గుహలోని మాంత్రికుడూ వాడు సృష్టించిన మహాశక్తి పాతాన్మరణం పాలవుతాయి. ఆ వికృతాకారుణ్ణి చంపిన తరువాత, బందిపోట్లనాయకుడు కొండగుహ లన్నీ గాలించి ఆ మాంత్రికుణ్ణి కూడా హత చేయగలడు. మనం ఏదో ఒకటి చేయాలి. స్వర్ణాచారి యీ గొడవలో ఏ ఒంటెల కాళ్ల కిందో పది చాపకుండా చూడాలి," అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

ఖడ్గవర్మ మాట ముగించే లోపలే మాంత్రి కుడున్న కొండ గుహ మధ్య పెద్ద మంట లేచింది. మాంత్రికుడు ఆ మంటలో బాగా నూనెతో తడిపి వుంచిన కాగడాలను ఒక్కొక్కదాన్నే ముట్టించి, "కాంభవి! ధైరవి!" అని అరుస్తూ, దిగువ నున్న బందిపోట్ల మీదికి విసరసాగాడు.

భగభగమని ముందుకున్న కాగడాలు బందిపోట్ల మీదికి వచ్చి పడసాగాయి. ఈ కొత్త దాడిని చూస్తూనే బందిపోట్లనాయకుడు అడిగిపది, తన అనుచరులతో, "ఒరే, ఉత్తవిరుల్లాదా! ఈ కనబడే వికృతి ఏకాదశం

చందమామ

లాంటివి. ఆ పైనున్న కొండ గుహలో మరి కొన్ని వున్నట్టుంది. ఇక లాభం లేదు. మీలో కొందరు బొన్నకంకులున్న గోతాలను నదిలోకి తోయండి. నది వాలు వెంట కేలి వచ్చే వాటిని, దిగువ నెక్కడైనా పట్టుకుని ఒడ్డుకు చెర్చుదాం. మిగిలిన వాళ్ళు చెట్ల నుంచి ఒంటెలను విప్పి సవారి అయి నది దిగువకు బయలుదేరండి," అని కేక పెట్టాడు.

ఆ కేక వింటూనే నది కేసి పరిగెత్తి పోతున్న బందిపోట్లూ, చెట్ల చాటున చీకట్లో దాక్కున్న వాళ్ళూ ముందుకు వచ్చి, కొందరు ఒంటెలను చెట్ల నుంచి విప్ప నారించినారు. మరి కొందరు బొన్నకంకు

లున్న గోతాలను ఎత్తుకుని నదిలో వేసేందుకు బయలుదేరారు. ఇంతలో గుహలో వున్న మాంత్రికుడు ఒక చేతితో కాగడా పట్టుకుని అటూ యటూ చూపుతూ, "ఒరే, బడలభూతం! ఇక ఆ బందిపోటు నరాధ ముల్ని వెంట తగిలి, జొన్నకంకుల గోతా ముల్ని నదిలో వేసేవాళ్ళను పట్టుకుని, నదీభూతానికి అహరంగా వెయ్యి," అని శేక వేశాడు.

అప్పటివరకూ దొరికిన బందిపోటు నల్లా కాళ్ళతో, చేతుల్తో ఎదా పెదా బాదుతూ ఆ ప్రదేశాన్నంతా అల్లకల్లోల పరుస్తున్న వికృతాకారుడు, మాంత్రికుడి హెచ్చరిక వింటూనే జొన్నకంకుల గోతాలున్న

ప్రాంతానికి పరిగెత్తాడు. ఆ సరిశే కొండరు బందిపోట్లు గోతాలను భుజాల కెత్తుకుని నది కేసి పరిగెత్తుకున్నారు. వికృతాకారుడు వాళ్ళల్లో దొరికిన వాడినల్లా నడుం పట్టుకుని నదిలోకి విసిరివేయసాగాడు.

ఈసారి నదీతీరాన మరింత అల్లకల్లోలం లేచింది. బెదిరి కట్టు తాళ్ళను తెగ కొట్టిన ఒంటెలు కొన్ని గుడ్డి చీకట్లో దారి తెన్ను లేకుండా పరుగులు తీస్తూ, బందిపోట్లను కాళ్ళతో తన్ని, అందిన వాళ్ళను నోటితో పట్టుకుని దూరంగా విదిలించి వేయసాగినై. వాటిల్లో కొన్ని చెవులు చిట్లులు పడేలా కీచు మని అరుస్తూ నదీ ప్రవాహంలోకి పోయి పడి, నీటి వాలు వెంట కొట్టుకు పోసాగినై.

ఆ సమయంలో హఠాత్తుగా ఒక మానవ కంఠం, "రక్షించండి! రక్షించండి! నన్ను నదిలో పడవెయ్యకండి!" అంటూ గగ్గోలు ప్రారంభించింది. అంతలోనే దభీమంటూ ఒక జొన్నకంకుల గోతాం నీటి పడిన శబ్దం అయింది.

"ఖద్దా, ఆ కంఠ స్వరాన్ని పోల్చుకున్నావా? ఆ శేకలు పెట్టినవాడు స్వల్పాచారి. అతణ్ణి బందిపోట్లు నదిలో పార వేశారు. జొన్నకంకుల గోతాం నీటి మున గదు కనక, అందులో గొంతు వరకూ కుక్కబడి వున్న స్వల్పాచారి నీటి వాలున కొట్టుకుపోయి, ఎక్కడో ఒక చోట నది

ఒడ్డుకు చేరే అవకాశం వుంది. కాని, మనం ఒక పాఠబాటు చేశాం. కొంచెం ముందుగా పూనుకున్నట్టుయితే అతణ్ణి యిక్కడే రక్షించి వుండేవాళ్ళం," అన్నాడు జీవదత్తుడు చెట్టు మీదనుంచి దిగబోతూ.

ఖడ్గవర్మ అతడి భుజం పట్టుకు అపి. "ఇప్పుడు ఏం చేయబోతున్నావ్?" అని అడిగాడు.

"ఖడ్గజాతి వాళ్ళల్లో ఒకణ్ణి సదీ తీరం వెంట దిగువకు పామ్మని చెబుతాను. బహుశా వాడికి స్వర్ణాచారి కేకలు వినబడే అవకాశం వుంది. తతిమ్మా ముగ్గుర్ని ఖడ్గ మృగా లెక్కిపోయి, అందిన బందిపోటు నల్లా ఈటెకు బలిపెట్టమంటాను," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"అయితే మనం యిక్కడ చేతులు కట్టుకుని యీ వింత చూస్తూ కూర్చోవటం మేనా?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ కొంచెం కోపంగా.

"కొందరవడకు, ఖడ్గా! బందిపోట్లు యిప్పటికీ చెల్లాచెదురుగా అటూ యిటూ పరిగెత్తుతున్నారు. కాని, వాళ్ళ నాయకుడు యింకా తాను దొంగిలించుకు వచ్చిన బొన్న పంటను కాపాడుకునే ప్రయత్నంలో బడల భూతాన్ని ఎదిరించే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. వాడు తన అనుచరులకు చేస్తున్న హెచ్చరికలు నీకు వినబడటం లేదా? మన ఖడ్గ

చందమామ .

జాతి వాళ్ళకు వాడు దొరక్కుందా తప్పించు కునే ప్రయత్నం చేస్తే, అప్పుడు వాణ్ణి మనం బాణాలతో కొట్టి హతమార్చాలి. ముందు యీ బడలభూతం, మాంత్రికుడి సంగతేమిటో మనం చూడాలిగదా?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"దావుంది. నువ్వు ఖడ్గజాతి వాళ్ళకు చెప్పవలసిందేదో చెప్పిరా. నే నిక్కడే వుంటాను," అని ఖడ్గవర్మ విల్లంబులు చేతికి తీసుకున్నాడు.

జీవదత్తుడు చెట్టు దిగి పోయి ఖడ్గజాతి వాళ్ళకు వాళ్ళు చేయవలసిన సెనుల సంగతి చెప్పాడు. ఆ వెంటనే ఒక ఖడ్గ జాతివాడు ఖడ్గమృగావైక్కి సదీ దిగువకు

బయలుదేరాడు. కాని, మిగిలిన ముగ్గురు ఖడ్గబాతివాళ్ళూ కాసేపు తటపటాయించి, "దొరా, యీ బందిపోట్లన్నా, వాళ్ళ వెంట మృగాలైన ఆటంబలన్నా మాకు భయం పోయింది. కాని, ఆ జడల భూతం మారేమిటి? అది మమ్మల్ని నిలుపునా విరుచుకు తినదా?" అన్నారు.

"ఆ భూతం సంగతి, దాన్ని బందిపోట్ల మీదికి ఉసికొల్పినవాడి సంగతి మేం చూస్తాం. మీరు మాత్రం అందిన బంది పోటునల్లా మీ ఆటంబలకు బలిపెట్టండి. వాళ్ళు నేటికి అక్కరకు వచ్చిన మీ బొన్న పంట అంతా కోసుకుపోయారు. ఆ సంగతి బాగా గుర్తుంచుకోండి," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

తమ పంటపోలాల మాట వింటూనే ఖడ్గబాతి వాళ్ళు కోపంతో గట్టిగా పళ్ళు కొరికి, "దొరా, యీ దుర్మార్గుల్ని మేం ప్రాణాలతో పోనియ్యం!" అంటూ తమ వాహనాలెక్కి, "జై, అరణ్యమాతా!" అంటూ బందిపోట్ల కేసి దూకారు.

జడలభూతం ధాటికే తట్టుకోలేక చెల్లా చెదురై తమ నాయకుడి హెచ్చరికలవల్ల తిరిగి అక్కడక్కడా గుంపుగూడుతున్న బందిపోట్లు, ఖడ్గమృగాల మీద వస్తున్న వాళ్ళను చూస్తూనే గుండెలవిసి, "ఖడ్గ బాతి వాళ్ళ మంద వచ్చి మీద పడు తున్నది, దొరా! యిక లాభం లేదు. పారి పోదాం!" అంటూ కాలిసత్తువ కొద్దీ చెట్ల కేసి, నది ఒడ్డు వెంటా పరిగెత్తసాగారు.

ఈ కొత్త దాడిని చూస్తూనే బందిపోటు నాయకుడిక్కూడా రారెత్తిపోయింది. ఒక వైపున జడల భూతం! రెండవ వైపున ఈరెల్లెత్తి వస్తున్న ఖడ్గబాతి వాళ్ళు! ఇక అక్కడ నిలబడి లాభంలేదనుకుని ఆతడు పెద్దగా గొంతెత్తి, "అందరూ నది ఒడ్డు వెంట దిగువకు పరిగెత్తండి. మనం నదిలో వేసిన బొన్నకంకుల మూటలను ఎక్కడో ఒక చోట ఒడ్డుకు చేర్చాలి," అంటూ పరిగెత్తసాగాడు.

"అహా, తెలివి తక్కువ కొద్దీ అలశ్యం చేశాను. దుర్మార్గుడు ప్రాణాలతో తప్పిం

చుకు పోయేట్టున్నాడు." అంటూ చెట్టు మీద వున్న ఖడ్గవర్మ బందిపోటు నాయకుడి కేసి బాణం వెంట బాణం వదిలాడు. కాని, అసరికే వాడు బతికి వున్న తన అనుచరులతో పాటు ఖడ్గవర్మ బాణం చేటుకు అందనంత దూరం పరిగెత్తి పోయాడు.

బందిపోట్ల మీదికి పోయిన ఖడ్గవాతి వాళ్ళు ఇద్దరు ముగ్గురు బందిపోట్లను మాత్రం తమ ఉపేలతో పొడవగలిగారు. అంతలో అదుర్దాల్లలందరూ తమ నాయకుడి అజ్ఞ విని మూక ఉమ్మడిగా అక్కణ్ణించి పారిపోయారు. ఇప్పుడా ప్రదేశమంతా పెద్ద జడివాన హఠాత్తుగా ఆగిపోయినట్టు ఒక్క క్షణకాలం నిశ్శబ్దమై పోయింది.

గుహలో వున్న మాంత్రికుడు గుహ ముందుకు వచ్చి కాగడాను పైకెత్తి పట్టుకుని తల అటూ యిటూ తిప్పిచూస్తూ, "ఒరే, జడల భూతం! నువ్వెక్కడ? బొన్నగింజల మూటలు కొన్నయినా మన చేత బడినయ్యా?" అని శేకవేశాడు.

జడలభూతం పెద్ద పెద్ద అంగలు చేసుకుంటూ నదీ తీరం నుంచి గుహకేసి బయలుదేరేంతలో దాని దృష్టి ఖడ్గవాతి వాళ్ళ మీద పడింది. వెంటనే అది థీతి గన్నట్టు కీచుమనే కంఠస్వరంతో, "యమ కింకరులు! ఒంటి కొమ్ము మహాపాలెక్కి పచ్చారు!" అని శేక పెట్టింది.

అశేక వింటూనే మాంత్రికుడు గుహలోంచి మరి కాస్త ముందుకు వచ్చి కాగడా

వెలుగులో ఖడ్గమృగాలనూ, వాటిని ఎక్కి
వున్న వాళ్ళనూ చూసి, ఒక్కక్షణం నివ్వెర
పోయి, అంతలోనే తేడుకుని, "ఒరే, బడల
భూతం! వాళ్ళు యమకింకరులూ కాదు,
అవి ఒంటికొమ్ము మహిషాలూ కావు. ఖడ్గ
బాతివాళ్ళూ, ఖడ్గమృగాలూ! తెలిసినదా?
చెళ్ళి మీదపడి, ముందు మనుమల్ని విరు
చుకుతను. తరవాత మృగాలను తిందువు
గాని," అన్నాడు.

మాంత్రికుడు యిలా అనగానే బడల
భూతం ఒక వికటాబ్జహసం చేసి, "అహహ్లా,
హిరిహిరింది!" అంటూ చేతులుచాచి ఖడ్గ
బాతివాళ్ళ కేసి బయలుదేరింది.

అచూతం మీదికి రావటం చూస్తూనే
ఖడ్గబాతి వాళ్ళు ముగ్ధుడూ, "దేరా!"
అంటూ చావుకేక పెట్టారు.

ఖడ్గబాతి వాళ్ళకు రానున్న ప్రమాదాన్ని
గుర్తించిన ఖడ్గజీవదత్తులు అంతకు ముందే
చెట్టు దిగి వాళ్ళున్న చోటుకు పరుగు
పరుగున వస్తున్నారు. ఖడ్గబాతి వాళ్ళ
అక్రందనం వింటూనే ఖడ్గవర్మ ఒక

బాణాన్ని గురిచూసి బడలభూతాని కేసి
పదిలాడు. అది పోయి భూతాన్ని తాకింది.
కాని, దాని శరీరం మీద ఒత్తుగా వున్న
బడలవల్ల భూతం ఏ మాత్రం గాయపడలేదు.

"గురూ! ఎవడో నా మీద దూరాన్నుంచే
కొయ్యమురికి కొట్టాడు," అంటూ కేక
పెట్టింది భూతం.

మాంత్రికుడు నిర్దాంతపోతూ, యీ సారి
రెండు చేతులతో రెండు కాగడాలు పట్టు
కుని పైకెత్తి, వాటి వెలుగులో ముందుకు
పరిగెత్తుకొస్తున్న, ఖడ్గజీవదత్తులను చూసి,
కళ్ళెర్రచేసి, పళ్ళు కొరుకుతూ, "ఒరే,
బడల భూతం! నీ శరీరాన్ని తాకింది
కొయ్యమురికి కాదు, బాణం! ఆ కొట్టిన
వాడు క్షత్రియుడిలా వున్నాడు. వెంట
వున్న రెండవవాడు సగం క్షత్రియుడూ,
సగం మంత్రవేత్తలా వున్నాడు. అగు,
నా మంత్రదంతాన్ని విసిరి యిద్దరి
యిప్పుడే చితా భస్మంగా మార్చిపారే
స్తాను!" అంటూ ఎగిరి గంతేసి గుహ
లోపలికి వెళ్ళాడు. —(ఇంకావుంది)

యక్షపర్వతం

6

[జడలభూతాన్ని చూస్తూనే బందిపోటుదొంగలు పారిపోసాగారు. వాళ్ళల్లో కొందరు, దొంగిలించుకు వచ్చిన దొన్నకంతుల గోతాలను వదిలి వదలారు. ఇద్ద జీవదత్తులు గుహ ముందుకు రాగానే, జడలభూతం చేసిన హెచ్చరిక విని, మాంత్రికుడు కాగడాలును వినిరివేసి, వాళ్ళిద్దర్నీ భయం చెప్తావంటూ గుహ లోపలికి పరిగెత్తారు. తరవాత—]

ఇప్పుడు తాము గుహలోకి పోయి మాంత్రికుణ్ణి పట్టుకోవటమా లేక అతడు తన మంత్రదండంతో తిరిగి వచ్చేవరకూ గుహ ముందు వేచి వుండటమా అని జీవదత్తుడు అలోచిస్తున్నంతలో, ఇద్దవర్నూ గుహ నేని అనుమానంగా ఓసారి చూసి జీవదత్తుడితో, “జీవా! నీ వేషం ఆ మాంత్రికుణ్ణి కొంచెం పొడవ కొట్టినట్లున్నది. నీకూ మంత్రతం

విడిగా గుహ లోపలికి పరిగెత్తాడు. యిప్పుడేం చేయడం?” అన్నాడు.

జీవదత్తుడు తల తిప్పి, ఇద్దవారి వాళ్ళకు దొరక్కుండా పారిపోయేందుకు జడలభూతం అటూ యిటూ పరిగెత్తుతూ నెరలు పెడుతూండటం చూసి చిరునవ్వు వచ్చి, “శక్రియుణ్ణి కాదు, మంత్రవిద్యలు నేర్చిన వాణ్ణి నలుగురికీ తెలియగలండులనే, నేను నెత్తిన శిఖ కట్టి, చేతిలో దండం పట్టు

కున్నాను. కనక ఆ సంగతి మాంత్రికుడు తెలిగ్గానే గ్రహించగలిగాడు. ఇక యిప్పుడు మేనం ఏం చేయాలన్నది ముఖ్యమస్య! మీన దారినే మేనం పోయే ముందు, యీ మాంత్రికుడి సంగతెమిదో తెల్పుదాం, సరేనా?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"అలా అయితే యిక అలక్కమెందుకు? గుహలో బోరబడదాం," అంటూ ముందు కడుగు వేశాడు బద్ధవర్మ.

జీవదత్తుడు కూడా బద్ధవర్మతో పాటు గుహ కేసి నడుస్తూ చుట్టూ పీ మారు కలయ చూశాడు. ఇప్పుడు ఆ ప్రాంతంలో బడల భూతాన్ని ఎదిరించే బందిపోట్లవరూ లేరు. గోయపడిన వాళ్ళూ, భూతం దుస్తులకు

నిప్పు పెట్టగా కరిరం కారి, కింద పడి బొడ్డుతున్న వాళ్ళూ కొద్ది మంది తప్ప. మిగతా వాళ్ళంతా నది దిగువకు పారి పోయారు. బడలభూతాన్ని మాత్రం ధైర్యంగా బద్ధబాతివాళ్ళు ముగ్గురూ చుట్టుముట్టి ఈటలతో పోడిచే ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. కాని, భూతం వాళ్ళ దెబ్బలు తప్పకుంటూ, "గురో! గురో!" అని అడుస్తూ గుహ కేసి పరిగెత్తుతున్నది.

"సజంగా అది భూతమేంటావా, లేక మాంత్రికుడు ఏవరో మనపికి ఆ వికృత వేషం వేసి నాటకం అడుగున్నాడంటావా?" అని అదిగాడు బద్ధవర్మ.

"మనెమైనా అలా భూతం లాగా ప్రవర్తించటం మొదలు పెట్టాక—దాన్ని భూతమనే మనం అనుకోవాలి. అరే! అది మన బద్ధబాతివాళ్ళ నుంచి తప్పించుకుని గుహ ముందుకు పరిగెత్తుతున్నదే!" అంటూ జీవదత్తుడు భూతాన్ని పట్టుకునేందుకు గుహ కేసి పరిగెత్తసాగాడు.

ఇద్దరూ గుహ దిగువ భాగాన్ని చేరేంతలో బడలభూతం కొండముచ్చులా అక్కడ వున్న బరికరాళ్ళ మీది నుంచి గుహ కేసి గబగబా ఎక్కి పోసాగింది. దాన్ని వెంట దింది వస్తున్న బద్ధబాతివాళ్ళు ముగ్గురూ తమ వాహనాల మీద నిలబడి, దాన్ని ఈటలతో పాడవాలని చూశారు. వాళ్ళల్లో ఒకడు

ఈటను గురి చేసి భూతం ఏపుకు తగిలెలా
విసిరాదు. ఈట వేగంగా పోయి దాని ఏపుకు
తగిరి, జారి దిబ్బమంటూ కింద పడి, రాళ్ళు
మీది నుంచి దిగువకు దొడ్లుకు పచ్చింది.

ఖడ్గబాతి వాళ్ళల్లో ఒకడు తానెక్కివున్న
ఖడ్గమృగాన్ని దిగి జీవదత్తుడి దగ్గరకు
వచ్చి, "దేరా, పెద్ద పాదపాటు బరిగి
పోయింది. మన దగ్గర బలమైన కాదు
ఏదైనా పుస్తకములే భూతాన్ని పట్టుకునే
పని. చూ ఈట పోట్లు దాని నేమి గాయ
పరిచినట్లు లేదు. కీరరాన్ని నిండుగా కప్పి
వున్న బడలు దాన్ని కాపాడినై." అన్నాడు.

"ఈసారి ఆ భూతాన్ని మవ్వన్నట్టు
కాదు విసిరి పట్టుకుని బంధిస్తాం! మీరిక్కడ
వుండండి. మేము గుహలోకి పోయి,
ఆ భూతాన్ని, దాని యజమాని అయిన
మాంత్రికుణ్ణి అందితే పట్టుకుని, దిగువకు
గిరవాటు చేస్తాం." అన్నాడు జీవదత్తుడు.

జీవదత్తుడూ, ఖడ్గవర్మ బండరాళ్ళు
మీదుగా ఎక్కి పోయి గుహ ద్వారాన్ని
సమీపించే సమయానికి కొంచెం ముందు
గానే, బడలభూతం అక్కడికి చేరి, "గురో!
ఆ ఒంటి కొమ్ము మహిషా లెక్కి పచ్చిన
యమకింకరులకు మరీధ్వరు మనుషులు
కోడయారు. అందరూ మన గుహలోకి వస్తు
న్నారు. తొందరగా వాళ్ళను భస్మం
చెయ్యండి!" అంటూ నేకలు పెట్టసాగింది.

గుహ లోపలి నుంచి ఏలాంటి జవాబూ
రాలేదు. బడలభూతం భయంతో కంపించి
పోతూ వెనక్కు తిరిగి చూసింది. దానికి
గుహను సమీపిస్తున్న ఖడ్గ జీవదత్తులు కని
పించారు. వెంటనే ఒక్క ఎగురు ఎగిరి,
కిమమని పెద్దగా అరిచింది. భూతం.

"ఓ, బడలభూతం, పారిపోకు! మీగురువు
గారి గురువులం వస్తున్నాం. అతణ్ణి కూడా
బయటికి రమ్మని కేక వెయ్యి." అంటూ
జీవదత్తుడు దండాన్ని ఎత్తి పట్టుకుని భూతం
కని వేగంగా నడిచాడు. అంతలో గుహ
లోపలి నుంచి విదే మాటలు వినిపించినై.
ఆ వెంటనే భూతం, "చిత్తం, గురో!"
అంటూ గుహ లోపలికి పరిగెత్తింది.

ఖడ్గ జీవదత్తులు మరుక్షణాన గుహ లోపలికి వెళ్ళారు. గుహ మధ్యభాగంలో వాలు గైదడుగుల వెడల్పున్న ఒక గుంటలో నుంచి బగలగలమంటూ మంటలు లేస్తున్నవి. దానికి కొంచెం ఎడంగా దాగా సూనెలో తరిపి పున్న కాగడాలు కొన్ని పడివున్నవి. అమంటల వెలుగులో ఖడ్గజీవదత్తులు బహుభూతం కోసం, మాంత్రికుడి కోసం గుహ అంతా వెతికి చూడారు. పది పన్నెం డడుగుల పెడల్పు, దాదాపు ఇరవై అడు గుల పొడవు పున్న ఆ గుహలో మరొక ద్వారం ఎక్కడా వాళ్ళకు కనిపించలేదు. అయితే ఆ గురు శిష్యులు గుహలో ఎక్కడ దాక్కున్నట్లు?

"జీవా, ఈ దుర్బాధులవల్లదిగి మాయ మయిపోయే శక్తులేమైనా వున్నవంటావా?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ అశ్చర్యపడుతూ.

"ఉహూ, అంత గొప్ప శక్తులు సాధించిన వాళ్ళయితే, బండికాట్లు దొంగిలించుకు వచ్చిన బొన్నపంటను తాము తిరిగి దొంగిలించుకు పోయేందుకు అమాంత్రికుడూ, వాడి భూతం అంతగా వైరాస పడిపోరు. ఈ గుహనుంచి బయటికి పోయేందుకు మరేదో రహస్య మార్గం వుండి వుంటుంది. బాగ్రత్రగా రాయి రాయిని కదిపి చూద్దాం," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

అతరవార ఖడ్గ జీవదత్తులు గుహ గోడల్లోని ప్రతి ఒక్క రాయిని బలంగా పట్టుకుని వెనక్కు నెట్టి చూడసాగారు.

ఒక ఆరగంట కాలం వాళ్ళలా శ్రమ పడిన తరువాత ఒకచోట పున్న నలుచద రపు రాయి ఒకటి కొద్దిగా వెనక్కు కదిలింది. అది నేలకు వాలుగైదడుగుల ఎత్తులో వున్నది.

రాయి కొంచెం కదిలి వెనక్కు బరగ గానె జీవదత్తుడు ఖడ్గవర్మను కొందర పేడకు అని హెచ్చరించి, చిన్న గొంతుతో, "ఖడ్గా, మాంత్రికుడూ, వాడి భూతం పారిపోయిన మార్గమేదో తెలుస్తున్నది గదా? వాళ్ళు ఈ రాతిని ఎక్కడు నెట్టి బయటకు పోయి, తిరిగి దాన్ని ఎప్పుటిలా ఆమర్చారు.

నా అనుమానం వాళ్ళు మనకోసం దాని వెనక వున్న మరో గుహలాంటి దానిలో ఎక్కడో కాచుకుని వుంటారని." అన్నాడు.

"నువ్వేదీ మనం కాచి పక్కకు నెట్టి, అవతరికి దిగబోయే సమయాన, మన మీద వాళ్ళు ఎక్కరినో, ఈరెవ ప్రయోగిస్తారనేనా?" అని అడిగాడు ఖడ్గవర్మ.

"అవును, అదే నా అనుమానం," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"అప్పుడు నువ్వొక పనిచెయ్యి. ఇద్దరం కాచి బలంగా పట్టుకుని వెనక్కు నెట్టి గానె. నువ్వు కొంచెం పక్కకు తప్పుకో, నేను ముందుకున్న కాగదాలను అవతరికి విసిరి, విమృశకుండా చూస్తాను. వాళ్ళు మన మీదికి రాకపోతే, అకాగదాల వెలుగులో అక్కడ ఏమున్నదో ముందుగా చూసి, బాగ్రత్తగా అవతరికి దిగవచ్చు, ఏమంటావ్?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"అంత గొప్ప తెలివైన ఉపాయం ఏమీ కాదుగాని—యిప్పటి పరిస్థితిలో అదే ఉన్న ఒక్క మార్గంగా కనబడుతున్నది," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

జీవదత్తుడు యిలా అనగానే ఖడ్గవర్మ గుహ మధ్య ముందుకున్న కొరిమి దగ్గరకు పోయి, అతక్కనే పదివేన్న కాగదాలు రెండు తీసుకుని, ముట్టించాడు. అవి తగ తగమంటూ మందసాగాయి. ఖడ్గవర్మ

కాచిని తెచ్చి, రాము వెనక్కు నెట్టిపలసిన రాయికి దిగువగా నేలమీద అనించాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు కలిసి యీసారి మరింత బలంగా ఒక పట్టు పట్టి నలుచదరపు కాచిని గట్టిగా వెనక్కు నెట్టాడు. రాయి చిన్న కట్టం చేస్తూ కదిలి వెనక్కు పడి పోకుండా, కిదిగి చెక్కలాగా పక్కకు జరిగి నిలబడింది. జీవదత్తుడు పక్కకు తప్పుకున్నాడు. ఖడ్గవర్మ చప్పున వెలుగు తున్న కాగదాలు రెంటిని కంఠలోకుంటా అవతరికి విసిరి వేశాడు.

ఒక నిమిష కాలం ఖడ్గజీవదత్తు లిద్దరూ తూపిరి చీగబట్టి పిం జరుగుతుందా అని అత్రవదురూ గుహ వారగా నిలబడ్డారు.

అవతరి నుంచి ఎలాంటి శబ్దమూ లేదు. మరొక నిమిషం అలాగే నిలబడి చివరకు ఖడ్గవర్మ పెద్దగా నవ్వి, "జీవా! అదుర్దా ధ్వులు మనసుంచి చాలా ఒడుపుగా తప్పించుకు సావటమేగాక. మేనల్ని మూర్ఖుల్ని చేశారు. వాళ్ళు పారిపోయేందుకు అవతల మరేదో గుహమార్గం వున్నదని నాకు తోస్తున్నది," అన్నాడు.

"అంతే కావచ్చు. లేకపోతే మనం ఆ కంఠ నుంచి ఎప్పుడు కిందికి దిగుతామా అని వాళ్ళు అయిదాలకో నిద్రం గామా వుండొచ్చు!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"ఎంతసేపీ జాగ్రత్త? అవతల తెల్ల వారబోతున్నది!" అంటూ ఖడ్గవర్మ కత్తి

దూసి కంఠ దగ్గరకు పోయి, అవతరికి కలపెట్టి చూశాడు. అదే సమయంలో జీవ దత్తుడు అతడి వెనక నిలబడి ఈటె నొక దాన్ని బలంగా లోపలికి విసిరాడు.

ఖడ్గవర్మకు కాను విసిరి వేసిన కాగ చాల వెలుగులో ఒక చిన్న సారంగ మార్గం తప్పి. మనుషులున్న వాడల్ని కనిపించ లేదు. జీవదత్తుడు కూడా పరీక్షగా చూసి, "ఖడ్గా, యిక మనం ఈ కంఠలో నుంచి ఆ సారంగ మార్గంలోకి దిగవచ్చు. అదుర్దా ధ్వులు అవతల ఎక్కడో దాక్కుని వుంటారు. వాళ్ళు మనకు అనవసరమైన శ్రమ చాలా కలిగించారు. వాళ్ళను ఎలా అయినా సరే వేచాడి తీరవలసిందే!" అంటూ చెప్పిన సారంగ మార్గంలోకి దిగాడు. ఖడ్గవర్మ కూడా అతడికి వెనకగా దిగాడు.

అ ఇద్దరికీ ఆ ప్రదేశాన రాళ్ళూ రప్పలూ తప్ప మరేం కనబడలేదు. ఖడ్గవర్మ కత్తి దూసి, ఒక కాగదా వేలికి తీసుకుని సారంగ మార్గం వెంట బయలుదేరాడు. జీవదత్తుడు సారంగం గోడలను రహస్య ద్వారం ఎక్కడైన వున్నదేమో తెలుసు కునేందుకు మంత్ర దండంతో పాడించి చూస్తూ, ఖడ్గవర్మను అనుసరించాడు.

వాళ్ళిద్దరూ సారంగం మార్గాన రెండు మూడు నిమిషాలు నడిచి దాని ముఖప్రదేశాన్ని చేరారు. ఎదురుగా వాళ్ళకు నికల

మైన బయలు ప్రదేశం, అక్కడ శిథిలావస్థలో ఉన్న చిన్న పెద్ద భవనాలు, వారి ముందు శిథిలావస్థలో ఉన్న ఏకైకమైన బయలుగా కనిపించాయి.

జీవదత్తుడు ఆ శిథిల భవనాలను చూస్తూనే ఎక్కడ లేని అపర్యంకో, "అయ్యో, సూర్యోదయ కాలం సమీపిస్తున్నట్లున్నది. మనం గుహలోనుంచి సొరంగంలో పడి, అక్కడినుంచి ఎలాంటి శిథిల నగరాన్ని చేరామో చూశావా?" అన్నాడు.

"అది శిథిల నగరమా? ఏముందిక్కడ. కొద్దిపాటి శిథిలమైన భవనాలు ఉన్నా?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"ఏమో, ఒక వృద్ధి వే నగరంలోని ముఖ్య భాగమై ఉండొచ్చు. మన మాంత్రికుడూ, వాడి జడలభూతం యీ శిథిలాల్లోని ఏదో కలుగులో ఎలు కల్లా వాగి ఉండారు, వాళ్ళను బయటకి తొలగించి ఎట్లా?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

జీవదత్తుడు అనుకున్నట్లు మాంత్రికుడూ, వాడి భూతం అక్కడి శిథిల భవనాల్లోని ఏ నెలమోగలోనే దాక్కుని లేడు. వాళ్ళు అభవనాలలోని ఒక పెద్ద మంటపంలో, ఉన్నతాగినం మీద కూర్చుని ఉన్న ఒక పూజారిణి ముందు మోకరిల్లి ఉన్నారు. వాళ్ళ పక్కనే కొండకు భయం కరాకారులు నిలబడి ఉన్నారు.

పూజారిణి కళ్ళెర్రచేసి, వళ్ళు వటు వటు కొరికి, "ఒరే, మాంత్రిక భూతాధిమూర్తీరా. యిక లేచి నిలబడండి! మీ యిద్దరి తెలిపి తక్కువ పేర్ల యీ పవిత్ర నగర రహస్యం కాస్తా సరమానవులకు తెలిసి పోయింది," అన్నది.

"మహేశ్వరీ! ఆ మానవులెవరీ మీ అట్ట అయితే యివ్వడే వట్టి తెచ్చి జడలభూతానికి అహరంగా చేస్తాను," అన్నాడు మాంత్రికుడు గడగడ పనికిపాటూ.

పూజారిణి వికటంగా నవ్వి, "అహరాన్ని నోటి దగ్గరకు తెచ్చి పెరికే తప్ప తినలేనంత మందమే ఆయిపోయింది. నీ జడలభూతం, మహాభూతం దయపల్ల ఆ మానవులెవరూ

మన ప్రయత్నం లేకుండానే, యీ ప్రదేశానికి వచ్చి చేరారు. వాళ్ళవరో, ఎక్కడి నుంచి వచ్చారో, ఆ విషయాలన్నీ తెలుసుకోకుండా మహాభూతానికి వాళ్ళను బలి చేయటం ప్రమాదం. తెలిసిందా?" అన్నది చేతిలో వున్న కూలాన్ని ఝళిపిస్తూ.

"అఱ, తెలిసింది మహాశక్తి, తెలిసింది!" అన్నారు అక్కడ వున్న భృత్యులందరూ వికకంఠంగా.

పూజారిణి అందరి కేసి ఓసారి పరీక్షగా చూసి, "జవ్వలు చెప్పింది జాగ్రత్తగా వినండి. కుంకల్లారా! ఆ మానవులిద్దరికి ఎలాంటి హాని కలిగించకుండా పట్టుకుని నా దగ్గరకు తీసుకు రావాలి. సూర్యోదయం అయింది. వాళ్ళు ఈ ఇద్దరి భవనాల్లో ఎక్కడ ఏమున్నారో చూసేందుకు బయలుదేరతారు. మీలో కొందరు రహస్యంగా వాళ్ళను అనుసరించి వాళ్ళు ఏం మాట్లాడుతుంటారో వినండి. సూర్యుడు నడి నెత్తి మీదికి వచ్చినప్పుటి కుభముమూర్త సమయంలో వాళ్ళను నా దగ్గరకు తీసుకు

రావాలి. ఈ లోపల వాళ్ళను, స్వేచ్ఛగా తిరగనివ్వండి." అన్నది.

"చిత్తం, మహాశక్తి, చిత్తం!" అంటూ నలుగురు పూజారిణి భృత్యులూ, మాంత్రికుడూ, అతడి బదలమాతం పూజారిణికి నమస్కరించి మంటపం నుంచి బయటికి వచ్చారు.

"గురూ! వెనక నుంచి పోయి మీద పడి, ఆ మానవులిద్దరినీ విరుచుకు తింటాను. వాళ్ళ కారణంగా మహాశక్తి పూజారిణి వల్ల నేను చాలా మాటలు వద్దాను." అన్నది బదలమాతం.

"నే నంతకన్న ఎక్కువ అవమానం పాలయ్యాను!" అంటూ మాంత్రికుడు ఒక పాట్టి కత్తిని బలంగా గుప్పెటు దిగించి పట్టుకుని, "అదుగో, వాళ్ళు పోరంగ వ్యూరం ముందు కూర్చుని వున్నారు. మనం యిద్దరినీ హతం చేసి, అరణ్యంలోకి పారిపోదాం. ఊ, పద!" అంటూ విరుకవులిలా వంగి పొంది నడుస్తూ అడ్డ జీవదత్తుల కేసి బయలుదేరారు.

—(గంకా వుంది)

యక్షపర్యతం

7

[మాంత్రికుణ్ణి, జడలభూతాన్ని తరుమెక్కురాబూసోయిన ఇద్ద జీవదత్తులకు, సుహార్ వాళ్ళు కనిపించలేదు. ఆ ఇద్దరూ ఒక రహస్యద్వారం వెంటపోయి పెద్ద పెద్ద శిథిల భవనాన్ని చూచారు. ఆ భవనాల్లో వున్న పూజారిది, ఇద్ద జీవదత్తులను ఇంధించి మని మాంత్రికుణ్ణి అజ్ఞాపించింది. వాడు కత్తి తినుకుని బయలుదేరాడు. తరవాత—]

తమ ముందున్న శిథిల భవనాల కని కన్నార్పకుండా చూస్తూ జీవదత్తుడు, అవి ఏ కాలం నాటివై వుండవచ్చు. ఏ కారణం చేత జనశూన్యమై పోయి యిలాంటి శిథిల స్థితికి వచ్చివై: అని ఆలోచించసాగాడు. ఇద్దవర్షకు మాత్రం ఆ మాంత్రికుణ్ణి, జడల భూతాన్ని పట్టుకుని ఎంత త్వరగా పాత చూపు అక్కడి నుంచి బయటటి పొదామా అని ఆశ్రయంగా వున్నది.

ఒకటి రెండు నిమిషాల కాలం ఇద్ద జీవ దత్తులు మౌనంగా ఎవరి ఆలోచనల్లో వారు వ్నారు. అంతలో వాళ్ళు కూర్చున్న చోటుకు దాపుల సున్న ఒక రాతి గోడను ఏదో బలమైన వస్తువు గట్టిగా తాకినట్టు శిథిల అయింది.

ఆ శిథిలం వెంటూనే ఇద్దవర్ష చప్పున లేచి నిలబడి. "జీవా, ఏమిటా శిథిలం? ఆ దుర్మార్గురిద్దరూ మన మీద దొంగదీర్చి

తయాలని బయలుదేరి రావటం లేదు గదా?" అన్నాడు.

"ఆ మాంత్రికుడికి, జడలభూతానికి పట్టచిగలు మన మీద దాడి చేసేటంత బైర్నం పుస్తబడకుండు. అయినా మన జాగ్రత్తలో మనం పుండాలి," అంటూ జీవ దత్తుడు గోడ దగ్గరకు బయలుదేరాడు.

కల్ల జీవదత్తునిద్దరూ కదిలావస్థలో పున్న వారి గోడను సమీపించి అవతరికి యాద లోయింతలో. మాంత్రికుడు ఎగిరి గోడ మీదికి వచ్చి, "స ర మా న పు జ్ఞా రా! మి యిద్దర్నీ యిప్పుడే మహా భూతానికి బలి చేస్తున్నాను!" అంటూ కత్తిని జీవ దత్తుడి శంఖం తెని విసిరాడు.

బల్లవర్మ తన కత్తితో మాంత్రికుడి కత్తిని పక్కకు నెట్టి, "మాంత్రికకుండా! ఆ బలి ఎటో చేయక వాదాభర గొడ్డి ముందుగానే మమ్మల్ని హెచ్చరించి ప్రాణం మీదికి తెచ్చుకున్నావు." అంటూ వాని చేయి పట్టు కుని ముందుకు గుంబాడు. మాంత్రికుడు దబిమంటూ గోడ మీది నుంచి కిందికి పడిపోయాడు.

ఈ సంఘటన బయటకున్న సమయం లోనే గోడ అవతలి నుంచి కొన్ని కంఠాలు, "ఒరే, వెళ్లి మాంత్రికుడా, వాళ్ళను చంపకు! పూజారిని వాళ్ళను ప్రాణాలతో గదా పట్టుకు రమ్మన్నది," అంటూ అందిస్తే.

ఈ లోపల, "బలి! బలి! బలి!" అంటూ జడలభూతం తన గురువుకు పట్టిన గతి కానక అవేనాల్సాహంలో గోడ మీదికి శంఖ ముచ్చటా గొంతి గిలబడింది.

ఘోరం కిందికి ధూని తన గురువు నేల కరిచివుండటం గమనించి నీయమని ఆరవ లోయింతలో జీవదత్తుడు దాని కాలుపట్టుకుని బలంగా లాగి, అది కిందపడడాయే సమ యంలో సదుంమిత గట్టిగా ఒక్క తన్ను తన్ను, "బడ్డా, మనం యిక యిక్కడ నిలబడటం క్షమం కాదు. ఈ ప్రదేశమంతా మాంత్రిక వెధవల పుట్టరావుంది. గోడ అవతలి ఆరుపులు విన్నావా? మనం అకన బలి తపనాల్లో జీవిలోనైనాపోయి వాళ్ళు

మనసు చుట్టముట్టకుండా చూసుకుందాం," అన్నాడు.

ఆ వెంటనే యిద్దరూ కిథిల భవనాల కేసి పరిగెత్తి. ఒక గదిద్వారం ముందు నిలబడి మాంత్రికుల గుంపు గోడదూకి తమ కేసి వస్తున్నారేమో అని వెనుక్కుతిరిగి చూశారు. వాళ్ళకు గోడవక్కన రెండు చెతులతో వదుం పట్టుకుని మూలుగుతున్న బడల భూతం, దిబ్బిని మోచేతిని అటూ యిటూ తిప్పు వ్రదుత్తుం చేస్తూ, అబ్బా, అబ్బా, అంటున్న మాంత్రికుడూ తప్ప ఎవరూ కనిపించ లేదు.

"గోడ అవతలి మంచి వచ్చిన హెచ్చరిక ఎన్నావా? అశ్రుర్యంగా లేదా?" అన్నాడు ఇద్దరూ.

"అశ్రురం ఎందుకు? ఆ దుర్గాళ్ళు తమ మిత్రులకు చేసిన హెచ్చరిక పల్ల మనకు ఈ కిథిల భవనాల్లో రాణివాసం వెలిగిస్తున్న పూజారీ, అవిడ మనిద్దర్ని ప్రాణాలతో పట్టుకు తమ్మనటం తెలిసి పోయింది. అక మన బాగ్రత్తలో మనం పుంది, ఆ పూజారీనినే పట్టుకుని సంగతి పండర్బాలెమిటో తెలుసుకుందాం!" అన్నాడు జీవదత్తుడు నవ్వుతూ.

ఆ తరువాత యిద్దరూ శక్రుపులు తమ మీదికి ఎటుమంచి దాడివస్తారో అని ఒకటి రెండు నిమిషాలు దూరి చిగబట్టి నిలబడ్డారు. కాని ఎక్కడా శక్రుపుల అచూకి లేదు. బడలభూతం, మాంత్రికుడూ మొండిగోడ వక్కన కూర్చుని వాడతో మూలిగే మూలు

గులు కప్ప, అ ప్రతేకాన మరెలాంటి కట్టెమూ లేదు.

ఖడ్గవర్మ తాము నిలబడివున్న ద్వారం తెని ఒకసారి పరీక్షగా చూసా, "జీవా! ఈ బలమైన కొయ్య తలుపులు చూశావా? ఏదివెనక భవనాల్లో చేసిలోకాడాయే మార్గం వుంది వుంటుంది. తెలిచి చూద్దామా?" అన్నాడు.

"ఇక అంతకన్న చేసేదేముంది? ఎంత సేవని యిక్కడ నిలబడగలం. ఆ మాంత్రిక భూతాలను వాళ్ళ కర్మకు పదిలి. తతిమ్మా వాళ్ళ వ్యవహారం తేలుస్తాం. తలుపులు మాత్రం జాగ్రత్తగా తెరవాలి. మాంత్రికుల ముందు వాటి వెనక మనకొసం అయిదాలు

పుచ్చుకుని కాపెసుకు పున్నావుండొచ్చు!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఖడ్గవర్మ ఒక చేతిలో కత్తి సిద్ధంగా పట్టుకుని రెండవ చేత్తో తలుపులను బలంగా నెట్టాడు. అవి కిక్రుమంటూ కొంచెం కదిలి నవే కప్ప తెరుచుకోలేదు.

"తలుపులకు వెనక గది వేని ఉన్న దేమో అన్న అనుమానం మనకెందుక్కలగ లేదు!" అంటూ జీవదత్తు వాటిని బలంగా రెండు చేతులతో పట్టుకుని వెనక్కు నెట్టాడు. తలుపులు కిక్రుమనే రణగొలు ధ్వనులతో ఒక్కసారిగా తెరుచుకున్నవి.

ఖడ్గ జీవదత్తులిద్దరూ గదపదాటి లోపలికి వెళ్ళారు. అది చాలా విశాలమైన గది. అంతా బాళిగా ఉన్నది. అందులో మను ములు ఎన్నలైనా నివసించిన సూచనలే లేవు. గది అన్ని మూలలా పెద్ద పెద్ద సాలెగూళ్ళూ, గోడల నుంచి వేలాడుతున్న గచ్చిలాలూ వాళ్ళ కంట బడినై. ఆ గది చివర తలుపులు పరిగి. చక్కకు సరిగిపోయి ఉన్న ఒక ద్వారం కనిపించింది.

"ఇక వాగు చేయటం ఎందుకు? నించా మునిగిం తర్వాత చలేమిటి! పద, ఈ గదిల భవనాల్లోని అన్ని గదులూ వెతుకుదాం. ఏ గదిలోనైనా మాంత్రికుల నాయకురాలు పూజాచిహ్న కనిపించడక పోదు!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

బద్దరూ వాగ్రక్షగా నడుస్తూ పోయి రెండవ గదిలో ప్రవేశించారు. అది మొదటి దానికన్న చీకత్తుంగా ఉన్నది. వాళ్ళు రావటం చూస్తూనే బాగా బరిసి ఉన్న పంది కొక్కులు నాలుగైదు 'బోక్, బోక్' అని అరుస్తూ గదిలో అటూ యటూ పరిగెత్త పోగివై. గద్ద ప్రమాణంలో ఉన్న గుడ్ల గూబ ఒకటి సైమందీ కిందికి బాణంలా ఎగిరి పన్ని వాళ్ళల్లో ఒకదాన్ని పట్టుకుని, అంత ఎత్తులో ఉన్న ఒక తిరికి గుండా బైటికి ఎగిరిపోయింది.

"అహః, పిం పందికొక్కులు, పిం గుడ్ల గూబలు! అన్నీ వాటి మామూలు ప్రమాణానికి రెండింతలు మూడింతలుగా ఉన్నవే! ఈ తిరికి తమవారి ప్రాంతాన ఎంతిని యిది

యింతగా దుక్క బరిసిపోయినట్టు?" అన్నాడు బద్దపర్క.

"బహుశా, హతారిని వాటికి అప్పుడప్పుడూ తన కిమ్మల్లో దుక్క బరిసి న వాళ్ళను మేతగా వెస్తున్నదేమో!" అంటూ జీవదత్తుడు పెద్దగా నవ్వి, "దూఁ, పద, ముందు ముందు మనం వింతలు ఉన్నవే చూద్దాం!" అన్నాడు.

బద్ద జీవదత్తులు ఆ విధంగా మరికొన్ని గదుల్లో ప్రవేశించారు. కొన్నిచోట్ల మెట్లెక్కి తవనాల్లోని పై భాగాలు చూశారు. వాళ్ళకు ఎక్కడా మనిషిగాని లేక మనిషి నివసించిన తాడలున్న ప్రదేశం గాని కనిపించలేదు.

"బద్దా, మాంత్రిక వెధవలు వాళ్ళ నాయకురాలి అత్తను మహా తెలివిగా ఆమలు

చేయి చూస్తున్నట్టున్నది. నా అనుమానం వాళ్ళు మనసు రహస్యంగా వెన్నంటి వస్తున్నారని. ఆ పూజారిని మనసు ప్రాణాలతో గదా తన దగ్గరకు పట్టుకు రమ్మన్నది. మనం ఏ భవనంలో వ్రవేశించి, మరే భవన ప్రాంతానికి చేరామో కూడా తెలియటం లేదు!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"మనం తిరిగి పొదామంటావా ఏం?" అని అడిగాడు ఖడ్గపర్వ.

"అంతకన్న చేసేదేముంది? ఈ కవి బాల్లోంచి మళ్ళీ వెలుగులోకి పోవాలంటే గుహలో నుంచి వున్నదారే కరణ్యం గదా. అక్కడికి చేరగల మేమో చూద్దాం!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"ఇక్కడ నుంచి బయటపడి గాయ పడిన తూకాన్ని, మాంత్రికుణ్ణి పట్టుకుని నాలుగు తన్ను ఆ పూజారిని కథ ఏమిటో తెలుసుకుందాం." అన్నాడు ఖడ్గపర్వ.

వాళ్ళిద్దరూ అంతకు ముందు కాము వచ్చిన గదిద్వారం కేసి నడిచి, అందులోకి అడుగు పెట్టేంతలో పాతాళుగా వాళ్ళ కలల మీద లెండు బలమైన క్రకరెబ్బలు పడినై. ఆ బెబ్బలకు యిద్దరికళ్ళూ బైర్లు కమ్మి తిక్కురుమనకుండా ముందుకు పడి పోయాడు. వెంటనే నలుగురు పూజారిని బృతులు ముందుకు పచ్చి. అదుర్దాగా వాళ్ల కలలు పరీక్షించి చూశారు. ఎక్కడా నెత్తురు బయివికి చిమ్మిన బాత కనబడలేదు.

"అదృష్టవంతులం! ఈ ఇద్దరు మానవ ప్రాణుల కలలూ పగిలినయ్యేమో అనుకున్నాను. ఏళ్ళు పస్తే, మహాశక్తి పూజారిని చేతుల్లో మనం చచ్చేవాళ్ళం." అన్నాడొక పృథ్వీకుడు.

"దావకుండా దిమ్మతిరిగి పడేందుకే గదా, దుడ్డుకర్రలకు మెత్తని గొంగళి పీలికలు చుట్టాం. ఎందుకైనా మంచిది ఏళ్ళ కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి భుజానవేసు కొండి, పూజారిని దగ్గరకు తీసుకుపోదాం." అన్నాడు మరొక పృథ్వీకుడు.

స్పృహతప్పి పడివున్న ఖడ్గ జీవదత్తుల్ని పూజారిని పృథ్వీకులు కాళ్ళూ చేతులూ

తాళ్ళతో బండించి భుజాల మీద వేసుకుని
అనేక చీకటి గదులు దాటి ఒక విశాలమైన
మంటవంటిది తినుకుపోయారు.

మంటవంటి మధ్య మెత్తని తివాసీలు
పరిచివున్న ఒక ఉన్న తానవంమీద పూజారిని
కూర్చుని వున్నది. ఎదంగా కొందరు
చృత్యులు చేతులు కట్టుకుని నిలబడి
వున్నారు. తన చృత్యులు తెచ్చిన ఖడ్గ
జీవదత్తుల తన పూజారిని ఒకసారి ఒక
కంటితో చూసి, అంతలోనే గతుక్కుమని
కళ్ళింతచేసి, "అరెరె, మహాభూతా! ఏళ్ళల్లో
ఒకడు మంత్రవేత్తలా కనిపియరున్నాడే!"
అన్నది.

"అయ్యవుంటాడు, మహాశక్తి పూజారిని!
వాడిచేతిలో మంత్రం కూడా వున్నది. ఈ రెండవ
వాడి చక్రం యింత పాతవాడే ఖడ్గం
వున్నది." అన్నాడొక చృత్యుడు.

"అవేమయినై? ఏక్కడైనా పారేసి
పచ్చారా?" అన్నది పూజారిని.

"ఏళ్ళను పట్టిన బొటానే వదిలిపచ్చాం,"
అన్నాడొక చృత్యుడు.

"కామి తినుకు రండి, వెదవల్లారా,
పిదాంచి మంచమేతులు!" అంటూ పూజా
రిని కళ్ళెర చేసింది.

పూజారిని అట్టవింటూనే యిద్దరు
చృత్యులు పరిగెత్తిపోయి కుబాళ మీద
దంపాన్ని, కత్తిని తెచ్చి అమె ముందుం

దారు. పూజారిని వాటిని వ్రద్దగా కొద్ది
సేపు పరీక్షించి, "ఏదిల్లో వ్రేళ్ళొక కిక్కు
లేచి వున్నట్లు కనిపించటం లేదు. ఏళ్ళను
చీకటి గదిలో బండించి, ఏదీని పక్కనే
పడచేసి రండి. తరవాత ఎం బయగుతుందో
చూద్దాం," అన్నది.

యింకా స్వేచ్ఛా తెలియని స్థితిలోవున్న
ఖడ్గ జీవదత్తుల్ని నలుగురు చృత్యులు
భుజాలమీద వేసుకుపోయి ఒక చీకటిగదిలో
పడచేసి, బయట గదిపెట్టారు.

ఒక పావుగంట తరవాత ఖడ్గ జీవదత్తు
లను స్వేచ్ఛా వచ్చింది. ముందుగా స్వేచ్ఛా
తెలిసిన జీవదత్తుడు ఖడ్గవర్మను తట్టి లేచి,
"బద్దా, ఆశ్చర్యం! ఇంకా మనం బతికే

పున్నాం. మన ఆయుధాలు కూడా మన పక్కనే వున్నవి," అన్నాడు.

బద్ధపర్వ గది నలుమూలలూ ఒకసారి పరీక్షగా చూసి, "మన ఎలా ప్రాణాలతో వదలటంలో పూజారిణి ఎత్తుగడ విస్తై వుంటుంది?" అన్నాడు.

"ఆ పూజారిణి పురుగును చూస్తే తప్ప దాని ఎత్తుగడల సంగతి చెప్పటం కష్టం. మనం ముందు బయటపడాలి," అంటూ జీవదత్తుడు రిచి నిలబడ్డాడు.

"ఆ దుర్బార్లు పొంచివుండి మనకు మాంచి బదిరహజ చెళారు. యిక వాళ్ళను దరికతే మాత్రం ప్రాణాలతో....."

బద్ధపర్వ మాట పూర్తి చేసేదేపలే గోడ అవతరి నుంచి సింహం గట్టించిన ద్వని విసబడింది. అది వింటూనే బద్ధపర్వ ఎగిరి నిలబడి, "ఆ వెధవలు మనమీద సింహాన్ని ప్రయోగించాలని చూస్తున్నారా ఏం?" అంటూ నవ్వాడు.

"ఇది ఒకందుకు మంచిదే. మనం ఆ సింహాన్ని వాళ్ళమీదనే ప్రయోగించి.

యూ కిదిల భవనప్రాంతాంను చీకత్తుం చెడ్డాం!" అంటూ జీవదత్తుడు తనదండంతో బలంగా గోడను ఒక పోటుపొడిచాడు. గోడలో కొంతభాగం ఎదుగుదెబ్బ తిన్నట్లు పెద్ద కట్టంతో విరిగి వెనక్కు పడిపోయింది. పక్కగదిలోపున్న సింహం బెదిరి చిన్నగా గద్దెస్తూ గోడ వారగాపోయి నిలబడింది.

"సింహరాజా, నీకు ఎముకీ, అపరం కూడా దారకబోతున్నది," అంటూ జీవ దత్తుడు కాముస్త్రు గదికలుపులను దండంతో బలంగా రెండు పోట్లుపొడిచాడు. తలుపులు పెళపెళ మంటూ విరిగి దబీమంటూ ముందుకు పడిపోయినై.

ఆ ముఖ్యులం పది వన్నెండు ముంది పూజారిణి భృత్యులు. "బందిటు పారి పోతున్నారు, పట్టుకోండి!" అని అరుస్తూ ముందుకు వచ్చారు. వెంటనే జీవదత్తుడు సింహాని కిసి పరిగెత్తి, దాన్ని దండంతో పూజారిణి భృత్యుల కిసి తరిమాడు. అది గద్దెస్తూపోయి వాళ్ళమీద పడింది.

—(ఇంకావుంది)

యక్షపర్వతం

8

[మాంత్రికుణ్ణి, జడబయాళాన్ని వయం ఎరిగెలా తన్ని కింద వదలెని, అగ్గజీవదత్తులు శివలిరవనాల్లోకి పోయారు. అక్కడ వాళ్ళను పూజారిణి భృత్యులు పట్టుకున్నారు. పూజారిణి ఆ యిద్దర్నీ చెకటిగదిలో బంధించమన్నది. "అగ్గజీవదత్తులు తమ పక్క గదిలో వచ్చి నింపాన్ని అక్కరికి వచ్చిన పూజారిణి భృత్యుల వైకి ఉపకల్పారు. తరవాత—]

అక్కడికిని పున్న నింపాం భయంకరంగా గర్జిస్తూ వచ్చి మీద వతగానే, పూజారిణి భృత్యులు భయంతో పనికీపోయి, చావు కేకలు పెడుతూ నింపానికి అందకుండా పారిపోవాలని చూశారు. కాని నింపాం వాళ్ళ మధ్యపడి నెటికి అందినవాడినల్లా వట్టి ఎదిరించసాగింది.

అగ్గ జీవదత్తులు కూలిపోయిన గది ద్వారం వద్ద నిలబడి పెద్దగా నవ్వుతూ, వినిపించుకునే స్థితిలో లేరు. వాళ్ళల్లో

"ఒరే, పూజారిణి శిష్యుల్లాకా! నింపానికి మీరు నాలుగైదు రోజులుగా అహారం చేసి నట్టు లేదు. అందుకే అది అంతగా రెచ్చి పోయి మీ ప్రాణాలు తీస్తున్నది. మీలో ఒకడు ముందుకు వచ్చి దానికి అహారం కండి. అప్పుడు తతిమ్మా వాళ్ళయినా బతుకుతారు." అన్నారు.

పూజారిణి భృత్యులు యీ మాట లేచి నింపాని వైకి ఉపకల్పారు. తరవాత—]

'తం ద మా మ'

నలుగురైదుగురు అసరికి సంహం వంజా దెబ్బలకు బాగా గాయపడి నెల కొరిగారు. మరొకడు దాని వెంటికి చిక్కి బయటబాదు తున్నాడు. గాయపడకుండా ఇక మిగిలిన అయిదారుగురూ పక్కన పుస్త పడి వన్నెం దడుగుల కిధిలమైన గోడ మీది కెక్కి కూర్చుని ప్రాణరయంతో నిలువెల్లా వణికి పోతున్నారు.

సంహం ఒకసారి చుట్టూ కలయ చూసింది. దానికి తాను గాయపడిన మనుషుల్లో ఎవరినీ తినాలని పున్నట్టు లేదు. ఆ ప్రదేశం నుంచి త్వరగా పారిపోయి, ఏ అరణ్యమో చేరానన్నట్టుగా పుంది దాని చాలకం.

జీవదత్తుడు తన చేతిలోని దండాన్ని సంహం కేసి గురి చేసి, "సంహరాజా! ఇంతమంది చూస్తూండగా అహం తినుట వల్ల దిష్టి తగులుతుందేమో అని భయ పడుతున్నావా?" అంటూ నవ్వి, "అలా అయితే యిదిగో. ఈ పక్కనే భవనం కిందికిపోయే మెట్లున్నవి. ఆ దారినపోయి యీ కిధిలభవనాల్లో నుంచి బయటవడి, నది దాచి అరణ్యం చేరు!" అంటూ సంహం కేసి రెండడుగులు చేసి, దాన్ని మెట్లున్న వైపుకు మళ్ళించేందుకు దండాన్ని ముందుకు దాచి యుళించాడు.

సంహం కళ్ళింత చేసి, పెద్దగా నోరు తెరిచి చెవులు దిబ్బిళ్ళు పడెట్టు పెద్దగా గర్జించి, జీవదత్తుడి కేసి దూకబోయింది. అది ముందు రెండు కాళ్ళు ఎత్తి, వెనక కాళ్ళ మీద నిలబడి కుప్పించి దూకబోయే నమయంలో, జీవదత్తుడు దాని పొట్ట కింద దండాన్ని అనించి బలంగా పక్కకు తోళాడు. ఆ దుపుకు సంహం నెల మీద పడి దెబ్బ కుంటూ పోయి మెట్లున్న గది ద్వారానికి అడ్డంగా పడింది.

"సంహరాజా, యిక లేచి నిలబడు! పూజారిలు తన బంట్లతో స్వయంగా యొక్క దికి వచ్చే ముందే త్వరగా మెట్లు దిగి పారిపో," అన్నాడు జీవదత్తుడు, దండం ఎత్తి సంహం కేసి నడుస్తూ.

మొండి గోడ మీద కూర్చుని యిదంతా చూస్తున్న పూజారిని భృత్యులకు జీవ దత్తుడు నింపాన్ని ఎదుర్కొన్న తిరు. దాన్ని ఒక్క దండం చెబ్బితో నాలుగైదు పల్లటలు కొట్టించిన వెర్నా ఎంతో ఆశ్చర్యాన్ని, అబ్బురపాటునూ కలిగించింది. వాళ్ళల్లో ఒకడు రెండు చేతులూ ఎత్తి జీవదత్తుడికి నమస్కరిస్తూ, "మహామంత్రిక శిరోమణి, నమస్కారం! మీ మంత్రశక్తి మామూలు మనుషులకు అలవడది కాదు. ఈ మహా శక్తి పూజారిని హతం చేసి తమరె యీ శిథిలనగరాన్ని ఎందుకు విలగూడదు? అప్పుడు మేమంతా మీ కమ్యులమై మీకు సేవలు చేస్తూ హాయిగా బతుకుతామే!" అన్నాడు.

వాడు మాట ముగించే లోపలే పక్కప వున్న అతడి తోటి వాళ్ళు, "గురుద్రోహం! గురుద్రోహం!" అని కేకలు పెడుతూ వాని మీద కలియబడ్డారు. మొండి గోడ మీద కుస్తీపట్టు ప్రాచీనమయినై. ఆ రద్దీలో గోడ మీద కాచిపట్టు తప్పి యిద్దరు భృత్యులు దలీమంటూ శిందపడ్డారు. మెట్లు కేసి దిగబోతున్న సంహం ఒక్కసారిగా అదురుకుని తల దిప్పి చూసి, చిన్నగా గర్జిస్తూ వాళ్ళ కేసి కాదోయింది.

జీవదత్తుడు దండం పై కిత్తి సంహాన్ని అదిలిస్తూ, "ఇక మెట్లు దిగి నీ దారిన

నువు పో. అనవసరంగా పూజారిని కమ్యుల పోట్లాటలో తల దూర్చి చిక్కుల పాల పడు." అన్నాడు.

సంహానికి అసరికి జీవదత్తుడి చేతిలోని దండం అంటే భయం పట్టుకున్నది, ఇంత వరకు రెండుసార్లు దాని చెబ్బితని వుండటంతో అది చిన్నగా గుర్రుమంటూ తిరిగి తిరిగి చూస్తూ, మెట్లున్న గది ద్వారం దాటి పోయింది.

అప్పటివరకూ బతుకు తున్న దంతా మౌనంగా చూస్తూ వున్న ఖడ్గవర్మ, "జీవా! ఇక మనం మాత్రం యిక్కడెందుకు? పూజారిని కమ్యులు కిగవట్లు పట్టుకుని కిందా మీదా వదులుతున్నారు. ఇప్పుడు

మనసు అడ్డగించేవాళ్లెవరూ లేరు. ఈదిక్కు చూచిన కథిల భవనాలను వదిలి తిరిగి లరణ్యం చేరుదాం," అన్నాడు.

"అలాగే చెద్దాం. మనం కూడా సంహం వెళ్ళిన దారినే తోయి, మనం యిక్కడికి వచ్చిన గుహ ద్వారాన్ని చేకగలమేమో చూద్దాం," అంటూ శివదత్తుడు బయలు దేరాడు.

ఆ కదిలభవన ప్రాంతాల్లో యిక రమణుని ఎదిరించే వాళ్ళు ఎవరూ లేరనుకోవటంలో అడ్డవర్క పెద్ద పాటలు పోయాయి. అతడూ, శివదత్తుడూ బంధ విముక్తులు కావటం, సంహం పెద్దగా గర్హిస్తూ పూజారిని భృత్యుల్లో కొందరిని గాయపరచటం అంతా పూజారి

నికి బతికి బయటపడి పారిపోయి వచ్చిన ఒక భృత్యుడి ద్వారా తెలిసింది.

ఆ వార్త వింటూనే పూజారిణి కళ్ళెర్ర చేసి, చేతిలోని కూలాన్ని యిట్లా పట్టిస్తూ, "మహాచూడా! గదేమి వింత? ముసలి పూజారి అంత వాణ్ణి నా మంత్రి బలంతో ఓడించి దీకటి కొట్టే బంధించానా! అటు వంటి నా మిదికే యిద్దరు మానవులు దండెత్తి కావటమా? నా రాజ్యంలోనే బేరబడి నా కిమ్మల్ని కొట్టి గాయపరిచి నన్ను అవమానించటమా! ఇది నహించను. ఒరే, కష్టాధముల్లారా! బయలుదేరి, ఆ అడ్డకు మానవ పురుగులూ ఎక్కడున్నారో చూపండి," అన్నది.

ఖడ్గ శివదత్తులు సంహాన్ని హతల గొట్టిన తీరూ, అంతకు ముందు మాంత్రి కుణ్ణి, బడలచూతాన్ని పెట్టిన బాధలూ చూసిన కిమ్మల్లో యిద్దరు గడగడలాడి పోతూ, "మహాకృత పూజారిణి! అమానవు లిద్దరూ మహానర్తుల్లాగా, గొప్ప మంత్రి వేర్తల్లాగా కనబడుతున్నారు. వాళ్ళు మన అస్థాన మాంత్రికుణ్ణి, బడలచూతాన్ని..."

భృత్యులు మాట ముగించే లోపలే పూజారిని వాళ్ళల్లో ఒకణ్ణి కూలంతో వెన్ను మీద పొదిచి, "నోరు ముయ్యండి, పాడు భోతు వెళవల్లారా! వాళ్ళిద్దర్నీ యిప్పుడే పట్టి మహాచూడానికి బలి చేయబోతున్నాను.

ముందుండి చారి తియ్యండి!" అన్నది పళ్ళు కొడుకురూ.

భృత్యులు ప్రాణం బితుకు బితుకు మంటనాండగా ముందు బయలుదేరారు. వాళ్ళందరికన్నా కొంచెం ముందుగా మాంత్రికురూ, వారి జవలభూతం పెద్ద పెద్ద అంగులు వేస్తూ నడవసాగారు.

"గురో! వాళ్ళిద్దర్నీ పట్టుకుని ఒక్క సారిగా విరుచుకు తిండాను." అన్నది జవలభూతం మాంత్రికుడితో.

"అలాంటి పాఠ చాటు పని చెయ్యకురా. శిష్యా! మన శిథిల నగరంలో చొర బడిన ఆ యిద్దరు కుర్రకుంకలూ, పూజారిని ఒకళ్ళకొకళ్ళు విడుచుపడితే, మన పూజారిని పిడిపొతుందన్న నమ్మకం నాక్కలుసుతున్నది. అప్పుడు మనమే యీ శిథిలనగరానికి రాజా, మాంత్రి ఆయి పోతాం. ముందరి మాంత్రికుణ్ణి చికటి కొట్టులో నుంచి బయటకి తీసి, అతడి దగ్గర మరెన్నో మంత్ర విద్యలు నెర్చుకుందాం." అన్నాడు మాంత్రికుడు చిన్న గొంతుతో.

జవలభూతం ఆ మాటలకు ఎంతో సంతోషించి, "రాజా, మాంత్రి! చావున్నది గురో." అంటూ వెనక్కు తిరిగి చూసింది.

పూజారిని, అమె తతిమ్మా శిష్యులూ చారా దూరం వెళ్ళారు. పూజారిని తన

భృత్యుల్ని శిథిల భవనాలన్నీ నగరం ప్రవేశించిన యువకులిద్దరి కొసం గాలించమని అజ్ఞాపించింది. కాని ఆ పమయంలో శిథిల భవనాలు శిథిల భవనాల్లోని మౌలిక ప్రాంతం చేరి, అక్కడి నుంచి బయట పడి, తిరిగి ఆరణ్యం చేరేందుకు మార్గం ఏమైనా కనబడుతుందా అని యాదసాగారు. వాళ్ళు సారంగ మాల్లాన పచ్చిన చారి మాత్రం తనుక్కోలేకపోయారు.

"ఖద్దా, మనం లోపలికి వచ్చిన చారి వెంట బయటపడి అవకాశం కనబడటం లేదు. పూజారిని శిష్యుల్లో ఎవణ్ణయినా ఒంటరిగా దొరక పుచ్చుకుని, వారి ద్వారా ఆ మార్గం ఎక్కడున్నదో తెలుసుకోవటం

రప్ప మరో ఉపాయం లేదు," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"అశ్వమేల సూక సుంది కూడా మనం చాలా దూరం వచ్చినట్లుంది. నింపాం ఏమైనట్టు? అది అరణ్యం చేరినట్టేనా?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"అది మనలాగే యిక్కడ చిక్కుచేడి న్నట్టుంది. మేధ్య మేధ్య దాని గర్జనలు వెనబడటం లేదా, సెకు?" అంటూ జీవ దత్తుడు ఒక శబ్దాల భవనంలోని గది లోపలికి తిరిగి చూసె. "అర్హా. అటురా! అమ్మ, దుర్మార్గులు! దారెటాదు వర్తకుల్ని. ప్రయాణికుల్ని దేని ఎన్ని ధాన్యం బస్తాలు యీ గదిలో దాదార చూడు!" అన్నాడు.

ఖడ్గవర్మ కూడా గదిలోకి తిరిగి చూశాడు. అతడికి గదిలో ఎక్కుగా పెద్దిన ధాన్యం బస్తాలు కనిపించినై. వారిలో కొన్నిటి కుట్లు పగిలి, వడ్లూ, బొప్పిలూ, గోరుమలూ కిందికి కాలి పోగులుగా పడివున్నవి.

"బరంభూకాన్ని ముందు ప్రయోగించి బనాన్ని భయపెట్టి మాంత్రికుడూ, అతడి స్నేహితులూ యీ విధంగా దారి స్త్రాయేవాళ్ల సుంచి తమ కవచరం అయిన తినుబండారాలు అవపరిస్తున్నారన్నమాట! మొత్తం మీద పూజారిని తెలివి గలిగి లాగి శనివస్తు న్నది. ఈ ఎత్తుగడలన్నీ దాని అలోచనలే అయి వుంటాయి," అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"ఈ ధాన్యంలో ఒక్క గింజ కూడా పూజారిని మూలా నేటికి అందకుండా చేస్తే ఎలా వుంటుందంటావు? అప్పుడు కరువు కాలి. వాళ్ళు బతుకు తెరువు కోసం యీ శబ్దాల భవనాల సుంచి బయటికి వస్తారు," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"మన ఇద్దరికీ ఒకే అలోచన కలిగిందే!" అంటూ ఖడ్గవర్మ నవ్వి, దుస్తుల్లో సుంచి చెకుముకిరాయి తీసి కొద్ది దూది ముట్టు కునేలా చేసి, అది కాస్త మంట కాగానే గదిలోని ధాన్యం బస్తాలలో ఒక దానికి అందించాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు గది ముందు నిలబడి క్రమంగా మంట పెద్దదై, ధాన్యం బస్తాలు

ఒకదాకటిగా అంటుకోవటం చూడ సాగారు. నాలుగైదు నిమిషాల్లో గదిలో పెద్ద మంట లేచింది. ధాన్యం కాలి టవటవ మంటూ కొంత పేలాలుగా మారి, గాలికి లేచి వారికి వరకూ వచ్చి పడసాగివే.

"ఈ పేలాలు తిని యీ దుర్భాగ్యులు మరి కొంతకాలం యీ కిడిల భవనాలను అంటి పెట్టుకుని వుంటే అవకాశం వుంది. ఏం చేయటం?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"కంచెం అగు. మంటలు మరి కాస్త లేస్తే అంతా మాది, బుగ్గి బూడిదా అయి పోతుంది. కాని, అసలు ప్రమాదం, యీ మంటలు చూసి పూజారిచీ, దాని శిష్యుగణం యిక్కడికి వస్తాడు! అప్పుడు..."

జీవదత్తుడు మాట ముగించే లోపలే ధాన్యం బస్తాలు కాలుతున్న గది పక్కగల మరో గది నుంచి ఏదో మానవ కంఠం అర్ధనాదాలు చేయటం వినిపించింది.

"అబ్బా, ఈ పక్క గది తలుపులు మూసి వున్నవి. లోపలి నుంచి ఎవరో కేకలు పెడుతున్నారు!" అంటూ జీవ

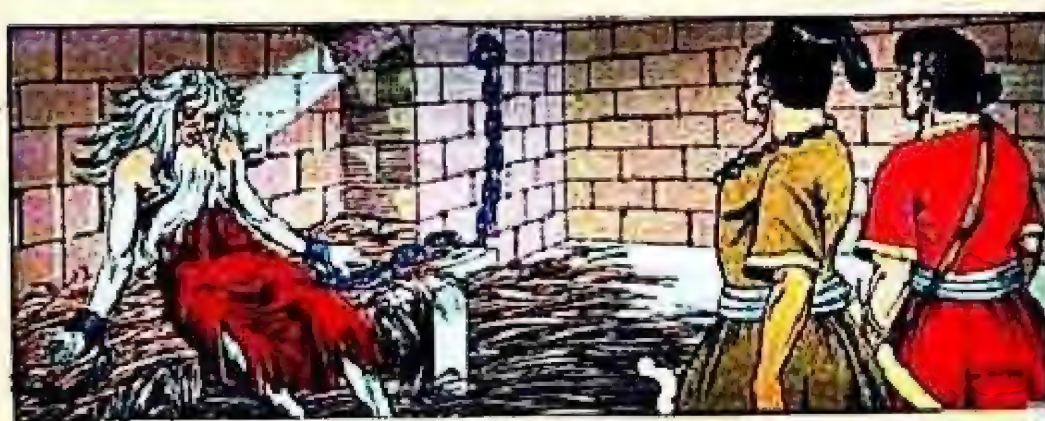
దత్తుడు గదిని సమీపించి, తలుపులను బలంగా నెట్టి చూశాడు.

ఖడ్గవర్మ అతడి దగ్గరకు పోయి నవ్వుతూ, "జీవా! దాదావిడిలో నువ్వు తలుపులకు బయట వేసి వున్న అంత పెద్ద కాళాన్ని కూడా చూసినట్టు లేదు! నీ మంత్ర దండంతో తలుపులు విరగ్గట్టు." అన్నాడు.

అ వెంటనే జీవదత్తుడు దండం ఎత్తి తలుపులకు వేసి వున్న కాళం మీద బలంగా కొట్టాడు. కాళం పగిలి కింద పడిపోయింది. గొల్లెం పక్కకు దాగి తలుపులను వెనక్కు నెట్టాడు ఖడ్గవర్మ.

గదిలో అంతగా చీకటి లేదు. గోడపైప అంత ఎత్తులో వున్న ఒక చెన్ను కిటికీ నుంచి లోపలికి వెలుగు వచ్చి పడుతున్నది. ఆ వెలుగులో వాళ్ళకు గోడలో వున్న చనప మేకులకు, గొలుసుతో కట్టబడి వున్న పృథ్వి డొకడు కనిపించాడు. అతడు అబాసు దామవు. బక్కచిక్కి వున్నాడు, పాదవారి తల్లి గడ్డం గాలికి రెపరెపలాడుతున్నది.

—(ఇంకా వుంది)

యక్షపర్వతం

9

[ఖిల్ల జీవదత్తులు నింసాన్ని మరొక శిథిల భవనంలోకి తరిమి, ఆ ప్రాంతం నుంచి బయటపడేందుకు దారి వెతుక్కుంటూ బయలుదేరారు. వాళ్ళకు ఒక గదిలో చాలా ధాన్యం బస్తాలు కనిపించినై. వాటికి వాళ్ళు విప్పపెట్టారు. అంతలో పక్కగది నుంచి అరుపులు వినిపించినై. వాళ్ళు వెళ్ళి చూడగా ఒక వృద్ధుడు కనిపించాడు. తరవాత—]

ఖిల్ల జీవదత్తుల్ని చూస్తూనే ఆ వృద్ధుడు, "ఎవరు మీరు? ఆ దొంగ పూవారిణి శిమ్మల్లా లేరే? ఎవరైతే నేం, నన్ను రక్షించండి. పక్క గదిలో ధాన్యం కాలిపోతున్నదిలా వుంది! ఆ వేడికి నేను బంధించబడి వున్న గోడ వెడల్కి నా శరీరం కాలు తున్నది," అన్నాడు.

"కొంచెం వుంటే మొత్తం గది కప్పే, తోవరికి కూలి పడుతుంది!" అంటూ జీవ

దత్తుడు వృద్ధుణ్ణి సమీపించి, దండంతో అతడికి కట్టి వున్న ఇనపగొలుసులను విరగ్గొట్టి, ఆతణ్ణి బయటికి తీసుకువచ్చాడు.

వృద్ధుడు ఆత్రంగా చుట్టూ ఓ మారు కలయ చూసి, "ఎన్నాళ్ళ కర్వాత నాకు తిరిగి స్వేచ్ఛ కలిగింది! ఆ దొంగ పూవారిణి యింకా యీ శిథిలనగరంలో అధికారం చెలాయిస్తున్నదా? మీ రెవరు?" అని అడిగాడు.

“మీ మెవరం అయితేనేం, నువు చెప్పే ఆ పూజారిణి శిష్యులం మాత్రం కాదు. వింధ్యవర్చక ప్రాంతాలకు ఒక గొప్ప పని మీద బయలుదేరి దారిలో చిన్నా పెద్ద అటం కాల్లో, అపదల్లో చిక్కుకుని, యిక్కడికి చేరాం. ఏ మాటలు వింటూంటే నువ్వే యిక్కడి అసలు పూజారివనీ, యిప్పుడు గడ్డె ఎక్కి కూర్చున్న పూజారిణి నిన్నీ చీకటి గదిలో బంధించిందనీ తెలుస్తున్నది. అవునా?” అని ప్రశ్నించాడు జీవదత్తుడు.

“జరిగిందదే! ఆ నీచురాలు యిప్పటికి యిరవైవిళ్ళ శ్రీతం యింత బాలికగా నాకు అరణ్యంలో దొరికింది. తెచ్చి సాకాను, ఎన్నో విద్యలూ - మంత్రకాస్త్రం అంకా

బోధించాను. కాని, ఏ మాత్రం కృతజ్ఞత లేకుండా రెండేళ్ళశ్రీతం, ఒక భయంకర కాళరాత్రి వేళ, పెద్ద ఉరుములూ, మెరుపులతో కుండపోతగా వర్షం కురుస్తున్న సమయంలో....”

జీవదత్తుడు వృద్ధ మంత్రవేత్త మాటలకు అడ్డు వచ్చి, “మీ గత చరిత్ర అంకా వినే తిరుబాటు మాకు లేదు. పూజారిణి బారి నుంచి బయటపడి అరణ్యం చేరాలని చూస్తున్నాం. అవిడ మమ్మల్ని పట్టుకునేం దుకు శిష్యుగణంతో బయలుదేరే వుంటుంది! మీ రిక్కడే వుంటారా లేక యీ కూలి పోతున్న కొంపల్లో నుంచి విశాల ప్రపంచంలోకి పోయే మార్గం చూపి, మా వెంట అరణ్యం చేరుతారా? ముందు ఆ సంగతి చెప్పండి,” అన్నాడు.

“పగ తిర్చుకోకుండా - అ దొంగ పూజారిణిని హతం చెయ్యకుండా నే నిక్కణ్ణించి కదలను. నన్ను యీ స్థితిలో చూస్తే, నా సాత శిష్యులు కొందరు తప్పక నా పక్షం అవుతారు. వాళ్ళ సాయంతో ఆ కృతఘ్ను రాల్చి పట్టుకుని ముక్కలు ముక్కలుగా నరికి కాకులకూ, గడ్డలకూ అహరంగా వేస్తాను,” అన్నాడు ముసలి మాంత్రికుడు పళ్ళు కొరుకుకూ.

ఆ మాటలకు ఖడ్గవర్మ అయిష్టంగా తలాడిస్తూ, “జీవా! ఇక మన దారిన మనం

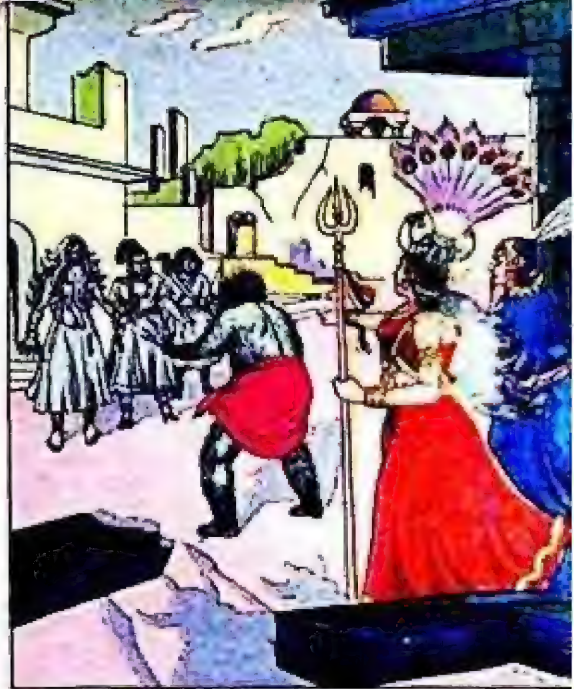

పోవటం మంచిది. ఈ మాంత్రికుల్ని, పూజారుల్ని ఒకళ్ళుగంతు ఒకళ్ళు కోసుకోని!" అంటూ బయలుదేరాడు.

జీవదత్తుడు అతడితోబాటు కదిలి వృద్ధ మాంత్రికుడితో. "అ దొంగ పూజారిణిని పట్టుకుని ముక్కలుగా నరికి కాకులకూ, గడ్డలకూ వేయటం ఎందుకు! ఈ ప్రాంతాల ఎక్కడో అకలిగొన్న సింహం ఒకటి తిరుగు తున్నది. దానికి వెయ్యి. ఇంత పుణ్యమైనా నీకు దక్కుతుంది." అన్నాడు.

వృద్ధ మాంత్రికుడు ఏదో మాట్లాడ బోయాడు. కాని, అంతలో ఒక శిథిలభవనం వెనక నుంచి పూజారిణి మాంత్రికుడూ, జడలభూతంతోపాటు, అయిదారుగురు కమ్మల్ని వెంట బెట్టుకుని హఠాత్తుగా ముందుకు వచ్చి, ముసలి మాంత్రికుణ్ణి, బిడ్డ జీవదత్తుల్ని చూసి, కళ్ళెర్ర చేసి, చేతిలోని కూలాన్ని సైకెత్తి. "అహ, ముసలి వెధవ చికటికొట్టో నుంచి బయటపడ్డాడా? దొంగల్లా నగరం ప్రవేశించిన మనుషులు కూడా యిక్కడే ఉన్నారు! అందర్నీ పట్టు కుని మహా భూతానికి బలి చేస్తాను." అంటూ ముందుకు రాసాగింది.

బిడ్డవర్మ చప్పున నాలుగడుగులు వెనక్కు వెసి బాణం పూజారిణి కేసి ఎక్కుపెట్టి. "పూజారిణీ! మరొక్క అడుగు ముందుకు వేళవంటే, యీ వాడి అంబు నీ కంఠాన్ని

చేదిస్తుంది. జాగ్రత్త!" అని హెచ్చరించాడు.

ఆ హెచ్చరిక వింటూనే పూజారిణి పున్న చోటునే కదలకుండా నిలబడింది. మాంత్రికుడూ, జడలభూతం కొంచెం వక్కగా వెళ్ళి నిలబడ్డారు. ఒకటి రెండుక్షణాల నిశ్చలం తరవాత పూజారిణి భృక్కులో ఒకడు తన చేతగల కూలాన్ని గాలిలో గిరగిరా తిప్పి, "మహాశక్తి పూజారిణీ! ఇంకా అలశ్యం ఎందుకు? ముసలి పూజారిని, ఈ కొత్త వాళ్ళిద్దర్నీ నీ మంత్రశక్తితో దస్యం చేసేయ్యి." అన్నాడు.

"అహ, అలా దస్యం చేయదలచుకో లేదు. ముగ్గుల్ని ప్రాణాలతో పట్టుకుని మహా

భూతానికి బలి పెట్టాలి," అంటూ పూజారిని పక్కకు తిరిగి మాంత్రికుడూ, జడల భూతాలతో, "ఒరే, అలా నిలబడి నేల చూపులు చూస్తారే? ముందు ఆ యువకు లిద్దర్నిపట్టి బంధించండి. ఈలోపల ముసలి మాంత్రికుడి సంగతి నేను చూస్తాను," అన్నది పళ్ళు కొరుకుతూ.

ఆ మాటలకు ఖడ్గ జీవదత్తులు పెద్దగా నవ్వారు. జీవదత్తుడు జడలభూతం కేసి ఒకడుగువేసి, "ఏరా, విశ్వత భూతం! సువ్య ఆదభూతానివే, మగభూతానివే కూడా మాకు తెలియటం లేదు. ఏం, మీ గురువు అజ్ఞాపించినట్టు, మమ్మల్ని పట్టుకోక, అలా నిలబడి వున్నావే?" అని అడిగాడు.

జడలభూతం ఆ మాటలకు కొంచెంగా బెదిరి మాంత్రికుడికి దగ్గరగా పోయి నిలబడి, "గురో, యివ్వడేం చేయటం? ఆ ఇద్దర్ని పట్టుకుని విరుచుకు తినేదా?" అన్నది.

"తప్పరా, కష్టా, తప్ప! మహాశక్తి పూజారిని వాళ్ళను ప్రాణాలతో పట్టుకుని మహా భూతానికి ఆహారం చేయబోతున్నది, మనం కొందర పడకూడదు!" అన్నాడు.

మాంత్రికుడు యిలా అనగానే పూజారిని కళ్ళెర్రచేసి, కులం ఎత్తి అతడి కేసి వెళ్ళ బోయింది. ఖడ్గవర్మ వెంటనే, "అగు, పూజాణీ! నా హెచ్చరిక గుర్తుందా? కదిలా వంటే నీ కంఠంలో యీబాణం వచ్చి గుచ్చుకుంటుంది. కదలకుండా అక్కడే నిలబడి నీ మంత్రశక్తితో, నీ శక్రువులను హతమార్చు, మా అభ్యంతరం ఏమీలేదు," అన్నాడు.

అప్పటివరకూ జరుగుతున్నదంతా కన్నార్పకుండా చూస్తున్న పృథ్వి పూజారి పెద్దగా గొంతెత్తి, "ఇప్పుడా గురుద్రోహానికి ఎలాంటి మంత్రశక్తులూ లేవు. లోగడ నేను దాని కిచ్చిన మంత్ర బలాన్నింతా ఉప సంహరించేశాను," అన్నాడు.

"అబద్ధం. ఈ ముసలివెభవ మాటలు నమ్మకండిరా, కమ్మిల్లారా! చూడండి, యివ్వడే వాణ్ణి నా కులానికి గుచ్చి పైకెత్తు

తాను." అంటూ పూజారిణి అరిచి, వృద్ధ పూజారి కేసి కదిలింది.

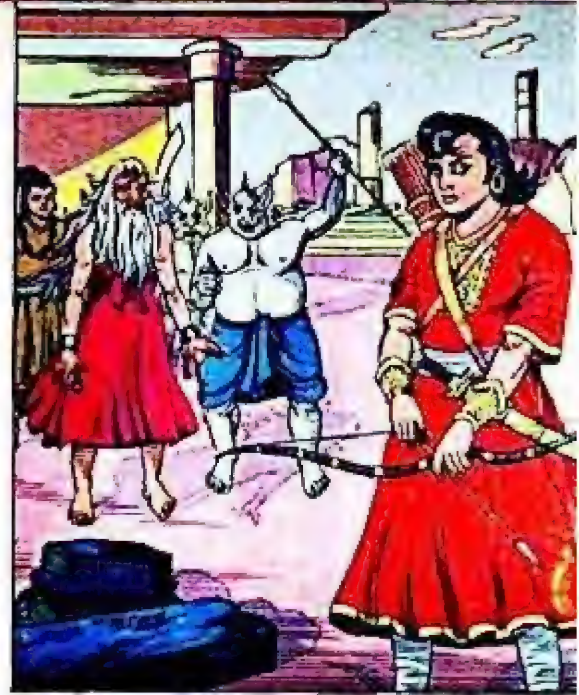
"అగు!" అంటూ ఖడ్గపర్మ దాదాన్ని అమె కూలం పట్టుకున్న చేతికి గురిచేసి కొట్టాడు. పూజారిణి "అద్దా!" అంటూ దాదతో ఒక్కసారి కేక పెట్టింది. కూలం అమె చేతినుంచి జారి కిందబడిపోయింది.

"పూజారిణి, నువ్వు నా హెచ్చరికలను పాటించనందున, తప్పనిసరై బాణం నీమీద ప్రయోగించవలసి వచ్చింది. ఇకనైనా జాగ్రత్త!" అన్నాడు ఖడ్గపర్మ.

కూలం పూజారిణి చేతి నుంచి జారి పడటం చూస్తూనే, అమె కిమ్మల్లో యిద్దరు ఎగిరి గంతులెస్తూ, "మహా పవిత్రమైన త్రికూలాన్ని నేలకు జార్చి పూజారిణి దాన్ని అపవిత్ర పరిచింది. ఇక మా గురువు వృద్ధ పూజారీ!" అంటూ కేకలు ప్రారంభించారు.

"ఖడ్గా, మనం దారితప్పి ఎలాంటి మందమకుల మధ్యకు వచ్చి పడ్డాం. ఈ పాడుబడ్డ నగరంలో ఏళ్ళంతా పదివూడటమే అందరికీ మేలు. వీళ్ళు యిక్కణ్ణించి బయటికి వచ్చి మా మూలు జనంలో కలికారే. వాళ్ళు బుద్ధిహినులైపోతారు," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

తన పక్షానికి యిద్దరు పూజారిణి కిమ్మలు రాగానే వృద్ధపూజారి పరమానందించింది. "అహహా, మహా భూతా! ఎన్నాళ్ళ

కెన్నాళ్ళకు నా కిమ్మగణం సత్యం తెలుసుకుని, అంధకారం నుంచి వెలుగులోకి వచ్చేలా చేశావు! ఇక నీకు గతకాలంలో లాగే ప్రాణులబలిని యితోధికంగా చేస్తాను!" అన్నాడు.

"ఖడ్గా, ఈ ముసలిపేనుగా క్రొర్యంలో పూజారిణికి ఏమాత్రం తిసిపోయేవాడిలా లేదు," అని జీవదత్తుడు అక్కడ చేరిన వాళ్ళందరినీ ఉద్దేశించి, "మీ నాయకత్వపు తగాదాల్లో మేము ఎవరిపక్షానా కల్పించుకోబోవటం లేదు. మీలో ఎవరైనా ఒకరు మా వెంట వచ్చి, యీ కిథిలగదాన్నుంచి బయట వున్న అరణ్యంలోకి పోయేమార్గం చూపండి!" అన్నాడు.

"మీరు యిక్కడ నుంచి పారిపోయేందుకు మార్గం చూపటమా? ఎలాంటి కోరిక! అగండి, యిప్పుడే మిమ్మల్నిద్దరినీ నా కూలానికి గుచ్చి, మహాభూతం ముందు పడవేయబోతున్నాను," అంటూ పూజారిని వంగి కింద పదిపున్న కూలాన్ని చేతిలోకి తీసుకోబోయింది.

"ఒకసారి అనుభవం అయినా, యీ బుద్ధి హీనురాలికి జ్ఞానోదయం అయినట్లులేదు," అంటూ ఖడ్గవర్మ మరొక బావాన్ని పూజారిని చేతికేసి గురిచేసి పడలబోయేంతలో జీవదత్తుడు అతడి చేయిపట్టుకుని వారించాడు.

"ఖడ్గా, ఎంత దుర్మార్గురాలైనా అతడాన్ని హింసించటం, చంపటం మనం

చెయరానిపనుల్లో ఒకటి. అవృద్ధ పూజారిని, అవిష్ఠ యీ శిథిలగనర సామ్రాజ్యం కోసం ఒకరి గొంతు లోకడు కోసుకోని, మన కెందుకు?" అని జీవదత్తుడు దండం పైకెత్తి, మాంత్రికుణ్ణి, జడలభూతాన్ని సమీపించి, "మీ యిద్దరూ ముందు కదిలి అరణ్యం వైపుకు పున్న ఆ గుహమార్గం కేసి బయలుదేరండి. ఊ, కదలండి!" అన్నాడు తీవ్రస్వరంతో.

మాంత్రికుడు వృద్ధపూజారికి, పూజారినికి చేతులెత్తి నమస్కరిస్తూ, "గురువుల్లారా! ఏదో కాపకారణంగా గత ఇరవై నాలుగంటల నుంచి నా మంత్రకర్తులు పని చేయటం లేదు. ఈ మానవమాత్రులకు లొంగిపోయి వాళ్ళకు దారి చూపమంటారా, లేక మీ మంత్ర బలంలో నన్ను కాపాడకారా?" అని అడిగాడు.

వృద్ధ పూజారి, పూజారిని ముఖముఖాలు చూసుకుని మాటాపలుకూలేకుండా మూగవాళ్ళల్లా తలలు పక్కకు తిప్పుకుని పూరుకున్నారు.

ఖడ్గవర్మ ఓ తట్టికాలం వాళ్ళకేసి చూసి, ఒరలో నుంచి కత్తిదూసి, మాంత్రికుణ్ణి, జడలభూతాన్ని అడిలిస్తూ, "ఇక యీ చచ్చు కబుర్లూ, హాస్య నాటకం కట్టిపెట్టి నడవండి, ఆ గుహ ఎక్కడున్నదో చూపండి," అన్నాడు కోపంగా.

కత్తి చూస్తూనే మాంత్రికుడూ, జడల
భూతం అదిరిపడి, "మహాసత్వ శేఖరుల్లారా,
మమ్మల్ని చంపకండి! ఇదుగో, మీరు
అరణ్యం చేరే గుహసారంగం చూపుతాము,
దయచేయండి!" అంటూ బయలుదేరారు.

ఆ ఇద్దరూ, కొంచెం ఎడంగా ఖడ్గ జీవ
దత్తులూ బయలుదేరి కొద్ది దూరం వెళ్ళి
లోపలి, వెనక వృద్ధ పూజారిపక్షం వాళ్ళూ,
పూజారిణి పక్షం వాళ్ళూ పెద్ద రణగోను
ధ్వనిగా అరుస్తూ కలబడి కొట్టుకోసాగారు.
జీవదత్తుడు తల తిప్పి వాళ్ళకేసి ఓసారి
చూసి నవ్వుతూ, "ఖడ్గా, మహాభూతానికి
ఎవరు ప్రధాన పూజారి కావాలన్న సంగతి
తేల్చబోయి, ఈ దొంగ మాంత్రికులూ,
శిష్టగణం చచ్చేలావున్నారు," అన్నాడు.

"చచ్చువెధవ లందర్నీ, చావనీ!
ఈ శిథిలాల్లో చిక్కివున్న ఆ సంహనికైనా
కొంతకాలం పాటు అకలితో టెక్కమాడే
అవస్థ తప్పకుంది," అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

ఆ మాటలు వింటూనే జడలభూతం
నిలువెల్లా వణికిపోతూ, మాంత్రికుడితో,
"గురో, ఆ పొగరుబోతు సంహం మనం
వెళ్ళి గుహలో ఎక్కడైనా పొందివుండి మీద
పదితే ఏం చేయాలి?" అన్నాడు.

"ఎరుచుకు తిను! ఊర, పనికివెధవా,
అట్టేవాగక వవ," అన్నాడు ఖడ్గవర్మ కత్తి
ఝుళిపిస్తూ.

"బయపడకురా, శిష్టా! ఆ సంహం
గుహలో కనబడాలేగాని, దాన్ని నా మంత్ర
శక్తితో క్షణాలమీద పిట్టిగా మార్చుతాను.
ఎందుకైనా మంచిది, యిదుగో గుహమార్గం
దగ్గరకొచ్చాం. మహాభూతాన్ని తలుచుకుని
నువ్వే ముందు గుహలో ప్రవేశించు,"
అన్నాడు మాంత్రికుడు.

ఆ గురుశిష్యుల వెంట ఖడ్గజీవదత్తులు
గడిచిన రాత్రి శిథిలనగరంలోకి ప్రవేశించిన
సారంగం వెంటపోయి, అరణ్యం కేసివున్న
గుహద్వారాన్ని చేరారు. తరవాత వాళ్ళు
ఆ గుహనుంచికిందికి దిగి, చుట్టూ ఓమారు
కలయచూసి, మాంత్రికుడూ, జడలభూతా
లతో, "ఇక మీరు మీ శిథిలభవనాలకు

తిరిగిపోయి, మహాభూతాన్ని భక్తితో ఆరాధిస్తూ తరించండి!" అన్నారు అపహాళనగా.

మాంత్రికుడు, ఖడ్గజీవదత్తులకు సమస్కరించి, "మహాసత్వజ్ఞారా! ఇక మేము ఆ శిథిలనగరానికి పోము. అక్కణ్ణించి ఆ కనబడి దూరపు కొండలకుపోయి, అక్కడ ఏదో విధంగా జీవయాత్ర సాగిస్తాము," అన్నాడు.

"ఆ సాగించబోయే జీవయాత్రలో దాష్ట్య కొట్టటం మాత్రం చేయకండి. చిక్కుల్లో పడిపోతారు. ఆ దూరపు కొండల్ని చేరే లోపల ఖడ్గహతి వాల్చెవరి కంటా పడకుండా జాగ్రత్త పడండి. వాళ్ళు మీ మీద పగబట్టి వున్నారు," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

మాంత్రికుడూ, ఇదలభూతం వెళ్ళి పోగానే, ఖడ్గ జీవదత్తులు సవికి పోయి హాయిగా స్నానం చేసి, దాపుల నున్న అరణ్యంలోకి వెళ్ళి పక్ష్యా ఫలాలూ కొనుక్కు తిని, ఒక చెట్టు కింద ఒక గంటకాలం విశ్రమించి, నదీ దిగువకు బయలు చేరారు. స్వర్ణాచారిని పట్టుకు పోయిన

బందిపోట్లు ఆ ప్రాంతాల ఎక్కడో వుంటారన్న సమ్మకం వాళ్ళకు కలిగింది. ఎలాగైనా స్వర్ణాచారిని బందిపోట్ల నుంచి కాపాడి తీరాలని వాళ్ళు నిశ్చయించుకున్నారు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు ఒక గంటకాలం ప్రయాణించే సరికి, వాళ్ళకు నదీ తీరం వెంట కొన్ని చిన్న పెద్ద కొండలు కంటబడినై. ఆ కొండల్లో ఒక దాని మీద ఒంటెల చేత, కొందరు మనుషులు పెద్ద పెద్ద బండ రాళ్ళను లాగించుకు పోతున్నారు.

"ఖడ్గా, ఏళ్ళు బందిపోటు ముఠా అయి వుంటారు. ఇసుక ఎడారుల్లో, మైదానాల్లో తిరిగే ఒంటెలను, కొండల పైకి ఎక్కించి, వాటిచేత రాళ్ళు లాగించటం ఎంత ప్రమాదమో వాళ్ళకు తెలిసినట్టు లేదు," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

జీవదత్తుడు మాట ముగించే లోపలే ఒక ఒంటె, దాని నెక్కి వున్న మనిషితో సహా కొండ అంచు నుంచి జారి తలకిందులుగా దిగువ నున్న పల్లంలోకి పడిపోయింది.

—(ఇంకా వుంది)

యక్షపర్వతం

10

[అశ్వ జీవదత్తులు, పృథ్వీభాదరిని వైదు సుంది విడిచి, శిథిలరసిన ప్రాంతాల సుంది బయటపెరచు, దారిలో వారికి పూజారిత ఎదురుపడింది. అమెను అశ్వపర్వ దానంత కొట్టాడు. తరవాత వాళ్ళు మౌరీక జడలమూరాల వెంట అరణ్యం చేరాడు, అక్కడ వాళ్ళకు కొంత మిడి సుంది ఒంటి ఒకటి శింక పడటం కనిపించింది. తరవాత—]

ఒంటి కొండ మిడి సుంది పడిపోవటం దుస్తుల తీరు చూసి అశ్వ జీవదత్తులు చూస్తూనే అశ్వ జీవదత్తులు అటు కని పరి పోల్చుకున్నారు. గెల్తారు. వాళ్ళు వెళ్ళేసరికి ఒంటి కాళ్ళు జీవదత్తుడు, బందిపోటు వాణ్ణి సమీపించింది. "ఒకే, బందిపోటు వాచా! నీ బెటాంటి మొండి ప్రాణం! అంత ఎత్తు కొండ మీది సుంది పడి ఒంట కాళ్ళింగి చాపుబరుకుల మధ్య ఉన్నది గాని, నువ్వే మూత్రం చెక్కు చెవరక పడిరాయిలా వారు బందిపోటు ముఠాలోని వాడని, వాడి వున్నావు!" అన్నాడు.

(4)

ఖడ్గవర్మ కత్తి దూని, దాని మొనను బందిపోటు వాది గుండ్లల మీద పెట్టి, "ఒరే, యిప్పుడు నిజం చెప్పు, లెకపోతే యీ ఒంటెపోటు నువ్వు ఏ సగ్గలకొ అహారం అయిపోతావు. ఖడ్గవాతివాళ్ళ పంట పొలాలు దోచుకున్న బందిపోట్ల మందలో నువ్వు లెకపోతే, ఆ సంగతి దోచుకున్న ఏ మిత్రుల ద్వారా విని పుంబావు. కనక నీ మాటలు నమ్మడగినవే! కాని, మమ్మల్ని చూస్తూనే, ఆ ఖడ్గవాతివాళ్ళ తరపు మనుషులని నువ్వెలా గుర్తించావు?" అని అడిగాడు.

అంతవరకూ బందిపోటు వాడు తన మోకాలు బిరికిన బాధలో పుండి, ఖడ్గ జీవదత్తులు తనను సమీపించటం చూడ లేదు. ఇప్పుడు వాడు తల ఎత్తి ఖడ్గ జీవ దత్తుల్ని చూస్తూనే కళ్ళింత చేసి వేణుకి పోతూ, "అయ్యా, నన్ను చంపకండి! ఖడ్గవాతివాళ్ళ పంట పొలాలు దోచిన వాళ్ళల్లో నేను లేను. నిజానివాలు స్వర్ణ దాడులు గారి నదిగి మీరు తెలుసుకో వచ్చు." అన్నాడు.

వాడి మాటలు వింటూనే ఖడ్గ జీవదత్తులు పొందిన అక్కర్యం అంతా యింతా కాదు. వాళ్ళకు స్వర్ణదారి సజీవుడైననీ, ఆతను బందిపోట్ల దగ్గరే పున్నాడని తెలిసిపోయింది.

జీవదత్తుడు, ఖడ్గవర్మకు కత్తిని ఒరలో పెట్టమని చెప్పి, "ఖడ్గా, అసలే ప్రాణ దయతో దస్తున్న వాణ్ణి యింకా ఎందుకు పాదం కొడతావు? పైగా ఆ ఖడ్గవాతివాడూ, ఆ పంటపొలాల్ దొంగి....అదంతా వివాది మాట!" అని బందిపోటు వాడితో, "ఒరే, నా మిత్రుడడిగిన అబరి ప్రక్క అరుగు తున్నాను, మమ్మల్నెలా గుర్తించావు?" అన్నాడు.

"అయ్యా, మమ్మల్ని అరణ్యంలో చూసిన నా మిత్రుల ద్వారా మనస్త ధారణ, పట్టిన ఆయుధాల సంగతి విని, యిప్పుడు మమ్మల్ని చూస్తూనే గుర్తించాను. ఇందులో అబద్ధం లేదు." అన్నాడు బందిపోటువాడు.

"అహ, నువ్వు బుద్ధికి బృహస్పతివి! ఎక్కడైనా గురుకులం పెట్టి శిష్యులకు వెద్యాబోధ చెయ్యక. యీ దారి దెవడి మూలలో ఎందుకు చేరావు?" అంటూ ఖడ్గ వర్మ పెద్దగా నవ్వి, "ఆ రాయా రప్పలూ ఒంటరి చేత కొండ మీద లాగించుకు పోతున్నారే, అవి ఎందుకు? ఎక్కడికి?" అని అడిగాడు.

"అయ్యో, స్వర్ణాచార్యులవారు మా నాయకుడు స్థాపించబోయే రాజ్యానికి రాజధాని నగరం, పెద్ద కోటా కట్టబోతున్నారు. వారి అబ్బ ప్రకారం మేమంతా శౌండరాళ్ళు లోయ పై నున్న ఒక సమతల ప్రదేశానికి చేర్చుకున్నాం," అన్నారు బందిపాటు వారు మూలుగుతూ.

ఖడ్గ జీవదత్తులు కాలు దెయిరిన బంది పాటు వాడితో మాట్లాడుతూ కొండ మీద ఎం జరుగుతున్నదో చూడలేదు. అక్కడ బంది పాటు వాడి స్నేహితులు, ఒంటెకోపాటు తమ వాళ్ళు కింద పడటం చూస్తూనే, తమ తమ ఒంటెలను అపి, కొండ అంచుకు వచ్చి, దిగువకు చూశారు. వాళ్ళకు యింకా ప్రాణాలకే వున్న తమ జీవితాల్ని సమీక్షిస్తూ, ఖడ్గ జీవదత్తులు కనిపించారు.

వాళ్ళను చూస్తూనే బందిపాటు వాళ్ళు అడుగుకు పోయారు. వాళ్ళల్లో కొందరికి అరణ్యంలో ఖడ్గ జీవదత్తులు తమ నెదు

చంద మూను

ర్కుని బాణాల దెబ్బలకే, కత్తి పొట్లకే చికాకుపడి పారదేరిటం యింకా గుర్తు వుంది. ఒకరిద్దరు ఖడ్గ జీవదత్తులు మాంత్రి కుడ్డి, బడలభూతాన్ని అదరగొట్టి గుహలో దొరబడటం కూడా చూశారు.

"మన నాయకుడిక్కడలేదు. అక్షత్రియ యువకులు మనను చూశారు. వాళ్ళు కొండ పైకి వచ్చి మన ప్రాణాలు కీయటం లాయం!" అన్నాడక బందిపాటు.

"రానున్న ఆపద నుంచి మనం బయట పడాలంటే, యిప్పుడే పోయి స్వర్ణాచార్యులు గారికో సంగతంకా చెప్పకుని, వారు ఏమి చేయమంటారో అలా చేయటం ఒక్కటే మార్గం. అయినా, యీ అక్షత్రియ యువకులూ

లోగడ మెక్రులన్న సంగతి మనం ఎరిగిందే గదా!" అన్నాడు మరొక బండిపోటు.

ఆ వెంటనే పది వన్యమంది. బండి పోటు పరుగు పరుగున స్వర్ణాచారి దగ్గరకు పోయారు. ఆ సమయంలో స్వర్ణాచారి ఒక ఎత్తయిన రాతి మీద కూర్చుని, రాసు బండి పోటు నాయకుడికి కట్టనున్న కోటకు సంబంధించిన వస్తువటం పరిశీలిస్తున్నాడు.

బండిపోటు దగ్గరకు రావటం చూస్తూనే స్వర్ణాచారి పటం మీది నుంచి దృష్టి వాళ్ళ మీదికి తిప్పి కోపంగా, "వని మాని అందరూ కట్టకట్టుకుని ఏదో రాక్షసిని చారి నుంచి పారిపోయి వస్తున్నట్లు యిక్కడికి పరిగెత్తు కొస్తున్నారే? వెటకు పోయిన మీ నాయ

కుట్టు తిరిగి రానివ్వండి. మీ శాట ఒరి పస్తాను," అన్నాడు.

బండిపోటులో ఒకడు వెలుకుకున్న గొంతుతో, "అయ్యో, స్వర్ణాచార్యులుగారూ! మా నాయకుడు యిక్కడ లేని సమయాల్లో మీరేగదా మాకు నాయకులు! మన ఒంట ఒకటి నైసున్నవాడితో పాటు కలువారి కొండ కింది పల్లంలోకి వదిలిపోయింది. అది చూస్తూనే దారేపోయే మీ పాత మెక్రులైన క్షత్రియ యువకులిద్దరూ, కత్తులూ, బాబాయి తినుకుని యింకా ప్రాణాలతో వున్న మనవాడి దగ్గరకు వచ్చి విజే ప్రశ్న అడుగుతున్నారు. వాడి ద్వారా ససం వున్న చోటు తెలుసుకుని, ఆ ఇద్దరూ మనసు పాతం చేయటానికి త్వరలోనే యిక్కడికి వస్తారని, మాకు భయంగా వుంది," అన్నాడు.

క్షత్రియ యువకులు అన్న మాట వెంటనే స్వర్ణాచారి అదిరిపది ఆ మరుక్షణానే సంతోషం పట్టలేక, రాతి మీది నుంచి లేచి నెలబడ్డాడు. బండిపోటు వాడు చెప్పిన తలిమ్మా సంగతులు వెన్ను తర్వాత, అతనికి తన మెక్రులిద్దరూ అక్కడికి వచ్చారన్న దాంట్లో ఎలాంటి అనుమానం లేకుండా పోయింది.

స్వర్ణాచారి కొండ అంచుకేసి బయలు దేరుతూ, "ఒరే, ఒంటవాడా! క్షత్రియ

యవక యోధులు యిక్కడికి వచ్చారని ఒక పూలలో చెప్పితే సరిపాడుదానికి, వెంట గ్రంథం పెంచి మాట్లాడావురా? ఇక నేను మూసుకుని, నా వెంట రా!" అన్నాడు.

"అదాద్యులుగాదా! అలాగే వస్తాం. వారి వల్ల మాకేం ప్రాణహాని జరగదు గదా?" అన్నారు బందిపోట్లు.

"అలాంటి బెమి వ్యంధుడు, మిప్రాణాలకు నా ప్రాణం అడ్డువేస్తాను. మీరు మాత్రం ముచ్చువెహాలు వెయ్యక వాళ్ళతో మర్యాదగా ప్రవర్తించండి." అన్నాడు స్వర్ణాచారి.

స్వర్ణాచారి కొంత అందుకు వచ్చి బద్ధ జీవదత్తుల్ని పెద్ద శక వెసి విలిచాడు.

అశక వింటూనే బద్ధ జీవదత్తులు తలలు ఎత్తి చూసి స్వర్ణాచారిని గుర్తించారు. అతడి వెనకగా కొందరు బందిపోట్లు నిలబడి వుండటం చూసి బద్ధవర్మ. "తీవా. ఈవద్ద పుర వాస్తుకాస్త్రజ్ఞుడూ, మర ఏనుగుల్ని తయారు చేసే యీ స్వర్ణాచారి బందిపోట్ల ముఠాలో ఒకరైపోయాడేమో అని నాకు అనుమానం కలుగుతున్నది. మేన బాగ్ర త్రలో మనం వుంటారే," అన్నాడు.

బద్ధవర్మ యిలాంటి అనుమానాన్ని వెల్లడించిన తరవాత జీవదత్తుడిక్కూడా కొంచెం సంతోషం కలిగింది. స్వర్ణాచారిని బలవంతంగా బందిపోట్లు ఏక్తుకు వచ్చినా, అ తరవాత అతడు వాళ్ళతో స్నేహం కలిపినా కలిపి వుండవచ్చు....

“ఖద్గా, మనం వింద్యవర్మకాలు చేరి వరకూ అన్ని వేళలా మన బాగ్రత్తలో మనం ఉండవలసిందే. సందేహం లేదు. మనం యిటు వచ్చింది స్వర్ణాచారిని బంది పోట్ల నుంచి బంధ విముక్తి చేయటానికి గదా? చూద్దాం. మనం ధేరణి ఎలా ఉండాలి!” అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఖద్గ జీవదత్తులు యిలా మాట్లాడు కుంటున్నంతలో స్వర్ణాచారి నలుగురు బంది పోట్లను వెంటబెట్టుకుని వాళ్ళ దగ్గరకు వచ్చి ఎంతో తగ్గిలో నమస్కరించాడు. అతడి వెంట ఉన్న బందిపోట్లు నలుగురూ ఖద్గ జీవదత్తులకు పాప్తాంగ పడి, లేచి నిలబడ్డారు.

జీవదత్తుడు సవ్యసాచి, స్వర్ణాచారి భుజం తట్టి, “స్వర్ణాచారి, ఎలా ఉన్నావు? బంది పోట్ల నాయకుడికి మాయపెనుగల్గి. గుర్రం నూ విమైనా తయారు చేస్తున్నావా? సువువ విళ్ళ చేతుల్లో చాలా కష్టాలను రవిస్తూంటావని అనుకున్నాం. చూడగా సువువ కూడా బందిపోట్లకు ఒక చిన్న నాయకుడి వైరాయిస్తోంది!” అన్నాడు.

ఆ మాటలకు స్వర్ణాచారి ఒక్క క్షణ కాలం నిశ్చేష్టుడైపోయి, చేతులు చెండా తోడించి, “మిరకపారి నాకు ప్రాణదానం చేశాడు. మీకు జీవిత కాలమంతా కృత జ్ఞుడనై ఉండను. నేను తప్పనిసరి బంది పోట్ల నాయకుడికి కొలకట్టి పెడుతున్నాను. అది పూర్తి కాగానే నా దారిప నేను పోయి విఘ్నేశ్వరభూమిని కలుసుకుని, తరచార యిద్దరం ఏ ఆరణ్యంలోనో తపస్సు చేసు కుంటాం,” అన్నాడు.

“విఘ్నేశ్వరభూమి. ఖద్గజాతి వాళ్ళ ఆరణ్యపుర ప్రాంతాల్లోనే సుఖంగా ఉన్నాడు. సువిక్రమ సుఖంగా ఉన్నావు గదా? ఇక మా దారిప మేం పోతాం,” అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఆ అవాటుకు స్వర్ణాచారి గడచిడవడి పోతూ, “ఖద్గ జీవదత్త వ్రేళ్ళుపులు ఒక రోజైనా నా అతిథ్యం స్వీకరించకుండా వెళ్ళటమా? అది కుదరదు. మీరు

యీ పగలూ, రాత్రి నాకూ, సమరచాటు
దీరి అతిథులుగా వుండాలి," అన్నాడు.

"ఎవరా సమరచాటు?" అన్నాడు చీన
దత్తుడు అశ్వరథాపకూ.

"ఒహూ! మీరు లోగడ బందిపోట్లు
నాయకుడి పేరు విపరీతస్థమట? సెందు
ఎవరూల సుందరి ఒంటెల మీద యీ ప్రాంతం
లకు వచ్చిన, యీ బందిపోట్ల నాయకుడి
పేరది. ఇప్పుడతడు ఇంటి దగ్గర లేడు.
వేటకై ఇద్దరు అనుచరులతో కలిసి అర
ణ్యానికి వెళ్ళాడు. ఇక వెళ్ళాం, రండి!"
అంటూ ముందుండి దారి తీశాడు స్వర్ణాదారి.

ఖడ్గ జీవదత్తులు బయలుదేరుతూ,
ఒంటెలో పాలు కింద పది గాయపడిన
బందిపోటు వాణ్ణి. వాడి అనుచరులకు
చూపి, "వీణ్ణి మీరు భుజాల మీద
మోసుకుపోవలసిందే!" అన్నారు.

అ వెంటనే ఇద్దరు బందిపోట్లు గాయ
పడిన వాణ్ణి భుజాలపై తీసుకున్నారు. అందరూ
కలిసి కొద్ది సేపటికల్లా కొండ మీద వున్న
బందిపోట్ల నివాస స్థానాలు చేరేవరకీ,
అక్కడ ఎలుగుబంటి చర్మాలు ధరించిన
ఒకడి చుట్టూ కొందరు బందిపోట్లు చేరి
గొడవగొడవగా మాట్లాడుతున్నారు. ఖడ్గ
జీవదత్తుల్ని, స్వర్ణాదారిని అంత దూరాన
చూస్తూనే, అందరూ పరిగెత్తుతూ వాళ్ళ
దగ్గరకు వచ్చారు.

"ఈ గొడవంతా ఏమిటి? నువ్వే
యీ ఎలుగుబంటి చేపం వెని తైతక్క
దాడుతున్నావెందుకు?" అని స్వర్ణాదారి
వాణ్ణి గట్టిగా కొప్పెట్టాడు.

ఎలుగుబంటి చర్మాలు కట్టుకున్నవాడు
స్వర్ణాదారికి వంగి నమస్కారం చేసి,
"స్వర్ణాదార్లుగారూ, ఈ చర్మాలు నేను
కావాలని కట్టుకున్నవి కావు. నేను యివ్వాలి
ఉదయం నాయకుడితో వేటకై అరణ్యం
లోకి వెళ్ళిన యిద్దరిలో ఒకణ్ణి. నాయకుణ్ణి
అక్కడ ఎవరో బహు క్రూరులైన అట
వికులు వట్టుకుని తీసుకుపోయారు. నేను
వాళ్ళకు దొరిక్కూడా. తప్పించుకు పారి
పోయి వచ్చాను," అన్నారు.

“బందిపోట్ల నాయకుడైన సమరబాహుణ్ణి అటవికులు వట్టుకుపోయారా? అంత గొప్ప సమరబాహుణ్ణి వట్టగలిగిన అటవికురి ప్రాంతాల ఎక్కడున్నారు?” అన్నాడు ఖడ్గ వర్మ చిరునవ్వు సవ్యరూ.

“ఖడ్గా, వాడెంత దుర్మార్గుడైనా, వాడి కన్న దుర్మార్గుల చెరుల్లో చిక్కినట్టుంది. సవ్యకు, పాపం!” అన్నాడు జీవదత్తుడు.

బందిపోట్ల నాయకుడు అటవికులకు బంది ఆయాదన్న వార్త వింటూనే స్వప్నాచారి నిలువెల్లా కంపించిపోయాడు. అతడు మొదట్లో బందిపోట్లకు ఖైదీగా చిక్కినా తరవాత తరవాత వాళ్ళు అతణ్ణి ఎంతో గౌరవాలతో చూడసాగారు. నాయకుడు సమరబాహుణ్ణి, స్వప్నాచారికి మంచి మైత్రి పుడటం కూడా ఏర్పడినై.

“ఖడ్గ జీవదత్తు ప్రయత్నాల్లా! భయం కర సంఘటన యిది. మీరు శక్తిమంతులు. ఎలాగైనా సమరబాహుణ్ణి ఆ అటవికుల నుంచి విడిచించే ప్రయత్నం చేయాలి,” అన్నాడు స్వప్నాచారి దీనంగా ముఖం పెట్టి.

జీవదత్తుడు, ఖడ్గవర్మ కేసి చూశాడు. ఖడ్గవర్మ అయిష్టంగా తలాడిస్తూ, “జీవా, యీ సహాయపడే విషయమై నీనీ ఏదో ఒక నిర్ణయం చేయాలి. మన మిత్రుడైన స్వప్నాచారి అదుగుతున్నాడు గనక అదుర్దా ధుణ్ణి రక్షణమంటావా? అంత నియిష్టం!” అని పూరుకున్నాడు.

జీవదత్తుడు ఒక క్షణం ఆలోచించి, ఎలుగుచర్మాలవాడితో, “ఒరే, మీ నాయకుణ్ణి, నీ తోటివాణ్ణి, ఆ అతిమహనులు ఎలా వట్టుకున్నారు? అవలు అరణ్యంలో ఏం జరిగింది? ఆ సంగతంతా ముందు చెప్పు,” అన్నాడు.

ఎలుగుచర్మాల బందిపోటువాడు, గట్టిగా ఓ మారు గంతు సవరించుకుని, “అయ్యా, జరిగిందంతా కొద్ది మాటల్లో చెప్పిస్తాను. మీరు త్వరగా సాయం వచ్చి రక్షించక పోతే మా నాయకుణ్ణి క్రూరులైన ఆ సర తక్షణంకా కలిసి కాల్చుకు తిన్నా తినవచ్చు,” అన్నాడు.

—(జంకాపుంది)

యక్షపర్యతం

11

[కొండప్రాంతాన్ని చేరిన ఖగ్గ జీవదత్తులకు, బందిపోటు వాళ్ళ వెంటవున్న వ్యర్థాదారి కనిపించాడు. అతడి వెంట వాళ్ళు కొండపైకి పోయారు. అ సమయంలో ఒక బందిపోటు వాడు వాళ్ళ దగ్గరకు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి, అరణ్యంలో వెటకుపోయిన వాళ్ళనాయకుడు నమరదాసుణ్ణి నరమాంసభక్షకులు పట్టుకున్నారని చెప్పాడు. తరవాత—]

బందిపోటు వాడు చెప్పిన మాటలు వింటూంటే, ఖగ్గ జీవదత్తులకు ఎక్కడ లేని ఆశ్చర్యం కలిగింది. ఇన్ని రోజులుగా వాళ్ళు అరణ్యాల్లో ఎంతో దూరం ప్రయాణించారుగాని, ఎక్కడా వాళ్ళకు నరమాంసభక్షకులు తారసపడలేదు.

జీవదత్తుడు ఒక క్షణకాలం పూరుకుని బందిపోటువాడితో, "మీ నాయకుణ్ణి వాళ్ళు కాల్చుకు తింటారే లేక పచ్చి పచ్చిగానే

తినేస్తారే అదంతా తరవాత చూద్దాం. నువ్వు ముందు కాలయాపన చెయ్యకుండా జరిగిందేమిటో చెప్పు!" అన్నాడు.

"అయ్యా, మేం పెందరాళే అరణ్యానికి వెటకు పోయి, అదృష్టం కొద్దీ ఒక లేడి దొరకగా దాన్ని చంపి ఇళ్ళకు తింగి వస్తున్నాం. దానిలో ఒక చోట పులి గాండ్రంపూ, ఒక మనిషి శేక పెట్టిన ధ్వని వినిపించింది. మేము ముగ్గురం అటుకేసి

'చం ద మా మ'

ధరించిన వాళ్ళు చెట్ల చాటునుంచి హఠాత్తుగా వచ్చి మీద పడి హామ్యల్ని చట్టుకున్నారు. వాళ్ళ నాయకుడు మాత్రం ముఖం కనిపించకుండా ఒక ఎలుగు బంటి తల తగిలించుకుని వున్నాడు. వాడు నన్ను చూసి తన అనుచరులతో, 'ఒరే, వీడు పులిపిల్లను చాలా ఒడుపుగా పట్టాడు, తెలివీ, సాహసం వున్న వాడిలా కనిపిస్తున్నాడు. మనలో కలుపుకుందాం, ఎలుగు చర్మాలు కట్టండి!' అన్నాడు. ఆ వెంటనే వారి అనుచరులిద్దరు నాకు ఎలుగుచర్మాలు కట్టారు. మా నాయకుడికి, దొరికిన నాతోటి వాడికి మాత్రం చేతులకు అళ్ళకట్టి, నన్ను పులిపెల్లతో వెంటరమ్మన్నారు. నేను...."

బందిపోటువాడి మాటలకు అడ్డొస్తూ జీవదత్తుడు, "నువ్వు అదృష్టవంతుడివిరా! పారిపోకుండా వాళ్ళతోనే వున్నట్లయితే, ఏదో ఒకనాడు ఆ అదిమవాసులకు నాయకుడివయేవాడివి!" అన్నాడు.

ఆ మాటలకు ఖడ్గవర్మతోపాటు, స్వర్ణాచారి పక్కనవున్న వాళ్ళా—అంతా పెద్దగా నవ్వారు. బందిపోటువాడు కూడా చిరు నవ్వు నవ్వి, "కొంతదూరం పోయింతర వాత నా చేతుల్లో వున్న పులిపిల్లను ఎలుగు బంటితల పెట్టుకున్న వాడి మీదికి విసిరి వేశాను. అది వాడి ఘోషాల మీద పడుతూనే, వాడి గొంతు చట్టుకున్నది. వాడు

వెళ్ళాం. ఒక చోట ఒక అదిమవాసుడూ, పులి కనిపించినై. అదిమవాసుడు పులి కాళ్ళకింద చచ్చిపడి వున్నాడు. పులి గుండెల్లో వాడు గుచ్చిన ఈటె వున్నది. పులి చచ్చిందన్నమాట! కాని సమీపంలో ఒక పులి పిల్ల గోలగా అరుస్తూ తిరుగుతున్నది." అన్నాడు బందిపోటువాడు.

"ఐహూ, అది ఆ చచ్చినపులి పిల్ల అయి వుంటుంది! ఆ తరవాత ఏం జరిగింది?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"మా నాయకుడు ఆ పులిపిల్లను తీసుకు పోయి పెంచుదాం అన్నాడు. నేను నక్కతూ పోయి దాన్ని పట్టుకున్నాను. ఇంతలో వదిలవచ్చేందు ముంది ఎలుగుబంటి చర్మాలు

దానితో పెనుగులాడే సమయాన, సహాయం కోసం వాడి మిత్రులంతా వాడి దగ్గరకు పోయారు. నేను అదే అదనముకుని యిక్కడికి పారిపోయి వచ్చాను," అన్నాడు.

"మనకార్యమే చేశావ్! స్వర్ణాచారి, మనం ఆ అదిమవాసుల స్థావరానికి పోయి, బంది పోట్ల నాయకుడు సమరబాహును బంధ విముక్తుణ్ణి చేద్దామంటావా?" అని అడిగాడు జీవదత్తుడు.

స్వర్ణాచారి జవాబివ్వటమేంకలో, అప్పటివరకూ ఒక ఎత్తయిన రాతి మీద నిలబడి అరణ్యం కేసి చూస్తూన్న బంది పోటు వాడెకడు, రాతి మీది నుంచి ఎగిరి కిందికి దూకి, ఖడ్గ జీవదత్తులున్న చోటుకు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి, "అయ్యా, మన

కొండ కింది అరణ్యంలో చాలామంది అదిమ వాసులు ఉన్నారా, తప్పెట్లా వాయిస్తూ, ఎలుగుబంట్లతో నాట్యం చేయిస్తూ వస్తున్నారు," అని చెప్పాడు.

"మనకేని వస్తున్నారా లేక అరణ్యంలో వాళ్ళ దారిన -ళ్ళు పోతున్నారా?" అంటూ ఖడ్గ జీవదత్తులు వెళ్ళి అరణ్యం కేసి చూశాడు.

బందిపోటువాడు చెప్పినదాంట్లో అబద్ధం ఏమీలేదు. తప్పెట్లా, ఉప్పలూ మోగిస్తూ, పెంపుడు ఎలుగుబంట్లతో పోటు తామూ చిందులువేస్తూ అరణ్యానికి అడ్డం పడిపోతున్న అదిమవాసులు పది వస్త్రేందు మంది కన్న ఎక్కువలేరు. వాళ్ళకు ముందుగా బంది అయిన సమరబాహుణ్ణి, అతడి అను

చదుస్తీ ఒక అదిమవాసుడు తాడుకట్టి తీసుకుపోతున్నాడు.

"ఖడ్గా, ఈ అదిమవాసులు మనం వున్న కొండ కేసికాక, ఆరణ్యంలో ఎక్కడోవున్న వాళ్ళ స్థావరానికెసి పోతున్నట్టున్నది. వీళ్ళు సరభక్షకులైతే మాత్రం సమర బాహును మనం రక్షించలేం," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

స్వస్థాచారి అక్కడికి వచ్చి తలవంచి కొండ దిగువనున్న ఆరణ్యంకేసి చూసి, అదిమవాసుల్ని, వాళ్ళవెంట బండిగాపున్న సమరబాహుణ్ణి గుర్తించి ఆదుర్దాగా, "ఖడ్గ జీవదత్త ప్రభువుల్లారా! మీరు ఎలా అయినా సమరబాహుణ్ణి ఆ దుర్భార్లల దారినుంచి

కాపాడాలి. ఎలుగుబంటితో నాట్యం చేయిస్తూ, కాము వాటితోపాటు గెంతుతూ ఆరణ్యంలో తిరిగే యీ భయంకరుల చేతుల్లో అతడు ఎంతోకాలం జీవించి వుండటం కష్టం," అన్నాడు.

"స్వస్థాచారి, నువ్వు కోరుతున్నావు గనక, మేం సమరబాహుణ్ణి రక్షించే ప్రయత్నంచేస్తాం. మేము ఆ అదిమవాసుల్ని వెంబడించిపోయి అతణ్ణి విడిపించబానిసి కొండకాలం పట్టుకుందీగదా. ఈ లోపలే వాళ్ళు అతణ్ణి చంపటం జరిగితే, అది మీ నాయకుడి ఆయుష్కాలం తీరినందున జరిగిన దైవసంఘటనగా భావించాలి," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"ప్రభువుల్లారా! అందుకే ఆలక్యం కాకుండా సమరబాహుడి అనుచరులందరినీ మీకు సాయంగా పంపుతాను. మీరు ఆ క్రూరుల్ని యిక్కడే పట్టుకుని సంహరించి, సమరబాహుణ్ణి బంధవిముక్తుణ్ణి చేయండి," అన్నాడు స్వస్థాచారి.

స్వస్థాచారి ముందు వెనుకలు అలోచించకుండా ఉద్రేకపడిపోతూ అన్నమాటలకు జీవదత్తుడు నవ్వి, "స్వస్థాచారి, నువ్వేనే ఆ క్రూరుల్ని అంత తేలిగ్గా సంహరించటం సాధ్యం అవుతుందనుకోకు. మనం దాది కొచ్చాం అని తెలియగానే వాళ్ళు పారిపోవచ్చు లేకపోతే సమరబాహును

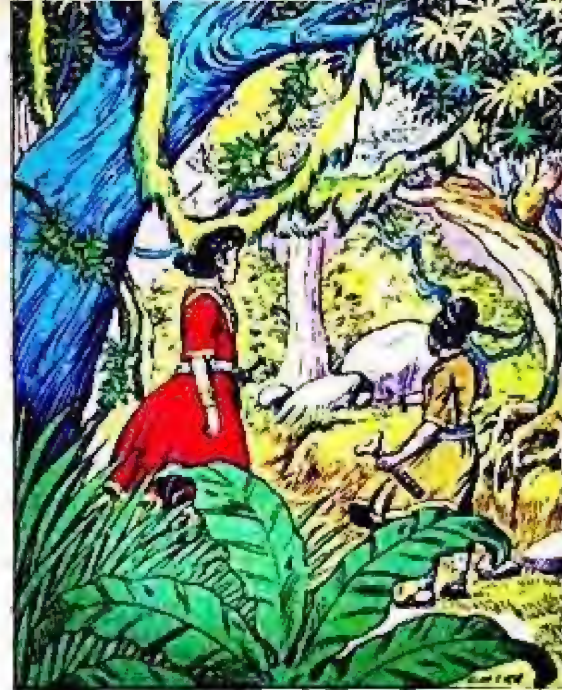
అక్కడికక్కడే చంపినా చంపవచ్చు.... ఎందుకీ అనవసర కాలయాపన! మేము యిప్పుడే బయలుదేరి పోతున్నాం," అన్నాడు.

ఆ తరవాత ఖడ్గ జీవదత్తులు కొండ దిగి అరణ్యంలో ప్రవేశించారు. వాళ్ళకు ముందు పోతున్న అదిమవాసులు కంటికి కనిపించక పోయినా, వాళ్ళు తప్పట్లా, కొమ్ముబూరలూ ఊదుకూ చేస్తున్న గం మాత్రం వినిపిస్తూనే ఉన్నది.

ఒక పావు గంటకాలం ఖడ్గ జీవదత్తులు సాధ్యమైనంత వేగంగా నడుస్తూ, అదిమ వాసులను కలుసుకుని, హఠాత్తుగా వాళ్ళను వెనకనుంచి బాణాలతో కొట్టి చెల్లాచెదురు చేయాలని ప్రయత్నించారు. కాని, వాళ్ళు అరణ్యవృక్షాల చాటున యిప్పుడు కనబడి, అంతలోనే కనబడుండా మాయంకాసాగారు.

"ఖడ్గా, మనం యీ ఎలుగుబంటి చర్మాలవాళ్ళను వాళ్ళ నివాసస్థానంలోనే పట్టుకుని హతమార్చవలసిందే తప్ప మరే మార్గం లేనట్లున్నది. ఈ కీకారణ్యంలో మనం వాళ్ళను త్వరగాపోయి కలుసుకోవటం ఎట్లా?" అన్నాడు జీవదత్తుడు నిరుత్సాహంగా.

ఖడ్గవర్మ ఏదో జవాబివ్వబోయేంతలో, అంతవరకూ దూరంగా వినబడుతున్న తప్పెట్లా, దప్పలమోతలూ హఠాత్తుగా ఆగి

పోయినై. అరణ్య ప్రాంతమంతా ఒక్క సారిగా నిశ్శబ్దమైపోయింది.

"ఖడ్గా, ఏం జరిగివుంటుంది? అదిమ వాసులందరినీ ఒక్కసారిగా ఏ రాక్షసుడో పట్టుకుని మింగలేదుగదా!" అన్నాడు జీవ దత్తుడు ఆశ్చర్యపడుతూ.

"ఇదేదో ఏం తగాదే వుంది! ఇప్పటి వరకూ మనం వాళ్ళుచేసే ధ్వనుల్నిబట్టి, ఎటుపోతున్నారో ఊహించి వెంటిడిస్తున్నాం. ఇప్పుడిక వాళ్ళను వెతికిపట్టుకోవటం ఎలా?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

అంతలో దాపులనున్న చెట్ల వెనకనుంచి ఒకేసారి రెండు మూడు తోడేళ్ళు అరిచిన శబ్దం వినిపించింది. ఆ అరుపులు వింటూనే

జీవదత్తుడు, "ఇది వింతగానే వుంది! పట్ట పగలు మనుషులు సంచరించే యీ ప్రాంతాలలో తోడేళ్ళుకూయటమా! అందుకేదో కారణం వుండివుంటుంది. పద చూద్దాం!" అంటూ గుబురు చెట్ల కేసి దారితికాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు చెట్లను సమీపించి, నేలబారుగా వున్న వాటి కొమ్మలచాటున నిలబడి ముందుకు చూశారు. అక్కడ చాలా వికాలమైన పంటపొలం ఒకటి కనిపించింది. అందులో కొంత భాగాన రక రకాల కూరగాయల మొక్కలు ఎప్పుగా పెరిగివున్నవి. మిగిలిన ప్రదేశం అంతా ఫలవృక్షాలతో కంటికి యింపుగా కనబడుతున్నది. కాని ఖడ్గజీవదత్తుల దృష్టిని

మాత్రం యివేమి అంతగా ఆకర్షించలేదు. వాళ్ళు అక్కడ పళ్ళచెట్లకూ, కూరపాదులకూ నీళ్ళుతెచ్చి, పొస్తున్న నలుగురు అనాగరిక మనుషుల్ని, చెట్లకింద తోడేళ్ళను పెట్టుకుని కూర్చునివున్న ఇద్దరు ఎలుగు బంటి చర్మాలు ధరించిన వాళ్ళనూ చూసి చాలా వింతపడ్డారు. తోడేళ్ళ ఆరుపులకు కారణం ఏమిటో వాళ్ళకు యిప్పుడు అర్థమైపోయింది.

"ఖడ్గా, ఈ ఎలుగుబంటు జనం యిక్కడ అరణ్యంలో కొంతభూమి దున్ని వ్యవసాయం చేస్తున్నారు. వాళ్ళు పని చేయిస్తున్న మనుషులు మరొక జాతివాళ్ళలా కనిపిస్తున్నారు. వాళ్ళు విళ్ళకు బానిసలైవుంటారు," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"అందులో సందేహంలేదు. ఆ బానిసలు పారిపోకుండా కావలాకే యీ తోడేళ్ళను విళ్ళు ఉపయోగిస్తున్నట్టున్నది. పానకంలో పుడకలాగా విళ్ళు మనకు అడ్డ పడ్డారే? సమరబాహును బంధించిన ముఠా అయిపూ అణాలేకుండా పోయింది," అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

ఖడ్గ జీవదత్తులు యిలా మాట్లాడుకుంటున్నంతలో కూరపాదులకు నీళ్ళు తెస్తున్న బానిస ఒకడు అటూయిటూ తలకిప్పి చూస్తూ, పొదుల వెనక్కి నెక్కినదుస్తూ ఒక చెట్టు కింద కూర్చుని కునికెపాట్లుపడుతున్న

ఎలుగుబంటి చర్మాలవాణ్ణి సమీపించ
సాగాడు. వాడు నడుస్తున్నతీరు ఖడ్గ జీప
దత్తులకు చాలా ఆనుమానం కలిగించింది.

"ఖడ్గా, ఆ బానిసవాడు, ఎలుగుబంటు
మనిషిని హతమార్చే ప్రయత్నమేదో చేస్తు
న్నట్టు కనబడుతున్నది. అరెరే! వాడు..."
అంటూ అగిపోయాడు జీవదత్తుడు.

బానిసవాడు, తనకు కాపలావున్న
ఎలుగుబంటి వాడి వెనక్కుపోయి నీళ్ళ
కుండలో నుంచి చప్పున ఒక పెద్ద రాయిని
బయటికి తీసి, బానిస కాపలావాడి తలమీద
గట్టిగా ఒక బాదుబాదాడు. దెబ్బతింటూనే
కాపలావాడు ఒక కేకపెట్టి ముందుకు పడి
పోయాడు. అదే సమయంలో బానిసవాడు
పరిగెత్తి, అరణ్యంలో ప్రవేశించాడు.

తనతోటి కాపలావాడు పెట్టిన చావుకేక
వంటూనే, వాడి అనుచరుడు అటుకేసి
చూసి బరిగినదేమిటో గ్రహించి పారిపోతున్న
బానిసవాడి మీదికి పెంపుడు తోడెళ్ళును
ఉసికల్పాడు. తోడెళ్ళు రెండూ భయం
కరంగా అరుస్తూ, బానిసవాడు పారిపోయిన
వైపుకు పరిగెత్తినై. వాటి వెనక్గా ఎలుగు
బంటివాడు కేకలు పెడుతూ అరణ్య
వృక్షాల్లోకి పోయాడు.

"ఖడ్గా, సమరబాహు అదృష్టంకొద్దీ మనం
యిక్కడికి రావటం జరిగింది. పారిపో
కుండా యిక్కడవున్న యీ ముగ్గురు బాని
సల్ని అడిగిచూస్తే, ఎలుగుబంటివాళ్ళ
నివాసస్థానం మనకు తెలిసిపోతుంది,"
అంటూ జీవదత్తుడు చెట్లచాటు నుంచి

బయటికివచ్చి, కూరపాదుల మధ్య నిలబడి దిక్కులు చూస్తున్న వాళ్ళను కేక వేసి విరిచాడు.

ఆ కేక వింటూనే బానిసవాళ్ళు అదివిపడి జీవదత్తుడి కేసి చూశారు. పక్కనేవున్న ఖడ్గవర్మ వాళ్ళను దగ్గిరకు రమ్మన్నట్టుగా చేయిత్తి సొంజుచేశాడు. ఆ మరుక్షణం బానిసలు ముగ్గురూ కూడబలుక్కున్నట్టు చప్పున వెనుదిరిగి అరణ్యంలోకి పరిగెత్తారు.

జీవదత్తుడు పెద్దగా నవ్వుతూ, "ఖడ్గా, మనం దారితప్పి మతిమాలిన మనుషుల మధ్యకు వచ్చినట్టుంది. తమను కాపలా కాసేవాడు పారిపోతున్న బానిసవాడి వెంట అరణ్యంలోకి పోయినా, యింకా యీ ముగ్గురు బానిసలూ ఏం జరగనట్టు కూరపాదులకు నీళ్ళు పోస్తూనే వున్నారు. కాని, మనను చూస్తూనే దయ్యాలి చూసినట్టు పారిపోయారు!" అన్నాడు.

"ఇప్పుడు మనం ఏంచేసేట్టు? పారి పోయిన బానిసవాడి వెంటపడిన పెంపుడు కొడేళ్ళ అరుపులు వినబడుతున్నవా? పద,

అరణ్యంలోకి పోతే, సమరబాహుణ్ణి పట్టుకు పోతున్న ఎలుగుబంటు ముఠా కనబడుతుందేమో!" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

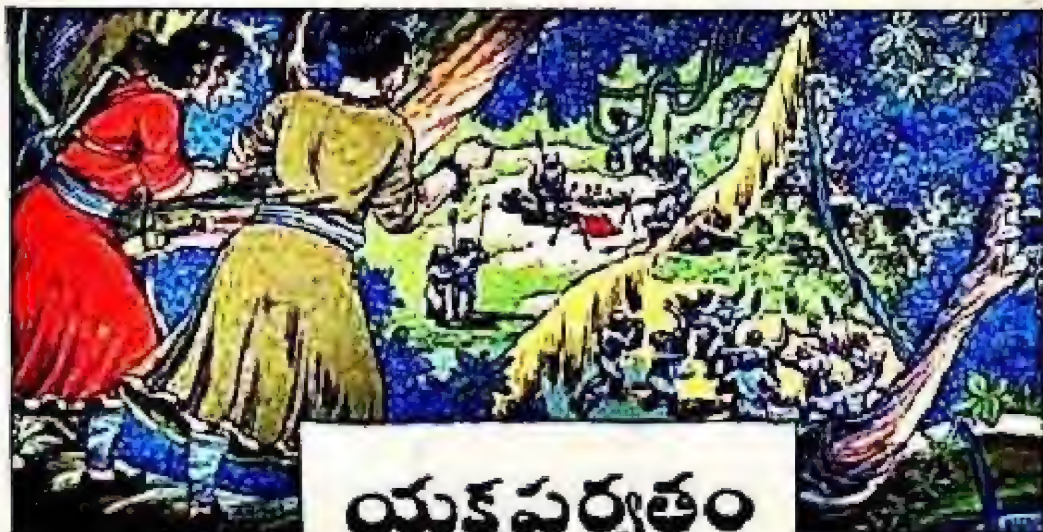
ఖడ్గ జీవదత్తులు తిరిగి అరణ్యంలోకి వచ్చారు. వాళ్ళు తోడేళ్ళ అరుపులు వినబడుతున్న వైపుకు బయలుదేరి కొంత దూరం వెళ్ళేసరికి, హఠాత్తుగా తప్పెట్లూ, డప్పులూ ఒక్కసారిగా మోగిన ధ్వని వినబడింది. ఖడ్గ జీవదత్తులు ఆ ధ్వనులు వచ్చిన వైపుకు తలలు తిప్పిచూశారు. దూరంగా చెట్ల చాటునుంచి నల్లనిపొగ లేచి, అకాశం మీదికి ఎగబాగుతున్నది.

"ఖడ్గా, ఆ పొగకు, ఎలుగుబంటు ముఠావాళ్ళు, సమరబాహుణ్ణి కాల్చుకు తినేందుకు వెలిగించిన మంట కారణం కాదుగదా?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"అంతే కావచ్చు! త్వరగా అక్కడికి పోవటం మంచిది," అంటూ ఖడ్గవర్మ కత్తిదూశాడు. ఆ వెంటనే వాళ్ళిద్దరూ పొగ వెస్తున్న ప్రదేశంకేసి, అరణ్యానికి అడ్డంపడి పరిగెత్తసాగారు. —(ఇంకావుంది.)

యక్షపర్వతం

12

[దండిపోల్ల నాయకులైన సమరదాహును క్షించెందుకు బయలుదేరిన ఖడ్గ జీవదత్తులకు అరణ్యంలో ఒక చోట దానినంతో పనిచేయుచున్న ఎలుగుబంటి చక్కాణు ధరించిన వాళ్ళు కనిపించారు. ఖడ్గ జీవదత్తులు వాళ్ళను సమీపించ దోయ్యంతలో, ఒక చోట ఎత్తుగా లేచున్న పాగ కనిపించింది. ఖడ్గ జీవదత్తులు అటుకని వెళ్ళారు. శరవశ—]

ఖడ్గ జీవదత్తులు పాగలేస్తున్న చెట్ల దగ్గరకు పోయి ఒక ఎత్తయిన చెట్టు ఎక్కి, ఎలుగు బంటు ముఠా ఏమి చేస్తున్నదో చూడ సాగారు. పాగ లేస్తున్న చోటుకు పక్కనే ఘామరేణి చెచ్చుకు పోయిన విలం ఒకటి వున్నది. అక్కడ ఎలుగుబంటు వాళ్ళు తాము అరణ్యంలో చంపి తెచ్చిన బంటువులను మంటల్లోపేసి కాల్చసాగారు. కొందరు కప్పెట్లూ, దవ్వబా వాయిస్తూ, ఎలుగు

బంటుతో నాట్యం అదిస్తూ వివేదించటం ప్రారంభించారు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు ఆ ప్రదేశాన్ని చేరేసరికి సమరదాహును ఎలుగుబంటు ముఠా నాయకుడు విలం లోకి తీసుకుపోవటంతో, అతడు ఖడ్గ జీవదత్తులకు కనిపించలేదు. కాని, ఎత్తుగావున్న చెట్లకొమ్మల్లో వున్నందువల్ల వాళ్ళకు పైనుండి విలం లోపలికి వున్న రాతి మెట్లు కంటబడినై.

"జవా, ఈ ఆడవి వారివాళ్ళు నివాస స్థానం ఆ కనబడే దిబంలాగా వున్నది. అహుగా ఆ దిబంలోంచి అరణ్యంలోకి రహస్యమార్గం ఏదైనా వుందీనా వుండొచ్చు. ఎది, వీళ్ళు సమరదాహును కాల్చుకు తింటున్న సూచనలేవి కనిపించటం లేదే!" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

జీవదత్తుడు ఆ ప్రదేశాన్ని కొంచెం పైపు పరీక్షగా చూసె. "ఈ ఎల్లగొడ్డు మనుమలు సురదక్షిణులని స్వర్ణాచారి అనవసరంగా భయపడ్డాడని నాకు తోస్తున్నది. వీళ్ళు అరణ్యంలో వ్యవసాయం చేస్తున్న తిరు చూస్తే, వీళ్ళు దొంగిన మనుమలను బానిసలుగా తీవయోగించుకునే బాతిగా కనిపిస్తు

న్నారు. సమరదాహునూ, అతడి అనుచరులనీ వీళ్ళు ప్రాణాలతో లోపలికి తీసుకుపోయి వుందాది. వీళ్ళు సరమాంస భక్షకులు మాత్రం కాదు," అన్నాడు.

ఖడ్గవర్మకుక్కాడా అలాంటి అభిప్రాయమే కలిగింది. అతడు మనీ కాస్త ఎత్తుగా వున్న చెట్టుకొమ్మ మీదికి ఎక్కి, "వీళ్ళు కాలు మున్న వాటిల్లో మనుమల్లేరు. అన్ని, వాళ్ళు అరణ్యంలో వేదాది తెచ్చిన జంతువులే!" అన్నాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు యితా మాట్లాడు కుంటున్న సమయంలో ఎలుగుబంటు ముకా నాయకుడు సమరదాహుణ్ణి అతడి అనుచరులనీ తీసుకుపోయి వాళ్ళ గురువు గారి ముందు నిలిపివెట్టి, పింగి ననుస్కరించి, "గురుభల్లూ కా! ఈ ఇద్దరూ నాకు అరణ్యంలో దొరికారు. చూడబోతే ఇద్దరూ పొరువేవంతుల్లానే కనిపిస్తున్నారు. మాకు ఒక పట్టాన లొంగలేదు," అని చెప్పాడు.

గురుభల్లూకుడు సభామంటవంటా వున్న ఒక గుండ్రని సమతల ప్రదేశంలో ఎత్తుగా వున్న ఒక రాతి అననం మీద కూర్చుని వున్నాడు. అతడు ముఖం మాత్రం కనిపించకుండా ఒక ఎలుగుబంటి తల తగిలించుకున్నాడు. అసనానికి రెండు పక్కలా రెండు భయంకరమైన తోడెళ్ళు నిలిచి, నోళ్ళు తెరిచి బుందీల కని చూస్తు

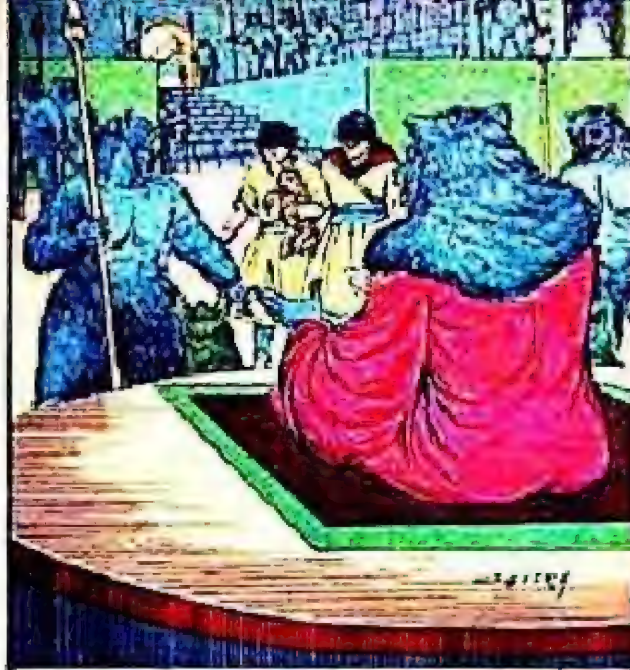
న్నవి. ఈటలు భరించిన కొందరు సభా
మంటపంలో అక్కడక్కడ నిలబడి
వున్నారు.

సమరభామినికి, అకడి అనుచరుడికి
యిక తమ దాపు క్షణాలలో వున్నదనిపించింది.
బహుశా, యీ అధిమవాసులు తమ
మీదికి కోడెళ్ళను ఉసికొట్టి, వాటిచేత
తమను భయంకర మరణం పాలు చెయిస్తా
రని వాళ్ళు భయపడ్డారు.

నిల్లుగుబంటు ముఖ నాయకుడు చెప్పిన
మాటలు విని గురుభల్లాకుడు తలాదిస్తూ
కొంచెం పేపు పూరుకుని తరవాత సమర
భామి తన తల ఎత్తి చూస్తూ, "ఒరే,
ని నేషం చూస్తూంటే నువ్వేదో పట్టువాసం
మనిపిలా కనిపిస్తున్నావు. నీకి అరవ్యం లో
ఏం పనిపడి వచ్చావు?" అని అడిగాడు.

సమరభామి ఒక్కక్షణం ఏం చెప్పిలా
అని తటపటాయించి, "నేను పట్టువాసం
వాణ్ణి కాను. నిండు ఎడారుల నుండి
యీ ప్రాంతానికి వచ్చాను. నాకు వందల
సంఖ్యలో అనుచరులున్నారు. వాళ్ళకు నేను
బంది అయిన సంగతి తెలిసి తిరుకుంది.
అప్పుడు వాళ్ళు నిన్నూ, ని బిలగ్గుహెన్సి
సర్వహాసం చేస్తారు." అన్నాడు చీకరమైన
కంకస్వరంతో.

"ఒరే, ని కంచుకంకం, ని పొరువ
వాక్కులూ కూడా మెచ్చదగినవే!" అంటూ

గురుభల్లాకుడు పెద్దగా నవ్వి, "నువ్వు
చెప్పి, ఆ ని అనుచరులు నా బిందుర్గాన్ని
సమీపించే లోపలే, నా భల్లాక భటులు
వాళ్ళను కోడెళ్ళగుంపుకు అహరంగా వేసి
స్తారు. నాతో బంకాలు పంకకు, నిన్నూ,
ని చెంటవున్న వాణ్ణి ఎలా లొంగదీసి,
నా తనిమ్మా బానిసలతో పాటుపారం పనులు
చేయించాలో నాను తెలుసు," అన్నాడు.

గురుభల్లాకుడు మాట ముగించేలోపలే
వాడి అనుచరు లిద్దరు అక్కడికి పరుగు
పరుగున వచ్చి, సమరభామిణ్ణి, అకడి
అనుచరుణ్ణి చూసి అగిపాయాడు. గురు
భల్లాకుడు వాళ్ళను, "ఏమిది సంగతి?"
అని ప్రశ్నించాడు.

వచ్చిన వాళ్ళిద్దరూ ఆ ప్రశ్న విని సమర బహు శని చూడసాగారు. గురుభల్లాకుడు పిసుగ్గా తలదించి, "ఎలాంటి రహస్య విషయం విన్నా, యీ బండిలిద్దరూ మనకు చెయగలిగిన పాపి ఏమీ లేదు. వాళ్ళిద్దర్నీ యిప్పుడే కోడళ్ళబండ దగ్గరకు పంపుకున్నాను," అన్నాడు.

"గురుభల్లాకా, యిది చాలా ముఖ్యమైన సంగతి. తమొక్కరే వినడగింది." అంటూ ఇద్దరూ తమ గురువును సమీపించి రహస్యంగా అతడితో ఏమో చెప్పారు.

గురుభల్లాకుడు ఒక్కక్షణం ఆశ్చర్యపోయి, సమరబాహును వట్టుకొచ్చిన ఎలుగు బంటు ముఠా నాయకుడి శని కోపంగా

చూస్తూ, "ఏ తెలివి తెలుసు యీలా ఆఘోరిస్తున్నవన్న మాట!" అని ఒక క్షణం అగి. "వరే, యీ బంధికు రిద్దర్నీ కోడళ్ళబండ దగ్గర పదిలిరండి. ముందు వాళ్ళ చేతికట్టు విప్పి, చెరొక తుటె యివ్వండి," అన్నాడు.

గురుభల్లాకుడి అజ్ఞానాగానే అతడి అనుచరులు సమరబాహుడి కట్టూ, అతడి అనుచరుడి కట్టూ విప్పి, వాళ్ళ చేతికి తుటెలిచ్చి, "ఇక నడవండి!" అంటూ వాళ్ళను అక్కణ్ణించి నభాసుంటువం వక్కనే వున్న ఒక సారంగ మార్గంలోకి తినుకుపోయారు.

వాళ్ళు అటు వెళ్ళగానే గురుభల్లాకుడు తన అనుచరుల శని తిరిగి, "ఆ కొత్త మనుషులు మన బిలిరహస్యం తెలుసుకునే వుంటారు. ఏమైనా వాళ్ళను ఒక కంట కనిపెట్టి వుండండి. వాళ్ళు 'యీ ప్రజాస్థులందరి పారిపోవాలని ప్రయత్నం చేస్తే మటుకు ప్రాణాలతో పట్టుకుని యిక్కడికి తినుకురండి," అని చెప్పాడు.

"చిత్తం, గురుభల్లాకా!" అని అతడి అనుచరులు పది పన్నెండు మంది వంగి నమస్కరించి నభాసుంటువం నుంచి బిలిం పైకివున్న మెట్ల శని వెళ్ళిపోయారు.

చెట్టుకొమ్మల్లో వున్న ఖడ్గ దీపదత్తులకు వగటివేళ ఎలుగుబంటివాళ్ళ బిలాన్ని సమీపించటం సాధ్యం కాదని అర్థమైపోయింది.

ఎలుగుబంటు వాళ్ళు చిలం ముందు
 ఎలుగుబంటుకో నాట్యాలు చేస్తూ, వేటాడి
 తెచ్చిన బంతువులను కాల్చుకు తింటు
 న్నారు. అనరికి మిట్టిమధ్యాన్నమై, ఎండా
 చేడి అరణ్యాన్ని తగ్గుమనివిస్తున్నది. తీవ
 దేత్తుడు చెట్టు మీది నుంచి కిందికి దిగుతూ
 ఇద్దరూతో, "ఇద్దా, మనం చూడవలసిన
 దండా చూశాం. ఇక యిక్కడ కాలయాపన
 చేయటం పృథా. అకలి మందుతున్నది.
 యిక్కడ దావుల నున్న ఏ కొలనులోనైనా
 స్నానం చేసి వళ్ళుఫలాలూ తిని, చీకటి
 పడిన తర్వాత చిలంలో ప్రవేశించే
 ఉపాయం ఏదైనా ఆలోచిద్దాం." అన్నాడు.

అద్దవర్మ మారు మాట్లాడకుండా తీవ
 దేత్తుడితో పాటు చెట్టుదిగాడు. ఇద్దరూ నీటి

కోసం వెతుక్కుంటూపోయి, త్వరలోనే ఒక
 పెద్ద కొంసును సమీపించారు. ఆ కొంసు
 చుట్టూ గుబురుపాదలా, ఎత్తయినప్పటికీ
 వున్నది. అరణ్యమృగాలు నీటి కోసం వచ్చి
 పోయే దారులు కొన్ని ఇద్ద తీవదేత్తులకు
 కనిపించినై.

"ఇదా, మనం త్వరగా స్నానాలు
 ముగించి యిక్కణ్ణించి దూరంగా పోవటం
 మంచిది. ఈ కొలమమ అడవి బంతువులూ,
 ఎలుగుబంటు మూత వాళ్ళు కూడా నీటి
 కోసం ఉపయోగించు కుంటున్నట్లున్నది,"
 అన్నాడు తీవదేత్తుడు.

తీవదేత్తుడు యిలా అంటూండగా నే
 అల్లంక దూరంలో వున్న పాదల్లో నుంచి
 నాలుగైదు అడవికోళ్ళు గగ్గోలుగా అడుస్తూ

బయటికి వచ్చి నై. వాటిని చూస్తూనే ఖడ్గవర్మ "అడవికొడి మాంసం తిని చాలా రోజులైంది!" అంటూ వాటి కని బాణం ఎక్కు పెట్టి వదిలాడు.

బాణం రిఫ్లెక్టుమంటూ పోయింది. అది అడవి కోళ్ళలో దేనికీ తగలలేదు. అది అరుస్తూ ఎగిరిపోయినై. కాని ఆ మరుక్షణానై. "గురుభల్లూకా! చ న్నిని! చ న్నిని!" అన్న మనిషి కేక వినిపించింది.

ఆ కేక వింటూనే ఖడ్గ జీవత్తులు ఒక క్షణ కాలం నివ్వెరపోయారు. "జల్లా, ఏమిటి వింత? నువ్వెదిలిన బాణం అడవి కోళ్ళను కాక, పాదలో దాగి పున్న ఎవరో మనిషికి తగిలినట్టుంది. గురుభల్లూకు దెవడు?"

అంటూ జీవదత్తుడు పాదం కని పరిగెత్తాడు. ఖడ్గవర్మ కూడా అతణ్ణి అనుసరించాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు చావుకేక వినబడ్డ పాదంను నేమిపించేంతలో ఎలుగుబంటి చర్మాలు ధరించిన వాడొకడు వాటిల్లో గిల గిల తన్నుకుంటున్నాడు. ఖడ్గవర్మ పదిలన బాణం వాడి గుండెల్లో దిగివున్నది.

జీవదత్తుడు వాణి నేమిపించి, "ఒరే బాబూ, నువ్వెవడిచే కెలుస్తూనేవుంది. కాని మేం నిన్ను చంపాలని బాణం కొట్టలేదు. ఈ పాదల్లో ఏం చేస్తున్నావు?" అన్నాడు.

గాయపడిన వాడికి యీ మాటలు విన బడినవి కాని, వాడు జవాబిచ్చేప్పిరిలో లేడు. వాడు పాదల్లో అటూ యిటూ పొట్టుతూ, "గురుభల్లూకా! గురుభల్లూకా!" అంటూ గొణగసాగాడు.

"జీవా, ఏడు మరొకటి రెండు క్షణాల కన్న బతకడు. నా అనుమానం ఏమిటంటే, ఏడు అడవి కోళ్ళను పట్టుకునేందుకు పాదల్లో పొంచి వున్నారా లేక మన మీద చేసుకొస్తున్నారా అని!" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"ఉహూ.. నీ ప్రక్కకు జవాబివ్వవలసిన వాడి ఆత్మ కాస్తా గురుభల్లూకుడిలో చిక్కం అయినట్టుంది!" అంటూ జీవదత్తుడు వెనుదిరిగాడు.

ఖడ్గవర్మ ఎలుగుబంటి చర్మాలు ధరించిన వాడి కని పరికిగా చూసి, వాడిలో

ఎలాంటి చలనం లేకపోవటంతో, మరణం
చాదని గ్రహించి, తానూ జీవదత్తుడితో
పాటు పొదల్లో నుంచి తిరిగి కొలను
ఒడ్డుకు వచ్చాడు.

ఆ తరువాత ఇద్దరూ కొలనులో స్నానం
చేసి, ఆపక్కలనే పున్న పృథ్వీ నుంచి
పేర్లుకోసుకు తిని, ఒక చెట్టు వీధన
సూర్యాస్తమయకాలం వరకూ విశ్రాంతి
తీసుకున్నారు. ఖడ్గ జీవదత్తు రిద్దరికీ
కలంలో వున్న వాళ్ళు తమను ఆ ప్రాంతాల
పున్నట్టు తెలుసుకున్నారన్న అనుమానం
కలిగింది. అయినా, సమరబాహుల్లీ బంధ
విముక్తుడై చేయకుండా వెనక్కు తిరిగి
పోవటం న్యాయం కాదని యిద్దరూ నిర్ణయించుకున్నారు.

సూర్యాస్తమయమై కొంత సేపటికి
అరణ్యం అంతా చీకట్లు కమ్మినై. ఖడ్గ
జీవదత్తులు చిలంతేసి బయలుదేరారు.
ఎవరైనా తమను అనుసరించి వస్తున్నారేమో
అన్న సంశయంతో వాళ్ళు చుట్టూ వాగ్రత్తగా
కలయ చూస్తూ, కొద్ది సేపటికి దిలాన్ని
సమీపించారు. చిలం పైన గాని, దిగువకున్న
మెట్ల వద్దగాని కావలా వాళ్ళవరూ లేరు.

“ఖడ్గా, పరిస్థితి అర్థమైంది గదా!
ఈ చిలంలో పున్న ఎల్లుగ్గడ్లు మనుషులు
మనను చాలా తెలివిగా బంధించ బోతున్నా
మని అనుకుంటున్నారు. మనం కావాలనే
వాళ్ళకు బందిలుగా చిక్కుకున్నామని...
ఆ తరువాత తమ ముఠా అంతా కర్వనాశనం
కాబోతున్నదని, పానం, వాళ్ళరగరు!”

అన్నాడు జీవదత్తుడు. నిలంలోపలికున్న మెట్టుదిగుకూ.

అట్లవర్క కూడా అకడి వెనకగా మెట్టు దిగసాగాడు. అద్దరూ ఆ విధంగా కొన్ని మెట్టుదిగి కొంచెం చీకటిగావున్న మలుపును చేరేంతలో, సదీ వన్నెయందుమంది ఎలుగ్గాడ్డు వాళ్ళు. చప్పున చీకట్లో నుంచి బయటికి వస్తూ. ఈటెలిత్తి. "అగండి! పారిపో జాకారే. మా ఈటెలకు ఎరచేస్తాం!" అన్నాడు.

జీవదత్తుడు వాళ్ళను చూసి నవ్వుతూ. "ఒరే. మమ్మల్ని ప్రాణంలేని ఈటెలకు ఎరగా ఎందుకేస్తారు? తోడెళ్ళకు వెయ్యండి. అవేసేముందు మీ గురుభల్లాకుడి దర్శనం యిప్పించండి," అన్నాడు.

ఎలుగ్గాడ్డు వాళ్ళల్లో ఒకడు చిన్న గొంతుతో. "అంత పెద్దగా మాట్లాడకండి! గురుభల్లాకుడు తన జన్మదేవత అయిన వృశేశ్వరి పూజలో ఉన్నాడు. మమ్మల్ని ముందు తోడెళ్ళబంద దగ్గర వదులుతాం. అక్కణ్ణంచి బతికి రాగలిగితే, అప్పుడు

మీకు గురుభల్లాకుడి దర్శనం తప్పక అవుతుంది." అన్నాడు.

"మహాప్రసాదం! ఆ తోడెళ్ళబంద ఎక్కడ?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"కొందర వదలండి, అక్కడికి వెళు కున్నాం!" అంటూ ఎలుగ్గాడ్డు మనుమలు బట్ల జీవదత్తులకు వెనకా, ముందువుండి ఒక సారంగంలోకి దారి తీశారు. దూరాన ఎక్కడినుంచో తోడెళ్ళ అరుపులు, టిటి గొన్న మనుమల కెకలా ఆ సారంగ మార్గంలో ప్రతిధ్వనించసాగినై.

"బావా, అకంఠస్వరాలు సమరభావాల. అకడి అనుచరుడినై వుంటుంది! తోడెళ్ళు వాళ్ళను చంపుకునినై ప్రయత్నం చేయటం లేదు గదా?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

అట్లవర్క ఏదో జవాబివ్వబోయేంతలో, ఎలుగుబంటువాళ్ళల్లో ఒకడు ఈటె యిళి ఎస్తూ. "నిశ్చయం! ఒకటి రెండు కణాల్లో ఆ తోడెళ్ళు చేస్తున్న చేమిటో మీ కళ్ళతోనే చూస్తారు!" అన్నాడు.

—(ఇంకావుంది)

యక్షపర్యతం

13

[నమరదాహుతి, అకలి అనుచున్నది ఎలుగుబంటు ముకావాళ్ళు తమ విధిదుర్గంలోకి తీసుకుపోయారు. ఇద్దరూ తీవ్రతరుణులు పొగలేస్తున్న ప్రదేశాన్ని చేరి, అది దిందుర్గం అని గుర్తించి, రోపరికి వెళ్ళారు. అక్కడ వాళ్ళను గురుశిష్యాకుడి మనుమలు పట్టుకుని, ఒక సారంగమార్గం వెంట తోడెళ్ళబంద దగ్గరకు తీసుకుపోసాగారు. తరవాత—]

చీకటి మేయంగా వున్న సారంగ మార్గంలో ఎలుగొడ్డు వాళ్ళు కొంత దూరం ఇద్దరూ తీవ్రతరుణులను నదివెంచుకు పోయి, ఒక చోట ఆగారు. ముందున్న ఎలుగొడ్డు వాడు తన తోడివాడితో, "ఒరే, అన్నా! ఈ బంది లిద్దరూ తోడెలు బంద అంటే ఏదో ఏదో ఉత్తరం అనుకుంటున్నట్టున్నది. లోగడ మనం పట్టుకు వచ్చిన వాళ్ళు తోడెళ్ళ అరుపులు వింటూనే గజ గజ లాడిపోయే

వాళ్ళు. పిళ్ళకు యింతవరకూ ఏమీ కుట్టి వట్టన్నా లేదు. ఆ తోడెళ్ళ బంద ఏమిటో. ఎంత రయంకరమైనదో పిళ్ళకు కాస్త చూపిస్తామా?" అన్నాడు.

ఆ మాటలకు రెండవ ఎలుగుబంటు తటదు విసుక్కుంటూ, "అక్కడ అవేవ సరంగా నమయం వృధా చెయ్యటం ఎందుకు? ఎలాగూ ఈ ఇద్దరూ అక్కడికి పోతున్నారేగదా?" అన్నాడు.

'తం ద మా మ'

"అలాకాదులే. ముందు ఆ భయంకర ప్రదేశం దర్శనం చేయిస్తే పిళ్ళగు నలుగు పట్టుకుంది. తరవాత ఆ బండ ఎక్కిద్దాం," అంటూ మొదటి ఎలుగుబంటు చాచు చేతులెత్తి, చీకట్లో కొద్ది సేపు గుహ ప్రభాగాన్ని తదివి చూసి, ఏదో కొక్కెంలాంటి దాన్ని పట్టుకుని బలంగా దాగాడు. వెంటనే అక్కడ అమర్చివున్న చిన్నతలుపు ఒకటి తెరుచుకుని, సారంగంలోకి వెన్నెల వెలుగు వెల్లువలా వచ్చి పడింది.

ఆ వెలుగులో అల్ల జీవదత్తులు సారంగ మార్గాన్ని పరీక్షగా చూశారు. అది చాలా ఎత్తూ, విశాలమూ అయిన పెద్ద సారంగం. దానిలో సూటిగా పోయే మార్గం ఒక్కటే

కాక, కుది ఎడమల వైపునకూడా కొన్ని మార్గాలున్నవి.

"ఇట్లా, అది మనం అగుతున్నట్టు ఏదో చిన్న బిలం కాదు. బందులో యీ ఎలుగ్గడ్డు ముతావాళ్ళు అవసరం అయితే బయటి ప్రపంచానికి తెలియకుండా బతికేందుకు ఏయిగా ఒక గ్రామాన్ని నిర్మించి నట్టుంది," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

జీవదత్తుడు యిలా అనగానే ఎలుగ్గడ్డు ముతావాడెకడు పెద్దగా నవ్వి, "అహా, ఎంతబాగా గ్రహించావయ్యా! ఈ బిలంలో మనుషులు నివసించేందుకు గదులేకాక, అహరే వదార్దాలు విలపిస్తుంటేందుకు కొట్టాలు కూడా వున్నవి. ఏదో విధంగా మీ ఇద్దరూ రోదలు బంత దగ్గిర్చించి వారం రోజుల్లో తిరిగి యీ సారంగాన్ని చేరగలిగితే, మీ జీవితాలు గురుభల్లూకుడి సేవలో హాయిగా గడిచిపోతాయి," అన్నాడు.

"అదే మేమూ కోరుకుంటున్నాం," అని జీవదత్తుడు నవ్వి, "ఏదీ, ఆ రోదలు బండ ప్రదేశం ఎంత భయంకరంగా వున్నదో మమ్మల్ని చూడని," అన్నాడు ఎలుగ్గడ్డు తటాదితో.

ఎలుగ్గడ్డు తటాదు తెరుచుకున్న తలుపు దగ్గిర్చించి యివరటికి వచ్చాడు. అల్ల జీవదత్తులు అక్కడ ఎత్తుగా వున్న ఒక రాతి మీద కాళ్ళానించి బయటికి చూశారు.

నెన్నెం కాంతిలో ఎలుగొడ్డుమూర భటులు చెప్పినట్టు తోడెలు బండ భయంకరంగానే వున్నది. వికాలంగా వున్న ఒక పశుకల ప్రదేశం మధ్య వన్నెందూ పదిహేనేడుగుం ఎత్తున ఒక రాతి బండ వున్నది. దాని మీద ఇద్దరు మనుమలు తులెలు పట్టుకుని, కింది నుంచి తమ శిని ఎగురుతున్న తోడెళ్ళను అపరిస్తున్నారు. చాగా అకలి గొప్ప తోడెళ్ళు వాళ్ళను చంపి తినేందుకు దీక్షరంగా అరుస్తూ, బండ చుట్టూ గిరికిలు కొడుతున్నవి.

" ఫరించిన దుస్తుల తిరును బట్టి బండ మీద వున్న వాళ్ళుద్దల్లో ఒకడు సమర దాసులా కనబడుతున్నాడు!" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

" ఏ దాహా గాని వాడూ వారి అను చదుదూ నాలుగైదు గంటల్లో తోడెళ్ళకు అహరమైపోతారు. మీదూ ఆ బండ మీదికే పోతున్నారు గనక మీకూ ఆ గతే పట్టు తుంది. కాని, వృకేశ్వరిదేవి కరుణ వల్ల మీరు బతిక రాగలిగారే, ఆ తరవాత గురు దల్లాకుడి సేవలో... .. "

ఎలుగొడ్డు భటుడు మాట ముగించే లోపలే జీవదత్తుడు వాణ్ణి గట్టిగా కనురుతూ, " తురికే వనపట్టరా ఆ గురు ప్రాశ్రం చెయ్యకు. మేం యిక్కణ్ణించే ఆ బండ దగ్గరకు పోవాలి గదా? అలాగే వెళతాం. ఇక మీ దారిస మీరు చెళ్ళండి," అన్నాడు.

" అహా, ఎంత సాహసం! ఇక్కణ్ణించి తోడెలు బండ ప్రదేశానికి చేరాలంటే

ద్వారం అవతలి వదడుగుల ఎత్తు నుంచి వేల మీదకి గెంతాలి. అ తరవాత తోడెళ్ళ నువ్వగా నడుస్తూ పోయి బండ మీద కెక్కాలి. ఈ లోపలి మెప్పుల్నె చిల్చి చెందాది పొట్టున పెట్టుకుంటుంది!" అన్నాడత ఎలుగ్గడ్డు భటుడు.

"సరే. మెప్పుల్నెక్కడికి ఎలా చేర్చదరి జారు?" అని అడిగాడు ఖడ్గవర్మ.

"అక్కడికి పోయేందుకు మరొక చిన్న సొరంగమార్గం వుంది. ఆ మార్గం మెప్పుల్ని తోడెలుబంద లోపల వున్న ఒక రాతి తలుపు వద్దకు చేర్చుకుంది. మెప్పుల్ని అ దారి వెంట బండ మీదకి చేర్చుకాం," అన్నాడు ఎలుగ్గడ్డు భటులు.

"కానియంది. యీ కాలక్షేపం కమర్లన్న ఎందుకు?" అన్నాడు జీవదత్తుడు. అతడికి కామ బండ మీదకి చేరేలోపలి తోడెళ్ళ నుంచి సమరబాహుకు వ్రేమాదం కలిగ వచ్చునన్న భయం కలిగింది. అలా జరిగితే యిన్ని క్రమలకొర్చి కామ యీ బిలంలో వ్రేవేకందటం వృధా వ్రేయాన అయి వూరు కుంటుంది.

ఎలుగ్గడ్డుభటు లిద్దరూ సొరంగం పైన తెరిచిన తలుపును యధా వ్రకారం మూసి వెని. సొరంగంలో మరి కొంచెం దూరం ముందుకు పోయి. అక్కడ చూచి మీది నుంచి పైకి వున్న మెట్లు ఎక్కింది. ఖడ్గ జీవదత్తుల్ని కొంతదూరం తీసుకుపోయారు. అక్కడ వాళ్ళకొక నలుచదరపు రాతిపలక కనిపించింది. భటులు ఆ పలకలో చీగించి వున్న ఇసేవి కమ్మిని పట్టుకుని బలంగా కిందికి తాగారు. పలక పక్కకు జరిగి బండ మీద వున్న సమరబాహు, అతడి అనుచరుడూ ఖడ్గ జీవదత్తులకు కనిపించారు.

రాతిపలక పక్కకు జరిగేప్పుడయిన కట్టం వింటూనే సమరబాహు, ఎగిరి ఒక గంతు వెని. "అరే. చందూ! రాతిబండ పొట్ట లోంచి తోడెళ్ళు పై కస్తున్నవి!" అంటూ అనిచాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు బండ పై కెక్కుతూ. "మేం తోడెళ్ళం కాదు, నీ దాంబి మనుషు

లమే. భయపడకు నమరదామా! నీ మిత్రులం," అన్నారు.

బద్ధ జీవదత్తుల్ని చూసి వమరదామ పొందిన అశ్రుర్యం అంతా యింతా కాదు. అతడు ఏమో అనబోయాడు గాని గొంతు పెగలలేదు. ఇంతలో ఎలుగొడ్డు భటులు రాతివలకను పై కెత్తి కంకమ మూపేస్తూ, "మీరందరూ మిత్రులేనా? అయితే తోడేళ్ల మందకు కలిపి కట్టుగా విందు భోజనం కంది," అన్నారు.

బద్ధవర్మ కోపంగా వాళ్ళ కని తల తిప్పేంతలో రాతివలక దభిమంటూ గట్టిగా మూసుకుపోయింది. జీవదత్తుడు, వమరదామ భుజం తట్టి దైర్యం చెబుతూ, "వమరదామా, భయపడకు. స్వర్ణాదారి ద్వారా సంగతంతా విన్నాం. అతడు మాకు పాత మిత్రుడు. మనం అందరం సురక్షితంగా ఈ తోడేళ్ళుబంద మీది నుంచి మన నివాసప్రాంతాలు చేరగదం. నా మాట వమ్ము," అన్నారు.

"మనం ప్రాజాంతికి యిక్కణ్ణించి బయటపడగలమా? అదెలా పాథ్యమవుతుంది? ఈ బండ పొట్టలోంచి సారంగం లోకి ఉన్న ద్వారాన్ని అదుపులు మూపేకారు. బండ దిగి పోవాలంటే చుట్టూ అకలిగన్న తోడేళ్ళు!" అన్నారు నమరదామ నిస్సృహగా.

"అశోకేశ్వరు. వారికి కామం బందిలుగా పట్టుకు వచ్చిన మనుమల్ని మేపే ఎలుగొడ్డువాళ్ళూ కూడా మనకు దారి యిస్తారు. మనం భూమిలో పున్న బిలంలో ప్రవేశించి, యిప్పుడు చుట్టూ కోటగోడల్లావున్న గుట్టల్లోని రాతి ప్రదేశం మధ్య—ఈ బండ మీదికి చేరాలి. పైన చంద్రుడు కనివిస్తున్నారు గదా? అంటే, ఆ దుర్గాధులు వివనిస్తున్న బిలానికి, ఈ ప్రదేశానికి మధ్య వచ్చి పోయేందుకు ఒకటి రెండు తలుపులూ, ద్వారబంధాలూ మాత్రమే వున్నవి!" అన్నారు జీవదత్తుడు.

"మీరు చెప్పింది సత్యమే. అయినా మనం యీ తోడేళ్ళనూ, గురుభల్లూకుడి

తటులనూ కప్పించుకుని ఎలా పారిపోగలమో నా కర్థం కావటం లేదు," అన్నాడు సమరదాసు.

జీవదత్తుడు మరిదొ చెప్పబోయేంతలో దాగా అకలిగొన్న తోడే లోకటి కుప్పించి పైకెగిరి, రాతిబండలో వున్న వగుళ్ళలో ఒక చోట ముందుకాళ్ళతో బలంగా పట్టుకుని, బండపైకి పాకాలని చూపించింది. ఖడ్గ వర్మ షవ్వన ముందుకు వంగి కత్తితో దాని తల మీద బలంగా కొట్టి, మెడ పట్టుకుని పైకి లాగి బండ మీద పడవేశాడు.

"ఖడ్గా, చాలా మంచి పనిచేశావు!" అని జీవదత్తుడు ఖడ్గవర్మను మెచ్చుకుని, "ఈ చచ్చిన తోడేలతో మనకు పనివడు

కుంది. సమరదాసు! ఎలుగ్గడ్డు ముఠా వాళ్ళు యీ తోడేళ్ళకు అహరం ఏ సమయాల్లో వెస్తారో నికురెలుసా?" అన్నాడు.

"అ దుర్గాళ్ళు ముట్టాడుకుంటుండగా విన్నాను. ఈ క్రూరమృగాలకు వాళ్ళు సూర్యోదయ, సూర్యాస్తమయ కాలాల్లో ఏ జంతు మాంసమో తెచ్చి వెస్తారు. కాని వాళ్ళకు ఆ శ్రమలేకుండా యివి యీలోపలే మనసు ఏక్కుతిన్నా తినవచ్చు." అన్నాడు సమరదాసు.

"ఖడ్గా, ముందు మనం చూసిన సొరం గంటిని ద్వారం కుండా వాళ్ళు తోడేళ్ళకు అహరం వెస్తారనుకుంటాను?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఖడ్గవర్మ దూరంగా భూమికి పది అడుగుల ఎత్తులో గోడకు వీగింది వున్న తలుపు కేసి చూసి, "తోడేళ్ళను మేపటానికి అదొక్కటే మార్గంలా కనిపిస్తున్నది. ఏ అలోచన ఏమిటి? ఏమైనా మంచి పథకం చేయబోరున్నావా?" అని అడిగాడు.

"తోడేళ్ళ బండ మీది నుంచి తమ బంది అయిన వాడెవడూ బతికి బయట పడలేదన్న దీమాతో గురుతల్లూ కుడు మనసు అయుధాలతోనే యిక్కడ పదిలాడు. ఇదే వాడికి, వాడి శిష్యుగణానికి ప్రమాద కారణం కాబోతున్నది," అన్నాడు జీవదత్తుడు చుట్టూ కలయచూస్తూ.

అ తరవాత వాళ్ళ మధ్య అంతగా సంభాషణ జరగలేదు. వాగా పాదు పావటంతో ఒకరు మెల్లని వుండి, తోడెళ్ళ నుంచి ప్రమాదం రాకుండా కావలి కాస్తూండగా తతిమ్మా వాళ్ళు బండ మీద పడుకుని నిద్రపోయారు.

సూర్యోదయం అప్పుడూండగా బండ చుట్టూ వున్న తోడెళ్ళు రికరంగా అరుస్తూ సొరంగ మార్గం వైపున వున్న ద్వారం కింద తచ్చాకపాగినై. వాటి అరుపులకు అందరూ మెల్లన్నారు. జీవదత్తుడు బద్దవర్మకు ద్వారాన్ని చూపుతూ, "మన చూప నరై నదే! ఎలుగ్గొడ్డు మురవాళ్ళు అక్కడ వున్న తలుపు తెరిచి తోడెళ్ళకు అందులో నుంచి యినతరికి అహారం నిసరదోరున్నా

రన్న మాట! ఏదీ, నీ విల్లింబులు బయటికి తిసి, అ ద్వారానికి గురిచేసి వుండు," అన్నాడు.

జీవదత్తుడు చెప్పినట్టే బద్దవర్మ వాణాన్ని ఎక్కు పెట్టి బండ మీద తాపిగా కూర్చు న్నాడు. నేమర బామ అది చూసి భయపడిపోతూ, "అయ్యా, మనం అ దుర్బాధుల్లో ఒక దిద్దరిని చంపి ప్రయో జనం ఏమిటి? మిగతా వాళ్ళు మరింతగా రెచ్చిపో యి మనను హెర దుర్మరణం పాలు చేయ్యరా?" అన్నాడు.

నమరబామ మోటలకు జీవదత్తుడు నవ్వుతూ, "నమరబామా! ఇప్పుడు మనను అ దుష్టులు తోడెళ్ళ బండ మీద ఎక్కించి దుర్మరణం పాలు చేయాలనే గదా చూస్తు

న్నది! తోడెళ్ళ వెట పది శరీరంలోని నంద
కందా. పికించుకుని చావటంకన్న భయం
కర మరణం ఎమున్నది?" అన్నాడు.

జీవదత్తుడు మాట ముగించే లోపలి
సారంగ మాధం ప్రాసన్న తలుపు ద్వారా
మంటూ వెళుచుకున్నది. ఇద్దరు ఎలుగ్గడ్డు
వాళ్ళు బంటు మాంసంతో నిండి పున్న
పెద్ద తట్ట వెకడాన్ని ప్రకెత్తి. మాంసాన్ని
బయటికి వెయబోతున్నారు. అదే సమ
యంలో జీవదత్తుడు హెచ్చరించగానే
ఖడ్గవర్మ గురిచూసి పదిలిన బాణం రివ్వ
మంటూ పోయి. ఎలుగ్గడ్డు భటుల్లో ఒకడి
నెవరి మధ్య తపిమంటూ బలంగా తగి
లింది. వాడు ఒక రావుతెక పెట్టి వెనక్కు
వెళుచుకు పడిపోయాడు. వాడితో పాటు
రెండవ భటుడూ, మాంసం తట్టా కూడా
సారంగ మాధంలో దరిమంటూ పడి
పోయినై.

బయిలో కలకలం లేచింది. వృశేశ్వరి
దేవి ముందు పద్మావనం వెనుక్కుర్చుని
ధ్యానముద్రలో పున్న గురుభల్లాకుడికి

ధ్యాన భంగం అయింది. అతడు కోపంగా
లేచి నిలబడి. "ఎమిటా గంధర్వశం?
తోడెళ్ళబంద దగ్గర ఆ అదుపులేమిట?
వాటికింకా అహరం వెయ్యలేదా? లేక నిన్న
చొరికిన బందిలనవి వట్టుకు తింటున్నవా?"
అనె. అప్పుడే అక్కడికి వరిగిత్తుకొచ్చిన ఒక
ఎలుగ్గడ్డు భటుణ్ణి కోపంగా ప్రశ్నించాడు.

"గురుభల్లాశా! ప్రమాదం జరిగింది.
తోడెళ్ళ బందపై మన్న బందిల్లో ఒకడు
మన వాణ్ణి బాణంకొట్టి చంపాడు. వాడి
దగ్గర మరికొన్ని బాణాలు కూడా పున్నవి.
ఇప్పుడేం చేయటం?" అన్నాడు ఎలుగ్గడ్డు
భటుడు.

గురుభల్లాకుడు కళ్ళిడ్రచేసి, ముక్కు
పుటాలు అదురుతూండగా. "వృశేశ్వరిదేవి
ప్రియ భక్తుణ్ణయిన నా శక్తి సామర్థ్యం
ముందు, ఆ అల్ప మానవులేపాటి! ఇప్పుడే
వాళ్ళనందర్నీ నా పంచకూటానికి ఆహతి
చేయబోతున్నాను." అంటూ సారంగ
మాధం నేసి బయలుదేరాడు.

—(ఇంకావుంది)

యక్షపర్యతం

14

[గురుభల్లాకుడి శిష్యులు బద్ధశివదత్తుల్ని ఒక సారంగ మాధ్యం ద్వారా తిమికుపోయి, తోడెళ్ళుచుండ మీదికి ఎక్కిందారు. రాత్రి గడిచి తెల్లవారుతూండగా, తోడెళ్ళకు అహారం వెయ్యటానికి వచ్చిన భల్లాకుడి శిష్యులను బద్ధపర్య బాణంతో కొట్టారు. ఆ పంగతి తెలిపిన గురుభల్లాకుడు కొంచెం వంచటాలం తిమికుని బయలుదేరారు. తరవాత—]

బద్ధపర్య వదిలిన బాణం దెబ్బతిని చావు కేక పెడుతూ భల్లూకభటు దొకడు సారంగం దో వదిలొపటం చూస్తూనే, బద్ధ శివ దత్తులకు యిక తమకు తోడెళ్ళ నుంచి కాక, వాటిని పెంచుతున్న భల్లూకంగాళ్ళ నుంచి ప్రమాదం వస్తుందన్న అనుమానం కలిగింది.

శివదత్తుడు సారంగం మీదవున్న ద్వారం తన కొంచెం సేపు పరీక్షగా చూసి, దాని

దగ్గరకు మరే భల్లూకభటుడూ రాకపోవటంతో తంకిప్పి, "నమరబాహూ! త్వరలో మనకు రెండు నైపుల నుంచి ప్రమాదం రాబోతున్నది. ఒకటి, మనం నిలబడి వున్న తోడెళ్ళుచుండ కింద వున్న కంత నైపునుంచి, రెండవది, ఆ కనబడే సారంగం పైనవున్న ద్వారం నుంచి," అన్నాడు.

ఆ మాట వింటూనే సమరబాహు వెల వెలబోయి, "అయ్యా, యిక్కడ మీరిద్దరూ

'చందమామ'

నాయకులు, మా ప్రాణరక్షకు మీ చేతిలో ఉంది. నన్నూ, నా తోటివాణ్ణి వించేయమంటారే, మీరే అర్థాపించండి," అన్నాడు.

సమరదాహు భయంచూసి, బద్ధపర్శుకు నవ్వెచ్చింది. కాని అతడు దాన్నాపుకుని, "సమరదాహూ, నువ్వు నిండు ఎడారుల నుంచి విడ సామ్రాజ్యం స్థాపించేందుకు యీ పర్యవారణ్య ప్రదేశాలకు వచ్చినట్టు, విఘ్నేశ్వరపూజారీ, స్వర్ణాచారీ కూడా మాకు చెప్పారు. మనం యివ్వరున్న ప్రాణాపాయస్థితి నుంచి బతికి బయట పడేందుకు సాంతంగా ముచ్చెమైనా ఉపాయం అలోచించ లేవా?" అని అడిగాడు.

"ఉపాయమా? అవకలి శత్రువులు ఏ సుక్షత్రియులో అయివుంటే కత్తిదూసి ముఠాములి నెదుర్కొని హతంచేసి వుంటే వాణ్ణి! కాని, యీ తోడెళ్ళనూ, దట్టాక చక్కాలను తరించి మంత్ర తంత్రాలు ప్రయోగించే మనుమల్ని ఎలా ఎదిరించెది?" అన్నాడు సమరదాహు చెతులూ, కాళ్లూ వణుగుకుంటూ.

జీవదత్తుడా మాటలకు నవ్వి, "సమరదాహూ, నీ ప్రతాపం చూపించటానికి సమయం అసన్నమైంది. మనం వున్న బండ కింది కంఠకుండా శత్రువులు పైకికి రాకుండా గుప్త్య, నీ ఆశుచరుడూ చూడండి. బహుశా, యీ సరికి తన కమ్మటోకడు దానం తెచ్చుకు వచ్చినట్టు, ఆ గురుదత్తాకుడికి తెలిసి వుంటుంది. వాడెక్కడున్నట్టు? ఏంచేయ బోతున్నట్టు?" అన్నాడు.

జీవదత్తుడు మాట ముగించే లోపలే గురుదత్తాకుడు సారంగ ద్వారం దగ్గరకు వచ్చి, తోడెళ్ళబండ మీద వున్న బండిలను చూసి కళ్ళిరచేసే, "ఒరే, పాపంబుల్లాగా! బాణం కొట్టి పుకేత్వరీ దత్తుల్లో ఒకణ్ణి చంపారు. ఒక మిమ్మల్ని నా పంచకూలానికి గుచ్చి తోడెళ్ళకు అహదంగా చేయ బోతున్నాను," అన్నాడు భీకరమైన కంఠ స్వరంతో.

4

గురుభల్లాకుడి గొంతు వింటూనే అప్పటి పెదకూ సారంగద్వారం కింద అహారంకోసం తద్వాయుతున్న తేదెళ్ళు పెద్దగా అడుస్తూ, ద్వారం కేసి ఎగరసాగిస్తా. వాటికి రోజూ ఆ వెళకు ద్వారం నుంచి అహారం అందుతూండేది. సమయానికి అది తొరక్క పాపటంకో అవి అకరి చరించలేక కలిసి కట్టుగా తలలెత్తి మొరగసాగిస్తా.

గురుభల్లాకుడు ద్వారంలోంచి బయటికి తలపెట్టి తేదెళ్ళు కేసి చూశాడు. అవి పది అడుగుల ఎత్తున్న ద్వారాన్ని ఎగిరి అందుకోగల వేమో అన్న భయం అతనికి కలిగింది. అట్లని ద్వారాన్ని మోయించితే, అను బంటులుగా పట్టుకున్న వాళ్ళు తనను పెరికి వాడికింద జమకట్టి తిరుతాడు...

జీవదత్తుడు ఎలుగ్గొడ్డు వాళ్ళ గురువు అలోచనలు గ్రహించిన వాడిలా తన చెతిలోని దండాన్ని పైకెత్తి. "ఒరే, గురుభల్లాకా! నువ్వు భల్లాకుడివై వుంది. ఏ భల్లాకేశ్వరినో పూజించక మృతేశ్వరి నెందుకు పూజిస్తున్నావో నాకు తెలియదు. బహుశా మందమరిచి వుంటావు! ఇదిగో, నేను బండ దిగి నీ సారంగద్వారం దగ్గరకు వస్తున్నాను," అన్నాడు.

జీవదత్తుడు అన్నంత పని చేస్తాడన్న భయంకో సమరవామ అతన్ని వారిస్తూ,

చందమామ

"అయ్యో, మీరు అకరిగొన్న తేదెళ్ళు మరద్దగా నడిచిపోయి, ఆ గురుభల్లాకుణ్ణి చేరాటని చూస్తున్నారా? అది చాలా ప్రమాదం. గురుభల్లాకుడు మంత్రతంత్ర విద్యల్లో అరిశేరిన వుటం!" అన్నాడు.

ఖడ్గవర్మ తన చెతిలో వున్న ఖడ్గాన్ని పైకెత్తి పట్టుకుని, "సమరవామా, ఈ ఖడ్గంలోనూ, జీవదత్తుడి చెతిలో వున్న దండంలోనూ వున్న మంత్రశక్తులు తిరుగు లేనివి! అందువల్ల, గురుభల్లాకుణ్ణి చూసి భయపడకు," అన్నాడు.

ఖడ్గవర్మ మాట ముగించే లోపలే వాల్లెక్కెన్ను బండ కింద పెద్దగా భయం అయింది. అది వింటూనే జీవదత్తుడు తన

పక్కన వున్న వాళ్ళను హెచ్చరిస్తూ,
"కాగ్రత్త! ఆ గురుభల్లూకుడు బండ కింద
వున్న దారి వెంట కొందరు కిమ్మల్ని పంపి
మనను హతమా ద్వారాని చూస్తున్న
ట్లున్నది!" అన్నాడు.

ఆ హెచ్చరిక ఎంటూనే సమరదాహు,
అతడి అనుచరుడూ ఈతలు మైత్రుత్తి బండ
కింది కంత కని చూడసాగాడు. సారంగ
ద్వారం దగ్గరవున్న గురుభల్లూకుడు అది
చూసి పక్కనవున్న కిమ్మల్లో ఒకణ్ణి గట్టిగా
కొప్పడుతూ, "ఒరే, చవట చెధవా! మన
వాళ్ళను నిశ్చయంగా పోయి. బండ కింది
నుంచి హతాత్ముగా ఆ దుర్మార్గుల మీద
దాడిచేయమని చెప్పితే, వాళ్ళు ఏదో రణ

గాణధ్వని చేసి రహస్యం కాస్తా బయట
పెట్టివారు. ఇప్పుడేం దారి? ఈ బండిలు
మామూలు వాళ్ళలా లేదు. ఆయుధాలతో
వాళ్ళను ఆ కోడళ్ళు బండ విక్రించటం.
కొరివితో తలగొక్కవటంలా అయి పూరు
కున్నది," అన్నాడు.

గురుభల్లూకుడి ఎత్తుగడ ఏమిటో అర్థం
చేసుకున్న జీవ దత్తుడు. ఇద్దరూకే,
"ఇద్దా, ఇప్పుడు నువ్వు గురుభల్లూకుడి
మీద బాణ ప్రయోగం చేయటం వృథా.
నువ్వు విజ్ఞంబులితగానే వారు సారంగ
ద్వారం నుంచి పక్కకు తప్పకుండాడు."
అన్నాడు.

"అది నిజమే. కాని, ఈ సమరదాహుల్ని
రక్షించి స్వల్పాచారి దగ్గరకు చేర్చటం
ఎలా?" అని అడిగాడు ఇద్దరూకే.

జీవదత్తుడు కొద్దిసేపు ఆలోచిస్తూ పూరు
కుని, తరవాత, "ఇద్దా, అందుకు ఒకే
ఒక ఉపాయం కనబడుతున్నది. మనం
పద్మశ్రరంరాజును అరణ్యంలో నింహలను
చేబాడుతూ పరిచయం చేసుకున్నామే—
అదే పద్మతిలో యీ కోడళ్ళను చేబాడి,
భల్లూకుడి బిలిదుర్గాన్ని అల్లకల్లోల పర
చారి," అన్నాడు.

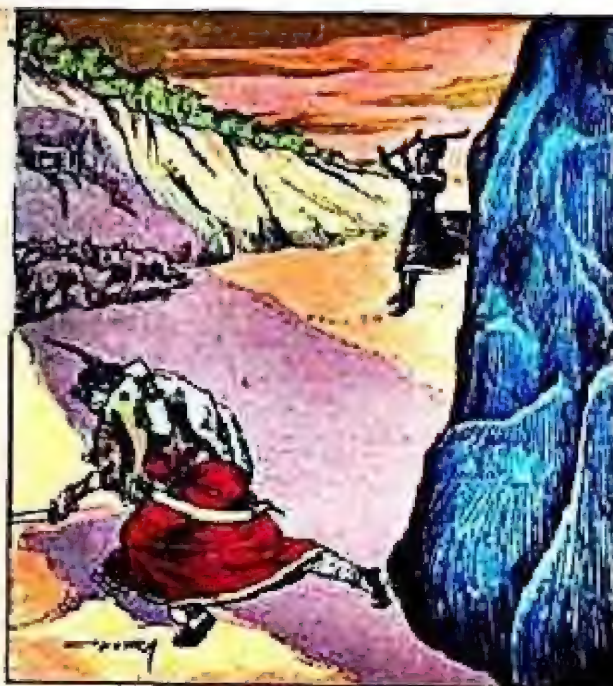
"దూర, ఆలాగే చేద్దాం. అంకా అలక్కం
ఎందుకు?" అన్నాడు ఇద్దరూకే
ఉత్సాహంగా.

“అచచ్చిన తోడెలుసు భుజం మీద వేసుకో. ముఖంగా దాని మాంసం కోసం తోడెళ్ళు నీ వెంటబడతై. అంటే నువ్వు తొరికితే అవి నిన్ను తినకుండా వదులుతవని కాదు. నీ కత్తి క్కూడా చాలా పని తగులు తుంది,” అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఖడ్గవర్మ తానంతకు ముందు చంపి బండమీదికి దాగిన తోడెలుసు ఎత్తి భుజం మీద వేసుకున్నాడు. జీవదత్తుడి మాటలూ, ఖడ్గవర్మ తోడెలుసు భుజం మీద వేసు కోవటం— ఇవేవి అర్థంకాక, సమరబాహు. “అయ్యా, ఏమిటి మీరు చేయబోతున్నది?” అని అడిగాడు భయపడిపోతూ.

“సమరబాహూ, మనకచ్చిన ప్రమాదం ఏమిలేదు. నువ్వు, నీ అనుచరుడూ కింది నుంచి అంద మీదికి ఎరుగ్గొద్దు వాళ్ళివ రైనా రా ప్రయత్నిస్తై. వాళ్ళను ఈటలతో పొడవంది. మేం ఇద్దరం తోడెళ్ళ భుజ్యకు దిగి, వాటిని సాధ్యమైతే గురుభల్లూకుడి చిలదుర్గంలో బారవబెలా చేస్తాం,” అన్నాడు జీవదత్తుడు.

“అయ్యారా, ఇది చాలా దుస్సా హసం!” అన్నాడు సమరబాహు.

“ఇది సాహస మేధకుంటేమో కాని, దుస్సాహసం ఎంతసాత్రం కాదు. సమర బాహూ! త్వరలో నువ్వే చూస్తావు గదా.” అంటూ జీవదత్తుడు సవ్యాడు.

“జీవా! మాటలతో కాలయాపన అయి పోతున్నది. ఈ తోడెలు కవాన్ని ఎంతసేవని మోసేది?” అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

“మనం బండమీది నుంచి కిందికి దూకబోతున్నాం. నువ్వు బండ చుట్టూ పరిగెత్తుకూ సాధ్యమైనన్ని ఎక్కువ తోడెళ్ళను నీ వెంట వదలా అక్కర్లించు. నీ వెన్నుకాచి నేనూ పరిగెత్తు తుంటాను. తరవాత.....”

జీవదత్తుడు మాట ముగించే లోపలే ఖడ్గవర్మ, “ఒరే, గురుభల్లూకా, వస్తున్నాం! నువ్వు, నీ పుకెళ్ళోడినీ ప్రాణాలు నిలుపు కోవాలంటే చిలదుర్గం వదిలి పారిపోండి!” అంటూ కేకెట్టి తోడెళ్ళ బండ మీంచి

గిందికి దూకాడు. అతడి వెనక్కి పడిపోతూ
కూడా దూకాడు.

ఇద్దరు మనుషులు, చచ్చిన తోడెలును
మరణం వెనుకను తమ మర్యాదకు రూకీ
రావటం చూస్తూనే అకలి మీద పున్న
తోడెళ్ళు ఒక్క సారిగా గంతులెత్తి అరిచి,
ఇద్దరివద్దకుల తన గుంపుగా పరిగెత్తినై,
ఇద్దరూ వారికి అందకుండా ముందు
వెగంగా పరిగెత్తుతూ, బండచుట్టూ తిరగ
సాగాడు. వెనక జీవదత్తుడు అందిన
తోడెళ్ళను తన చేతగల మంత్రవందంతో
ఎత్తి ఎనింపెస్తూ, తానూ పరిగెత్తసాగాడు.
అతడికి తప్పనిసరైతే తప్పు, లేకపోతే
తోడెళ్ళను చంపాలని లెదు.....

సారంగ ద్వారం దగ్గర నిలబడి
యిదంతా చూస్తున్న గురుభల్లాకుడు వట్ట
తన ఇచ్చావంటే పెద్దగా చప్పట్లు చించి,
"అంతా ఆ మృత్యువరదవి మాహాత్మ్యం!
తన క్రతువులకు మతులు పొగట్టి, పిచ్చె
త్తించి, తన వాచనాలైన తోడెళ్ళకు అహ
రంగా వెస్తున్నది. అహా, ఆ మహాత్మ్య
తలుచుకుంటే చేయలేని దేమున్నది!"
అంటూ తల్లి పారవశ్యంలో కళ్ళుమూసు
కుని, తలపైకెత్తాడు.

అప్పటి సరకూ తోడెళ్ళను వెంట వెను
కుని వారికి అందకుండా బండచుట్టూ,
సారంగం వక్కనా గిరికిలు తిరుగుతున్న
బద్ధజీవదత్తులకు గురుభల్లాకుడి వాలకం
మంచి అవకాశంలా కనిపించింది. జీవ
దత్తుడు, "ఇద్దా, యిదే మంచి సమయం!
ఆ భల్లాకుడు తల్లి పైకంటే పున్నాడు!"
అంటూ ఇద్దరూ ముందుగా వెళ్ళుచున్నాడు.

ఇద్దరూ ముందుగా తన ముఖం మీద
పున్న చచ్చిన తోడెలును ఎడం చేత్తో పైకెత్తి,
దాన్ని గురుభల్లాకుడున్న సారంగ ద్వారం
లోకి విసిరివేశాడు. తమ అహారం అలా
ద్వారం నేని పోవటం చూస్తూనే, చాగా
ఆ అకలిగిన్న నాలుగైదు తోడెళ్ళు దానితో
పాటు పైకిగిరి ద్వారంలోకి దూకినై. కళ్ళు
మూసుకుని ధ్యానంలో పున్న గురుభల్లా
కుడి మీద చచ్చిన తోడెలు, దాని ముంసం

తినేందుకు బలికొస్తున్న నాలుగైదు తోడెళ్ళూ ఒకసారి వచ్చిపడినై.

"హా, పృథ్వీశ్వరీ!" అంటూ గురుభల్లా గుడు తోడెళ్ళు తాకిరికి కింద వదిలి వేసి, "హేయ! వెంటివున్న వాడి కిమ్మలు, "తొడెళ్ళు! తొడెళ్ళు!" అంటూ సొరంగ మార్గం వెంటి వదిలి, బలం మంద్రకు పరిగెత్త సాగాడు.

గురుభల్లాగుడు గజగజ వణికిపోతూ లేచి నిలబడ్డాడు. అల్లం త దూరంలో పడివున్న చచ్చిన తొడెళ్ళు మీదికి కొన్ని తొడెళ్ళు వచ్చిపడి అప్పుచావుడు మంటూ తింటున్నవి. వాటి సుధ్యకుపోయి తానూ తినాలని చూసి సాధ్యంకాక యివేతలికి వచ్చిన చక్క తొడె లొకటి తోరలుదాచి

గురుమంటూ గురుభల్లాగుడి మీదికి దూకేందుకు సిద్ధపడుతున్నది. అది చూసిన భల్లాగుడు తన చేతిలోని కూలాన్ని సైకత్రి. దానికి గురిచేసి, "పృథ్వీశ్వరీ ప్రధాన భక్తుడై తినాలని చూస్తున్నావా?" అంటూ వాన్ని అదిరించి, ఒక్కొక్క అడుగు వెనక్కు వెస్తూపోయి, సొరంగ మార్గానపది పరిగెత్త సాగాడు.

ద్వారం దిగువ యివేతల మిగిలిన తొడెళ్ళను దూరంగా అదిరించి కాదుతూ నిలబడివున్న భగవద్రక్తులకు లోపల ఏం జరుగుతున్నదో అర్థం కాలేదు. గురుభల్లా గుడు ఏదైనా తొడెళ్ళు మీదపడి పట్టుకుని గంతు కొరికి చంపిందో తిట్ వాళ్ళకు తెలియలేదు.

"బద్దా. ఇక మనం యిక్కడ నిలబడి లాభం లేదు. గురుభట్టాకుడు బతికి వున్నాడో చచ్చాడో తెలియటం లేదుగాని, సొరంగంలో ప్రవేశించిన తొడెళ్ళు మాత్రం ఆ దుర్భాగ్యు లందరినీ హతల గొట్టినై. దిలంలో చెలరేగిన కల్లోలపు భయము నీకు వినబడు తున్నవిగదా?" అన్నాడు జీవ దత్తుడు.

"వినబడక పోవటం ఏం? ఆ పరికి వెధవలంతా దిలం వదిలి యీ నరికె అరణ్యం కేసి పరిగెత్తుకున్నారని నా అనుమానం. గురుభట్టాకుణ్ణి మాత్రం ప్రాణాలతో వదిలకూడదు." అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"అయితే, యిక్కడ కాలయాపన ఎందుకు? అందరం యీ సొరంగ ద్వారం కుండా దిలంలోకి బారబడదాం. సమర బాహుణ్ణి. అతడి అనుచరుణ్ణి కేకవేసి, యిక్కడికి రమ్మను." అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఖడ్గవర్మ పిలవగానే, సమరబాహూ, అతడి అనుచరుడూ తొడెళ్ళ బండ మీది నుంచి దిగి వాళ్ళ దగ్గరకు వచ్చారు.

జీవదత్తుడు వాళ్ళతో. "సమరబాహూ! మనం యీ పైమన్న ద్వారంకుండా దిలంలో ప్రవేశించ బోతున్నాం," అన్నాడు.

సమరబాహూ చుట్టూ ఓ మారు కలయ్య చూసి, భయం భయంగా. "మనం కొద్ది మందిమి దిలంలోవున్న అంతమంది శత్రు పుల్కి బయించ గలమా? బటునుంచి పారి పోయి అరణ్యం చేరేందుకు మరెక్కరైనా మార్గం వున్నదేమో చూస్తే బావుంటుంది." అన్నాడు.

"అది తొడెళ్ళ బండ! బయటకు చేర బానికి దిలంలో నుంచి మాత్రమే దారి వున్నది!" అంటూ జీవదత్తుడు ఎగిరి సొరంగ ద్వారం మీది కెక్కాడు. అతడి వెనక్కి ఖడ్గవర్మ కూడా అక్కడికి చేరాడు.

ఇంకా తెగని సంకయంతో ఎమి చేయటమా అని అలోచిస్తూ కింద నిలబడి వున్న సమరబాహూణ్ణి. అతడి అనుచరుణ్ణి మీద పడి తినేందుకు, అక్కడ ఇంకా మిగిలి వున్న తొడెళ్ళు ఒక బాకబిగా వాళ్ళ దగ్గరకు రాసాగినై. —(ఇంకావుంది)

యక్షపర్వతం

15

[గురుభల్లూకుడు సారంగ మార్గం పైనే వున్న ద్వారం దగ్గరకు వచ్చాడు. ఖడ్గ జీవదత్తులు చచ్చిన తోడెలును ద్వారంలో విసిరివేశాడు. అది చూసిన తోడెళ్ళు కొన్ని సారంగంలోకి దూకినై. వారి వెనుక ఖడ్గ జీవదత్తులు ద్వారం పైకి ఎక్కారు. కింద వెల బది వున్న సమరబాహునూ, అతడి అనుచరుణ్ణి తోడెళ్ళు చుట్టూముట్టసాగినై. తరవాత—]

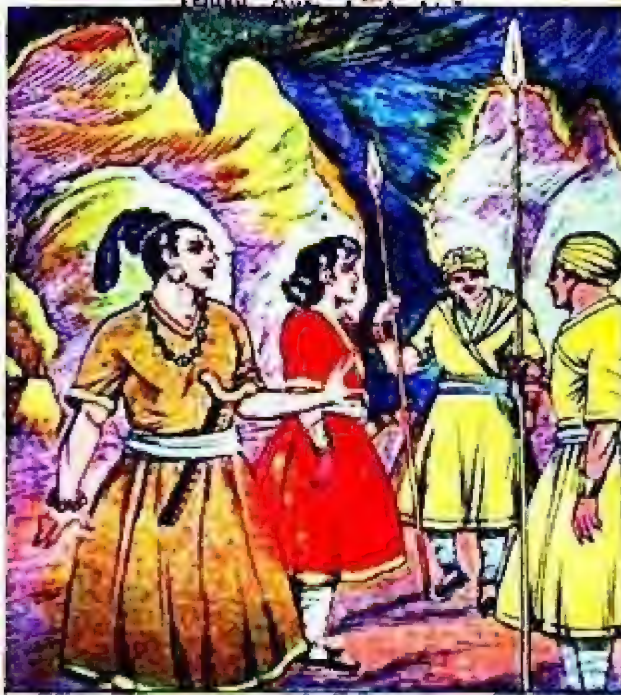
బిలదుర్గంలో నుంచి కాక, పారిపోయేందుకు మరేదైనా మార్గం వున్నదా అని చుట్టూ కలయచూస్తున్న సమరబాహుణ్ణి, అతడి అనుచరుడు పెద్దగా గొంతెత్తి శేక పెట్టి, "దొరా, తోడెళ్ళు మన మీదికివచ్చి పడుతున్నై. చచ్చాం!" అంటూ ఎగిరి గొంతేశాడు.

సమరబాహు మీదికి వస్తున్న తోడెళ్ళను చూస్తూనే జీవదత్తుడు సారంగ ద్వారం

నుంచి కిందికి దూకి, చేతిలోవున్న దండంతో వాటిని ఎడా పెడా గట్టిగా కొట్టి, "సమర బాహూ, ఏదిఏమైనా మనం బిలదుర్గంలో జొరబడి, శత్రువులను హడలకొట్టి బయట పడాలి తప్ప, ఇటునుంచి పారిపోయేందుకు దారిలేదు. చప్పున మీ ఇద్దరూ ద్వారం మీదికి ఎక్కిపోండి," అని హెచ్చరించాడు.

ఈ లోపల ఖడ్గవర్మ ద్వారం వెనక నుంచి ముందుకు వంగి రెండు చేతులూ

కిందికి చాచి, "సమరబాహు! చందూ! త్వరగావచ్చి నా చేతులు అధారంగా పట్టుకుని ద్వారం మీదికి చేరండి," అని శిశు పిట్టాడు.

సమరబాహు, అతడి అనుచరుడైన చందూ వెంటనే పరిగెత్తి, ఖడ్గవర్మ చెప్పిన విధంగా అతడి చేతులు పట్టుకోగానే, ఖడ్గవర్మ వాళ్ళిద్దర్నీ ద్వారం మీదికి లాగాడు. కిందవున్న జీవదత్తుడు దండంతో చుట్టుముట్టుతున్న తోడెళ్ళను గట్టిగా అదిరించి, ఎగిరి సారంగ ద్వారం చేరుకున్నాడు.

ఇప్పుడు నలుగురూ కామున్న సారంగం లోకి పరీక్షగా చూశారు. గుడ్డి వెలుగులో సారంగాన ఒక పక్కన పడివున్న చచ్చిన

కోడెలు వాళ్ళ కంట బడింది. దాన్ని అక్కడికి విసిరివేసిన వాడు, ఖడ్గవర్మ.

"జీవా! ఒక రకంగా మన ఎత్తుపారిసన్నట్టే. ఈ చచ్చిన కోడెలును ఏక్కుతినేందుకు నాలుగైదు తోడెళ్ళు సారంగాన్ని చేరినవి గదా? అవి, ఆ భల్లూకుడూ, వాడి ముతా అంతా ఏమైనట్టు? అంకా బిలదుర్గంలోనే వున్నారంటావా, లేక అరణ్యంలోకి పారి పోయారా?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

జీవదత్తుడు వెంటనే ఏమీ జవాబు చెప్పకుండా కొంచెంసేపు బిలంలో నుంచి ఏవైనా ధ్వనులు వస్తున్నవేమో అని శ్రద్ధగా విని, "ఖడ్గా, బిలంలో ఎక్కడో కొంత గందరగోళం జరుగుతున్నట్టు. అస్పష్టంగా నాకు ధ్వనులు వినబడుతున్నవి. నీ శిశు వినబడటం లేదా? అందరూ ఒకటి రెండు క్షణాలు నిశ్శబ్దంగా వుండి, జాగ్రత్తగా వినిచూడండి," అన్నాడు.

రెండు మూడు క్షణాల కాలం నిశ్శబ్దంగా గడిచింది. అందరికన్న ముందుగా చందూ, "అయ్యా, బిలంలో ఎక్కడో తోడెళ్ళు అరుస్తున్న ధ్వనులు నాకు వినబడుతున్నవి!" అన్నాడు.

సమరబాహు కళ్ళింకచేసి, తలపంకిస్తూ, "నాకు తోడెళ్ళ అరుపులే కాదు, గురు భల్లూకుడు తన శిష్యులకు చెప్తున్న హెచ్చరికలు కూడా వినబడుతున్నవి. మనం

యిక్కడ అట్టేకాలం వుండటం ప్రమాద కరం," అన్నాడు.

జీవదత్తుడు యీ మాటలకు నవ్వి, "ఎవరి భయానికి తగినట్టుగా వాళ్ళకు ఆ భయములు వినబడుతున్నవి! సమర బాహు, నీకు వచ్చిన ప్రాణభయం ఏమీ లేదు. మా వెంటరా. బిలంలో ఎదురైన భల్లూకుడి ముఠాను చిందరవందర చేసి నిన్ను నురక్షతంగా బయటికి తీసుకు పోతాం," అన్నాడు.

"ఏదో సామ్రాజ్యాన్ని స్థాపించాలను కుంటున్న వాడికి ప్రాణాల మీద యింత తీవ్ర పనికిరాదు," అన్నాడు భద్గవర్మ.

సమరబాహు తెగింపు వచ్చినవాడిలా చేతిలోని ఈటను పైకెత్తి యుళివిస్తూ, "ప్రాణాలు పోగొట్టుకుంటే యింత రాజ్యా లను జయించి, సామ్రాజ్యం స్థాపించే దేమిటి? అందుకే నా కొర్కె నెరవేరేవరకూ నేను దావడలుచుకో లేదు!" అన్నాడు.

సమరబాహు మాటలకు భద్గవర్మకు పెద్దగా నవ్వాలనిపించింది. కాని, జీవ దత్తుడు కోపంగా చూడటంతో మందహాసం చేసి పూరుకున్నాడు. జీవదత్తుడు సొరంగ మార్గాన ముందు బయలుదేరుతూ, "సమర బాహు! నా చేతిలోని మంత్రదండం, భద్గవర్మ కత్తి నిన్ను మా మిత్రుడైన స్వర్ణా చారి దగ్గరకు చేర్చుతాయి. అట్లని అవసరం

చందమామ

అయితే, అత్యంత తీవ్రమైన నీచేతిలోని ఈటను ఉపయోగించటం మరిచేపు నుమా!" అని హెచ్చరించాడు.

ఆ తరువాత నలుగురూ సొరంగ మార్గాన నిశ్శబ్దంగా ముందుకు సడవసాగారు. ముందుకుపోతున్న కొందరికి వాళ్ళకు కోడెళ్ళ అరుపులూ, మనుమల కేకలూ మరింత స్పష్టంగా వినబడసాగాయి. నాలుగైదు కోడెళ్ళు బిలంలో ప్రవేశించి, అంత మంచి ఎలుగ్గొడ్డు ముఠావాళ్ళను అదరగొట్టటం భద్గజీవదత్తులకు చాలా అశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

కొద్దిసేపటికల్లా వాళ్ళు సొరంగమార్గంలో నుంచి బిలంలో ఎలుగ్గొడ్డు మనుమలు

నివసించే ప్రాంతాలను చెరారు. వృశక్వరీ దేవి కొయ్యవిగ్రహం ఉండే గదిలో గురు భల్లాకుడు వుండవచ్చున్న అనుమానం జీవదత్తుడికి కలిగింది.

"బద్దా, ఎలుగ్గొడ్డు ముఠా అంకా అరణ్యంలోకి పారిపోలేదని తెలుస్తూనే వుంది. వాళ్ళు పారిపోయి వుంటే తోడెళ్ళు యిక్కడ అరుస్తూ వుండవు గదా? మనం వాళ్ళ కంటబడకుండా చిలదుర్గం నుంచి బయటపడటం సాధ్యంకాదనుకుంటాను," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

జీవదత్తుడు మాట ముగించేలోపలే ఒక ఎలుగ్గొడ్డు వాడు ప్రాణవీతితో నేకలు పెడుతూ వాళ్ళున్న వైపుకు పరిగెత్తు

కుంటూ వచ్చాడు. వాడి వెనక్కి తోడేలోకటి కోరలు చాచి, అరుస్తూవస్తున్నది. ఖడ్గవర్మ చప్పున ముందుకొక అడుగువేసి, కత్తితో తోడేలును ఒక్క పోటు పొడిచాడు. కత్తి దెబ్బ తిన్న తోడేలు కర్ణకపోరంగా ఒకసారి అరిచి, వెనుదివిగి, కిందపడుతూ లేస్తూ, పారిపోయింది.

తోడేలు నుంచి ప్రాణం కాపాడుకునే ప్రయత్నంలో పరిగెత్తుకొచ్చిన ఎలుగ్గొడ్డు మనిషి, ఎదురుగా ఖడ్గజీవదత్తులు నిలబడి వుండటం చూసి, భయంతో నిలువెల్లా కంపించిపోసాగాడు. జీవదత్తుడు అతన్ని సమీపించి, చిన్న గొంతుతో, "ఒరే, గురు భల్లాకుడి శిష్యుడా! నువ్వు దేవుడిలాగా సమయానికిక్కడ ప్రత్యక్షమయ్యావు! ఇదంతా మీ వృశక్వరీదేవి మహిమ అయి వుంటుంది! సరే, నువ్వు మాత్రం పెద్దగా గొంతెత్తి మాట్లాడక, అడిగిందానికి జవాబు చెప్పు," అన్నాడు.

"అబద్ధాలు చెప్పావే రెండుగా నరికి, తోడెళ్ళకు వేస్తాను. బాగ్రత్త!" అంటూ ఖడ్గవర్మ కత్తి పైకెత్తి ఎలుగ్గొడ్డువాడి కంఠానికి గురిచేశాడు.

"ఇప్పుడు చెప్పురా, బాబూ! మీ నాయకు డైన గురుభల్లాకు చెక్కడున్నాడు? మీ ముఠావాళ్ళంతా యింకా యీ చిలం చానే వున్నారా, లేక చిలం వదిలి అరణ్యం

లోకి పారిపోయారా?" అని అడిగాడు తీవదత్తుడు.

"దొరల్లారా, మా వాళ్ళెవరూ బిలం పదిలి బయటికి పారిపోలేదు. తోడెళ్ళకు భయపడి యీ ప్రాంతాలవున్న కొట్టాల్లో, గదుల్లో అందరూ దాక్కున్నట్లున్నది. గురుభల్లూకుడు, వృశేశ్వరీదేవి వున్న గదిలో ప్రార్థన చేసుకుంటున్నాడు," అన్నాడు ఎలుగ్గడ్డువాడు.

"మనుమల్ని పట్టుకుని వానినల్ని చేసి, చెట్టిదాకిరి చేయించుకునే మహావీరులు గదా, మీరు! తోడెళ్ళకు అంతగా భయపడి పోతున్నారే?" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"మనుమల్ని ముంది, దొరా! వాళ్ళకన్న కొంచెం బలవంతులకు యిట్టే లొంగి

పోతారు. తోడెళ్ళలా కాదే; క్రూర మృగా లాయీ!" అన్నాడు ఎలుగ్గడ్డు వాడు.

వాడి మాటలకు తీవదత్తుడు నవ్వి, "ఏంకి నేదాంతమైనా బహు వసండుగా చెప్పావేరా! గురుభల్లూకుడు వృశేశ్వరీ కొయ్య విగ్రహం వున్న గదిలోవున్న మాట నిజమేగదా? అబద్ధం అయిందో నీకు చావు తప్పదు," అన్నాడు.

"అందులో అబద్ధ మేమిలేదు, దొరా! కావాలంటే మీరు పోయి చూడచ్చు," అన్నాడు ఎలుగ్గడ్డువాడు.

"అందులోవున్న నిజం ఎంతో యివ్వబడి తెలిపాకుంది. సుప్రస ముందుండి అక్కడికి దారితియ్యి. మోసం చేయాలని చూశావే. చిత్రపథ చేస్తాం!" అన్నాడు తీవదత్తుడు.

భల్లూకుడి కిమ్మడు ఖడ్గజీవదత్తుల్ని వెంటబెట్టుకుని కొంతదూరం నడిచి, ఎదురుగా వున్న ఒక గది కేసి చీయి చూపుకూ, "దేరా, అదే, వృశేశ్వరీదేవి మందిరం. గురుభల్లూకుడు లోపల వున్నాడు, చూడండి!" అన్నాడు.

ఖడ్గవర్మ నిశ్శబ్దంగా పోయి గది తలుపు మీద చేయివేసి, దాన్ని మెల్లిగా నెట్టి చూశాడు. తలుపుకు లోపల గదివేసివుండక పోవటంతో అది కొద్దిగా తెరుచుకున్నది. లోపల వృశేశ్వరీ విగ్రహానికి నాలుగైదు గుల దూరంలో గురుభల్లూకుడు సాష్టాంగ పడి, కంపిత స్వరంతో ఏదో గొణుక్కుంటున్నాడు.

ఖడ్గవర్మ సొంబుచేసి, జీవదత్తుణ్ణి దగ్గరకు పిలిచి, గురుభల్లూకుణ్ణి అతడికి చూపించి, తిరిగి ఎప్పటిలా తలుపు చేరవేసి, జీవదత్తుణ్ణి కొంచెం దూరంగా తీసుకు పోయి, "జీవా, ఏమిటి నీ అలోచన? గురు భల్లూకుణ్ణి యిక్కడే కత్తిరి ఎర చేద్దా మంటావా?" అని అడిగాడు.

జీవదత్తుడు ఒకటి రెండు క్షణాలు అలోచిస్తూ పూరుకుని, తరవాత ఏదో మంచి అలోచన వచ్చినవాడిలా తలపంకిస్తూ, "ఖడ్గా, ఈ గురుభల్లూకుణ్ణి చంపి మనం కొత్తగా సాధించబోయే దేమిలేదు. వీడితో పాటు వీడి కిమ్మల్ని కొందర్ని చంపి, అనవసర రక్తపాతం కలిగించటం ఎందుకు? వాడు విగ్రహం ముందు సాష్టాంగపడి వున్నాడు గనక, సువ్యవస్థానికై విగ్రహం వెనక్కు పోయి, వృశేశ్వరీదేవే మాట్లాడు తున్నట్టు నటించి, గురుభల్లూకుణ్ణి, వాడి కిమ్మల్ని, యీ బిలదుర్గం పదిరి పారి పొమ్మని హెచ్చరిక చెయ్యి," అన్నాడు.

"శూరికే అలా పారి పొమ్మంటే వాడు పారిపోతాడా?" అని ఖడ్గవర్మ కొంచెంసేపు పూరుకుని, "సువ్యవస్థానికై దానికి కాస్త కలిపి చెబుతాను. ఒక వేళ వాడు ఆ మాట్లాడేది వృశేశ్వరీదేవి కాదని గ్రహించి, నా మీదికి వచ్చాడే — కత్తిరో రెండుగా నరుకుతాను," అన్నాడు.

"ఏదో ఒకటి తొందరగా కానియ్యి. వాడి సొప్పాంగ భక్తి ముగిసి, లేచి కూర్చున్నాడో. మన ఉపాయం ఏమీ పాడదు," అన్నాడు. జీవదత్తుడు.

బద్ధవర్మ పిల్లలాగా గదిలో ప్రవేశించి. వృశేశ్వరీ విగ్రహం వెనకకూర్చుని, పెద్ద గంతుతో, "గురుభల్లాకా, నీ భక్తి మెచ్చాను. దైవద్రోహులు ప్రవేశించటంతో, ఈ బిలదుర్గం అపవిత్రమై పోయింది. నేను ఇప్పుడే 'యిక్కడ అంతర్ధానమై, యిక్కడికి కూర్చు నైపున అరణ్యంలోని కొలను గట్టున వున్న ఇమ్మిచెట్టు కింద ప్రత్యక్షం కాబోతున్నాను. నువ్వు శిష్య గణంతో అకొలనులో కుచివైవచ్చి, నన్ను పూజించు!" అన్నాడు.

అ మాటలు వింటూనే గురుభల్లాకుడు అదిరిపడి లేచి నిలబడ్డాడు. వాడు విగ్రహం కని ఎంతో భక్తి వృద్ధిపడేలా ఒకటి రెండు కనాలు చూసి, చేతులు జోడించి, "అమ్మా!" అంటూ ఏమో చెప్పబోయేంతలో, బద్ధవర్మ గట్టిగా కనురుతూ, "ఒరే, మాట్లాడకు! తిరిగి చూడకుండా, నీ శిష్య గణంతో అరణ్యంలోని కొలను గట్టుకురా!" అన్నాడు.

గురుభల్లాకుడు చెంపలు వేసుకుని, విగ్రహానికి మోకరిల్లి దణ్ణం పెట్టి, లేచి గది నుంచి బయటికి వచ్చాడు. వాడు బయటికి వచ్చేంతలో జీవదత్తుడూ, అతడి వెంట వున్న వాళ్ళూ, దూరంగా పోయి గోడ అవతలి దాక్కున్నారు.

గురుభల్లూకుడికి వృశేశ్వరీదేవి స్వయంగా తనతో మాట్లాడిందన్న ప్రమలో ఎక్కడ లేని ధైర్యం కలిగింది. వాడు పంచ కూలాన్ని పెళెత్తి. "ఒరే, వృశేశ్వరీ భక్తుల్లారా! అంతా వెంటనే బయలుదేరి అరణ్యంలోని కొలను దగ్గరకు చేరండి! దేవి అబ్బ అయింది!" అంటూ విలదుర్లంలో శిశువులు పెడుతూ తిరగసాగాడు.

ఒక పాపు గంట గడిచి గడవక ముందే, తోడెళ్ళకు భయపడి అక్కడా యిక్కడా దాక్కున్న వాడి శిష్యులందరూ బట్టుబట్టుగా విలంలో నుంచి బయటికి వెళ్ళారు. తోడెళ్ళు మాత్రం యింకా విలంలోని ఏ మారు మూలల్లోనో తిరుగుతూ అరుస్తూ నేవున్నది.

గురుభల్లూకుడు కూడా విలంలో నుంచి బయటికి వచ్చి తన శిష్యులకు వృశేశ్వరీ అబ్బ ఏమిటో మరొకసారి చెప్పి, వాళ్ళతో పాటు అరణ్యం శిని బయలుదేరాడు. కాని, వాడికి కొంత దూరం వెళ్ళిన తరవాత, వృశేశ్వరీ యింకా విలంలోని తన

మందిరంలో వున్నదే లేక మాయమై పోయిందో చూడాలనిపించింది. వాడికి అక్షణంలో పట్టిన మూఢభక్తిలో, విలంలో తన శత్రువులైన ఖడ్గ జీవదత్తులూ, సమరదామూ వుండవచ్చున్న అలోచనే కలగలేదు...

గురుభల్లూకుడు విలాన్ని సమీపిస్తున్న సమయంలో, ఖడ్గ జీవదత్తులు లోపల వున్న తోడెళ్ళను వెతికి, కొద్ది బయటికి తరిమేస్తున్నారు. వాళ్ళ చేతుల్లో ఎదురు తిరిగిన ఒక తోడెలు మాత్రమే చచ్చింది. మిగతా తోడెళ్ళు విలంలో నుంచి బయటికి పారిపోసాగినై. వాటికి సమయానికి విలం పైన గురుభల్లూకుడు కనిపించాడు. వెంటనే అవి పెద్దగా మొరుగుతూ అతడి శిని పరిగెత్తినై.

గురుభల్లూకుడు అ తోడెళ్ళను చూసి నిలువెల్లా కంపించిపోయి, వెనక్కు తిరిగి తన శిష్యుల శిని పరిగెత్తుతూ, "వృశేశ్వరీ మాతా, రక్షించు!" అంటూ అరవసాగాడు.

—(ఇంకావుంది)

యక్షపర్వతం

16

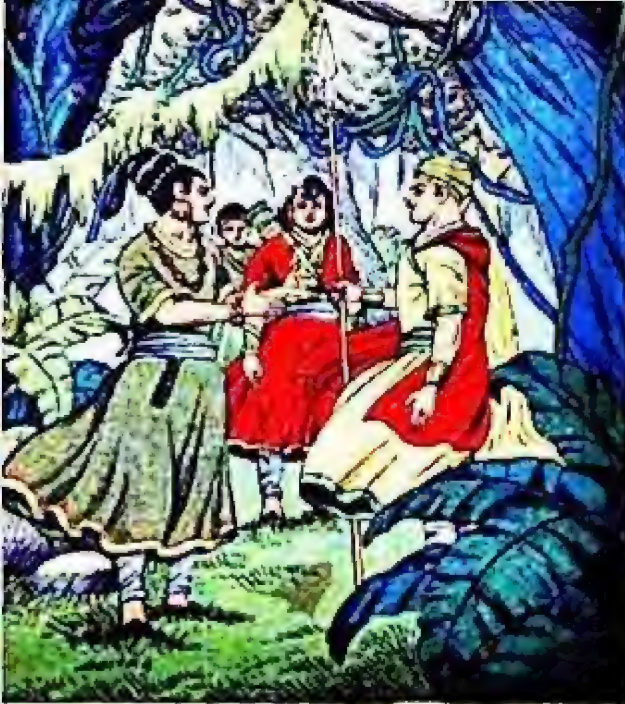
[విలదుర్గంలో ప్రవేశించిన తోడెళ్ళను చూసి, గురుభల్లాకుడి అనుచరులందరూ భయకంపితులైపోయారు. ఖడ్గజీవదత్తులు విలంలోకి పోయి, వృశేశ్వరీదేవి అష్టా పంచవిష్టుగా, గురుభల్లాకుణ్ణి అరణ్యంలోకి పొమ్మన్నారు. వాడు అరణ్యంకేసి బియ్యలు దేరాడు. అనమయంలో అకరిగన్న తోడెళ్ళు అతడి వెంటబడినై. తరవాత—]

గురుభల్లాకుడి చావు కేకలూ, తోడెళ్ళ అరుపులూ విన్న ఖడ్గ జీవదత్తులూ, వాళ్ళ వెంట వున్న సమరబాహూ, చందూలు త్వర త్వరగా విలం పైకి వచ్చారు. వాళ్ళకు అరణ్యం కేసి పారిపోతున్న ఎలుగ్గొడ్డు ముఠావాళ్ళూ, వాళ్ళకు కొంచె వెనకగా పరిగెత్తుతున్న గురుభల్లాకుడూ, వాణ్ణి వట్టుకునేందుకు వెంట తగిలిన తోడెళ్ళూ కనిపించినై.

ఖడ్గవర్మ అ దృశ్యం చూస్తూనే కొంచెం అశ్చర్యపోయి. "నాలుగు తోడెళ్ళను ఎదుర్కొని చంపలేక అంత మంది వృశేశ్వరీ భక్తులు కాలి సత్తువ కాద్ది పరిగెత్తు తూండటం నవ్వు తెప్పిస్తున్నది," అన్నాడు.

"ఏ కిదంతా నవ్వుగా వున్నదేమో కాని, అ గురుభల్లాకుడికి మాత్రం ప్రాణాంత కంగా వున్నట్టు కనబడుతున్నది! వాణ్ణి తోడెళ్ళు కండకు కండ చీల్చి చంపటం

చూస్తూ మనం యిక్కడ నిలబడటం అన్యాయం. నువ్వు గురిచూసి బావాలు కొట్టి, ఆ తోడెళ్ళును చంపటమో, లేక బిడిరి పారిపోయేలా చేయటమో చెయ్యి." అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఖడ్గవర్మ బాణం ఎక్కువెట్టి, అన్నిటి కన్న వెనక వున్న తోడెలుకు గురిచేసి కొట్టాడు. బాణం రివ్వమంటూ పోయి వెక్కలో బలంగా తగలగానే తోడెలు పెద్దగా అమస్తూ, గారిలోకి ఎగిరి పరిమంటూ కింద పడి, గిరిగిలా తన్నుకో సాగింది. అది చూసిన మిగతా తోడెళ్ళలో ఒకటి చచ్చిన వెనుదిరిగి వచ్చి, తోడెలు మీదపడి, పిక్కు తినటం ప్రారంభించింది.

ఖడ్గవర్మ మరొక బాణం ఎక్కువెట్టి బోయెంతలో సమరబాహు అయిష్టంగా తలాదిస్తూ, "అయ్యా, ఆ తోడెళ్ళను చంపటం ఎందుకు? ఆ గురుభల్లూకుణ్ణి, వాది ముతావాళ్ళనూ అవి గంతులు కొరికి చంపితే అందరి పిదావదిలి పోతుంది గదా." అన్నాడు.

"సమరబాహు! ఈ భల్లూకుడూ, వాది ముతా చచ్చినంత మాత్రానే అందరి పిదా విరగడయితే, యిక లేనిదేమిటి? ఒక మహా కార్యం నిర్వహించేందుకు చింత్యపర్వతాల కేసి బయలుదేరిన మేము, దారి పొడుగునా యిలాంటి పీడల్ని చూస్తూనే వస్తున్నాం." అని, జీవదత్తుడు ఖడ్గవర్మతో, "యిక్కడ నిలబడి లాభంలేదు. గురు భల్లూకుణ్ణు తోడెళ్ళనుంచి కాపాడి ఆరణ్యం లోని కొలను కేసి పరిగెత్తిన వాది శిష్యుగనా నిశీ, వాడికి యింత ధర్మబోధ చేసి మన దారిన మనం పోదాం!" అంటూ భల్లూకుడి కేసి పరిగెత్త సాగాడు. తతిమ్మా వాళ్ళందరూ అతణ్ణి అనుసరించారు.

జీవదత్తుడు సమీపంలోకి రావటం చూస్తూనే తోడెళ్ళు మూడూ కసిగా కొరలు దాచి, పెద్దగా పిసారి అరిచి, ఆరణ్యం కేసి పరిగెత్తినై. పారిపోతున్న గురుభల్లూకుణ్ణు, జీవదత్తుడు గట్టిగా కేకచేసి, "ఒరే, భల్లూకం బాబూ! కిందూ మీదూ చూసుకో

కుండా అలా పరిగెత్తి కాళ్ళూ, చేతులూ విరగ్లట్టుకునేపు: నీ కొచ్చిన ప్రాణవయ మేంలేదు, అగు!" అన్నాడు.

గురుభల్లూకుడు ఆ హెచ్చరిక వింటూనే అగి. చెనక్క తిరిగి చూశాడు. వాడికి శత్రువుల నుంచి పారిపోలేననీ, కరణువేదికే ప్రాణరక్షణ బరగవచ్చనీ ఆశ కలిగింది. జీవదత్తుడూ, అతడి అనుచరులూ దగ్గితకు రాగానే వాడు రెండు చేతులూ బోడించి నమస్కరిస్తూ, "అయ్యా, నన్ను చంప కండి. చేసిన పాపాలకు ఎలాంటి ప్రాయశ్చిత్తం చేసుకోమన్నా చేసుకుంటాను," అన్నాడు.

"ప్రాయశ్చిత్తంతో నీ పాపాలు పరిహారం అయిపోతపో లేదో నాకు తెలియదుగాని, తోగడ నీ చేతుల్లో చచ్చిన వాళ్ళెవరూ తిరిగి బతికారా గదా? ఇంతకూ నువ్వు యీ అరణ్యంలో ఏ వ్యవసాయమో చేసుకుని జీవించక యీ తోడెళ్ళ పెంపకం, పృథేక్వరీ ఉపాసనలూ ఎందుకు ప్రారంభించావు?" అని అడిగాడు జీవదత్తుడు.

"నలుగురి మీదా అధికారం చెలాయిస్తూ నుఖంగా బతకాలంటే యింతకన్న మంచి మార్గం నాకేమీ కనిపించలేదు. దేరా, మీంక్కిడికి పచ్చేవరకూ నాకు అంతా హాయిగానే బరిగిపోయింది. అ తరవాత పృథేక్వరీదేవి ఎందువల్లనో నన్ను

చంపమూను

చిన్న చూపు చూసింది," అన్నాడు గురుభల్లూకుడు నిరుత్సాహంగా.

"మరేతే నువ్వెప్పుడు ఏం చేయబోతున్నావో? నీ కిష్టగణమంతా నన్ను తోడెళ్ళకు వదిలి అరణ్యంలోకి పారిపోయి నట్టుండే!" అన్నాడు ఖడ్గవర్మ.

"దేరా, నా కిష్టులేవరూ నన్నదిలి పారిపోలేదు. వాళ్ళు అరణ్యంలోని కొలను దగ్గర వెలవనున్న పృథేక్వరీదేవిని పూజించేందుకు వెళ్ళాడు. ఆ దేవి యింతకు ముందే బలదుర్గంలో నుంచి అంతర్ధానమై పోయింది," అన్నాడు గురుభల్లూకుడు.

"సరే, అక్కడికే పోదాం పద. ఆ దేవి నీకు ఎలాంటి కిష్ట యివ్వమంటుందో అడిగి

చూస్తాను." అంటూ జీవదత్తుడు ముందుకు కదిలాడు.

అందరూ కలిసి కొంతదూరం నడిచి అరణ్యాన్ని సమీపించ బోయేంతలో చెట్ల చాటు నుంచి కొందరు ఎలుగ్గొడ్డు ముఠా వాళ్ళు కెకలుపెడుతూ వాళ్ళకని పరిగెత్తుకు రాసాగారు. వాళ్ళల్లో ముందు వస్తున్న వాళ్ళు, తమ గురువుకొపాటు వున్న ఖడ్గ జీవదత్తుల్ని చూస్తూనే భయకంపితులై పోయి, పారిపోబోయేంతలో గురుభల్లూకుడు వాళ్ళను కెకవేసి, "మనకొచ్చిన ప్రాణ భయం ఏమీలేదు. పృథ్వీకర్మ కృప పల్ల యీ దొరలు మనకెలాంటి హాని చెయ్య మని అభయం యిచ్చారు," అన్నాడు.

తమ గురువు అలా చెప్పగానే పారిపోయి వస్తున్న ఎలుగ్గొడ్డు వాళ్ళలో నలుగురు ఖడ్గజీవదత్తులున్న చోటుకు వచ్చి, తమ గురువువైన భల్లూకుడితో, "గురుభల్లూకా! అరణ్యంలోని కొలను దగ్గర అయిదారుగురు ఒంటరి వాళ్ళున్నారు. వాళ్ళ నాయకుడైన స్వర్ణాచారి అనే వాడు మనవాళ్ళలో ఇద్దర్ని చంపి, ఐదుగుర్ని చుట్టుముట్టి పట్టు కున్నాడు. మేం వాళ్ళకు దొరక్కుండా, యీ దుర్వాస్త్ర మీకు చెప్పేందుకు పారి పోయి వచ్చాం," అని చెప్పారు.

స్వర్ణాచారి పేరు వింటూనే ఖడ్గజీవ దత్తులూ, సమరబాహు పాంధీన అశ్రుర్యం అంతా యింతా కాదు. ఎక్కడో కొంత మీద కొట కట్టే ప్రయత్నాల్లో వున్న స్వర్ణాచారి నలుగురైదుగురు అనుచరుల్ని వెంట బెట్టు కుని, ఇక్కడి కొలను ప్రాంతానికి ఎందు కొచ్చినట్టు?

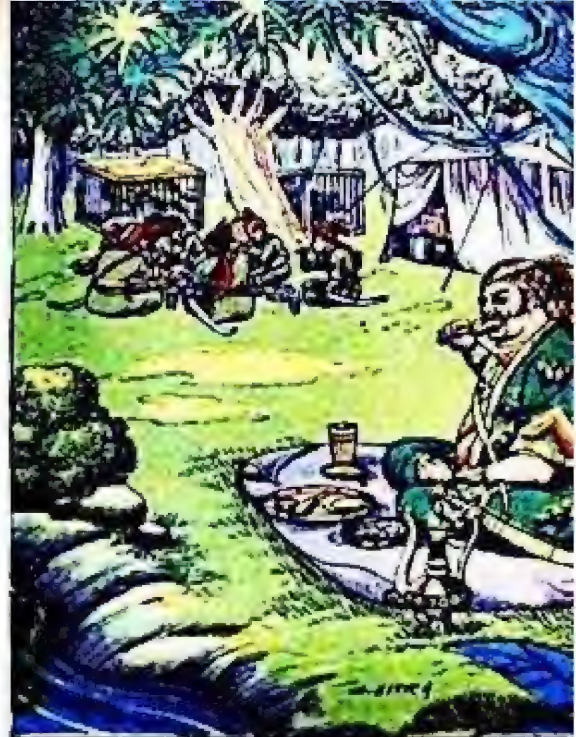
సమరబాహును శక్రువుల నుంచి రక్షించి తీసుకు వస్తామని వాగ్దానం చేసి ఖడ్గజీవదత్తులు బయలుదేరి అరణ్యంలోకి వచ్చిన తరువాత, అక్కడ స్వర్ణాచారి వుంటున్న కొండప్రాంతాల పెద్ద గండ్రగోళం బరిగింది. ఆ ప్రాంతం లన్నిటినీ వీరసింహు డనే రాజు పరిపాలిస్తున్నాడు. అతడి రాజ ధాని నగరమైన వీరపురానికి, స్వర్ణాచారి కొట కడుతున్న కొండప్రాంతాలకూ మధ్య

పెద్ద అరణ్యం వున్నది. వీరసింహుడు ఆ అరణ్యంలో నివేస్తున్న అన్ని రకాల అదవిజాతి మనుష్యుల మీదా తనదే అధిపత్యం అనుకుంటూండే వాడు. అప్పుడప్పుడూ వాళ్ళ మీద దాడులు చేసి, వాళ్ళ నుంచి కప్పంగా బంతుచర్మాలూ, వాళ్ళు తినే చెదురుబియ్యం, కాయా కసస్సలూ వసూలు చేస్తూండే వాడు. ఇలాంటి పద్ధతుల ద్వారా తాను, ఆ అదవి జాతుల కన్నిటికీ ప్రభు వైనట్టు వాళ్ళకు గుర్తు చేస్తున్నానని అత్యత్యుక్తి పొందేవాడు.

వీరసింహుడికి ఆ మధ్య చారుల ద్వారా అరణ్యంలోని కొండ ప్రాంతాలకు ఒంటెలు వాహనాలుగా గల వాళ్ళు కొందరు వచ్చారని తెలిసింది. తరవాత కొన్నాళ్ళకు ఎలుగుబంటి చర్మాలు ధరించే ముతా ఒకటి అరణ్యంలోని ఒక పెద్ద బిటాన్ని ఆక్రమించి, ఆ చుట్టుపక్కల తిరిగే మనుషుల్ని దానిసలుగా పట్టుకుని, చెట్ల దాగిరి చేయించు కుంటున్నారన్న వార్త అందింది.

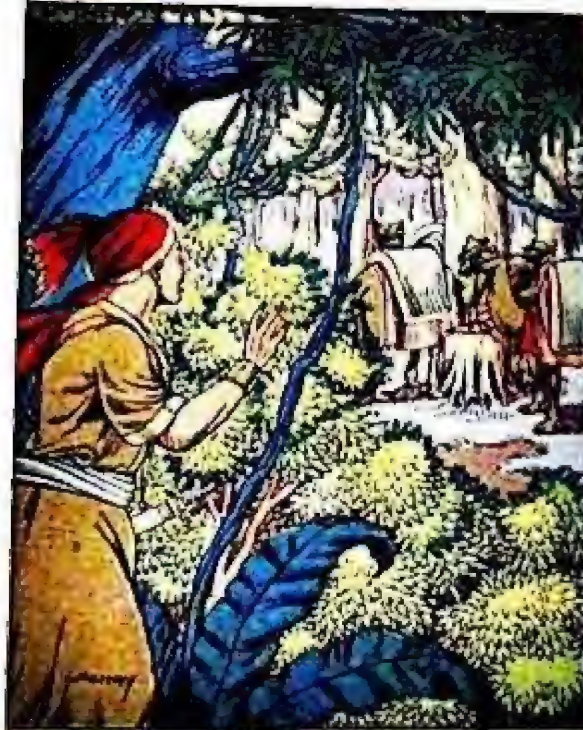
వీరసింహుడు మొదట్లో యీ ఒంటెల వాళ్ళను గురించి, ఎలుగ్గడ్డు ముతాను గురించి అంతగా పట్టించుకొలేదు. అరణ్యంలో ఆ రెండు ముతాలూ ఒకళ్ళ నొకళ్ళు హతంచేసు కుంటారనీ, అంతగా గెలిచిన వాళ్ళు బలవంతులైతే, వాళ్ళ

సంగతి అప్పుడు చూడవచ్చునీ పూరు కున్నాడు.

వారం రోజుల క్రితం వీరసింహుడి బంతు ప్రదర్శన కాలాధికారి పది మంది సైనికులను వెంట బెట్టుకుని బంతుశాలకు కొత్త మృగాలను పట్టుకు వచ్చేందుకు అరణ్యానికి వచ్చాడు. వాళ్ళు పలలుచేసి, బొమ్మ పెట్టి కొన్ని అదవి పక్షులనూ, పులులనూ పట్టుకుని మధ్యాహ్నం వేళ ఒక వాగు ఒడ్డున విశ్రాంతిగా కూర్చుని భోజనాలు చేస్తున్నారు.

రాజగారి సైనికుల్లో ఒకడు అందరికన్న ముందుగా భోజనం ముగించి, ఎండ వేళప్పుడు చెట్లకొమ్మల్లో, ఏవైనా వింత

పక్షులు కనబడకనేమో అని చెట్ల కిందుగా నడుస్తూ. అరణ్యంలో కొంత దూరం పోయాడు. వాడికి హఠాత్తుగా ఒక చోట చెట్లకు కట్టివున్న నాలుగు ఒంటెలు కనిపించినై.

ఆ సైనికుడు ఒంటెలను గురించి విన్నాడేగాని, ఎన్నడూ చూసి వున్నవాడు కాదు. ఆ జంతువు లెక్కడో ఎడారి ప్రాంతాల వుంటవని వాడును కున్నాడు. కాని, అవి వీరపుర రాజ్యపు అరణ్యాల్లో కనబడే సరికి, వాడు అనందాశ్చర్యాలతో కిందు మీదైపోతూ వాగు దగ్గరకు పరిగెత్తుకు వచ్చి, జంతు ప్రదర్శన కలాధికారితో ఆ కుభవార్త చెప్పాడు.

“ఒంటెలా! ఏమి? ఎక్కడ? మన ప్రదర్శనశాలలో లేనివి ఉప్పుమూ, ఉప్పు పక్షి మాత్రమే. ఒక ఉప్పుమూ, ఉప్పుకావుంటే మన రాజుగారి కింత కీర్తి! రాజ్యాని కింత పేరు!” అంటూ ఉత్సాహం వట్టలేక పడపడ వణకసాగాడు.

ఆ మాటలకు ఒంటెలను చూసి పచ్చిన సైనికుడు కాస్త నిరుత్సాహపడి, “అయ్యా, ఆ ఒంటెలు నాలుగు తాళ్ళతో చెట్లకు కట్టి వేయబడివున్నవి. ఆ మాట చెప్పాను, మీరు సరిగా విన్నట్టులేదు. వాటికి యజమాను లెవరో వున్నట్టుంది.” అన్నాడు.

“యజమాను లుంటే మనకేం? ఈ వీర పుర రాజ్యంలో వున్న ప్రజలకూ, అరణ్యాలకూ, నీటికీ, గాలికీ—ఒక్కమాటలో రాజ్యం పైన విస్తరించి వున్న ఆకాశాని క్కూడా యజమాని మన వీరసింహ మహారాజులుంగారు. తెలిసిందా? మీలో ఇద్దరు ముగ్గురుపోయి ఆ ఒంటెలను యిక్కడికి తోలుకురండి. వాటి యజమానులన్నావే, వాళ్ళు కనిపిస్తే, వాళ్ళను కూడా యిక్కడికి వచ్చి నా దర్శనం చేసుకోమనండి.” అన్నాడు జంతుకాలాధికారి.

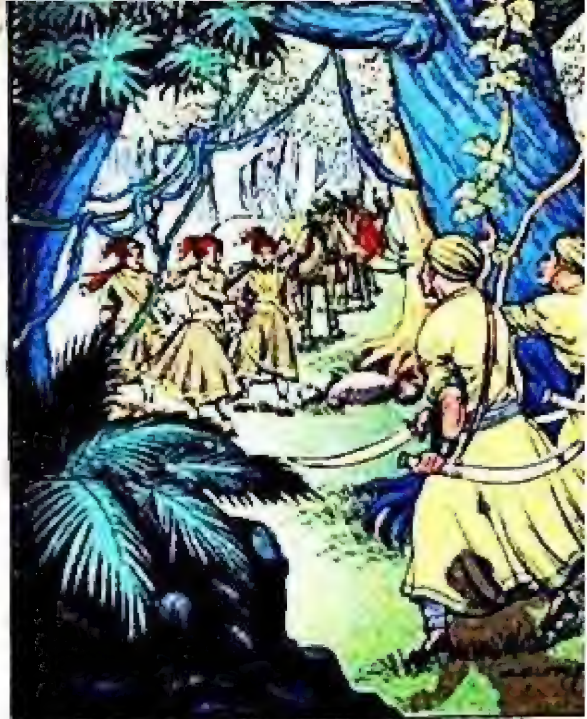
సైనికులకు భయంగా వున్నా, తమ సైఅధికారి అట్ల నిర్వహించక తప్పదు గనక, నలుగురు బయలుదేరి ఒంటెలున్న చోటుకు వెళ్ళారు. ఒంటెలు ఎప్పటిలాగే

చెట్లకింద వచ్చి కమేస్తూ కనిపించినై. దగ్గర్లో ఎక్కడా వాటి యువమానులున్న సూచనలు కనబడలేదు. సైనికులు ధైర్యంగాపోయి చెట్లకు కట్టిపెట్ట వాటి తాళ్ళను ఊడదీయ బోయారు. ఆ సమయంలో కొత్తమనుషుల్ని చూసి భయపడిన ఒక ఒంటె వికృతంగా నకిరించి, వెనక కాళ్ళతో చెట్లబోదెలను తన్నుతూ గడబిడ ప్రారంభించింది. దాన్ని చూసి తతిమ్మా ఒంటెలు కూడా గడవ చేయసాగినై.

ఉదయానే అరన్యోనికొచ్చి, బాగా ఎండ ఎక్కివరకూ వేటాడి అలనిపోయిన సమర బాహు అనుచరులు నలుగురు ఆ దాపుల్లోనే ఉన్న ఒక నీటి కొలను దగ్గర, చెట్ల నీడలో కూర్చుని విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నారు. వాళ్ళకు ఒంటెలు చేస్తున్న గొల వెన బడింది. ఏ సంహమో, పులో వచ్చి వాటి మీద పడివుంటుం దనుకుంటూ వాళ్ళు కత్తులు దూసి పరుగు పరుగున ఒంటెలున్న బోటుకు వచ్చారు.

ఒంటెల తాళ్ళు విప్పుతున్న రాజ సైనికులు చెట్లవెనక నుంచి వస్తున్న అడుగుల చప్పుడు విని తలలెత్తి చూశారు. వాళ్ళకు కత్తులు పైకెత్తి వేగంగా వస్తున్న సమరబాహు అనుచరులు కనిపించారు. వెంటనే సైనికులు కూడా కత్తులు దూసి, కొంచెం వెనక్కుపోయి నిలబడ్డారు.

సమరబాహు అనుచరుల్లో ఒకడు కోపంతో పళ్ళుకొరుకుతూ, "ఎవర్రా మీరు? సైనిక దుస్తులు వేసుకున్న దారి దొంగల్లావున్నారు! ఒంటెలను అపహరించటం మీ బోటి అల్పులవల్ల అయిపనేనా?" అన్నాడు.

"మేం దారిదొంగలం కాదు, వీరసంహ మహారాజాగారి సైనికులం. మీ ఒంటెలను అపహరించుకు పోవటం లేదు, పుల్లరి కట్ట కుండా రాజాగారి అరన్యంలో మేపు తున్నందుకు వాటిని బందెలబెడ్డికి తోలుకు పోతున్నాం," అన్నాడొక తెలివైన సైనికుడు.

"ఎవరా వీరసంహ మహారాజా? ఇక్కడ అధికారమంతా సమరబాహు మహారాజాగారిదే, తెలిసిందా? వారి ఒంటెలను

దొంగరించడానికి వచ్చిన మిమ్మల్ని విచారించి శిక్షించుకాం. అయుధాలు కింద పడవేసి లొంగిపోండి!" అంటూ సమరదాహు అనుచరులు ముందుకురికారు.

పారిపోయే అవకాశం లేదని తెలుసుకున్న చిరసంఘడి సైనికులు వాళ్ళను ఎదిరించారు. అప్పుడు జరిగిన కత్తియుద్ధంలో ఇద్దరు రాజసైనికులు చచ్చారు. ఒకడు గాయపడ్డాడు, నాలుగో వాడు ఎలాగో సమరదాహు అనుచరులకు అందకుండా, కాలి సత్తువకొద్దీ పరిగెత్తి వాగు ఒడ్డున వున్న జంతుప్రదర్శనశాలాధికారిని చేరాడు.

శరీరం మీద అక్కడక్కడా నెత్తురు మరకల్లే, అయాసపడుతూ తన దగ్గరకు పరిగెత్తుకొస్తున్న సైనికుణ్ణి చూస్తూనే జంతు ప్రదర్శనశాలాధికారి, "ఇది ఏం తగావుండే! నేను చదివిన జంతుశాస్త్రంలో ఎక్కడా ఒంటెలు మాంసాహారులని లేదు. అశ్చర్యం! నీ వెంట వచ్చిన కతిమ్మా ముగ్గుర్నీ అవి చంపి తినేసినయ్యా?" అని అడిగాడు.

"అయ్యా, ఒంటెలు కాదు, వాటి యజమానులు నన్నలా గాయపరిచారు. నా వెంట వచ్చిన ముగ్గురూ వాళ్ళ కత్తులకు బలైపోయారు. వాళ్ళెవరోగాని కత్తి తిప్పటంలో అరితేరిన మబ్బల్లా వున్నారు." అన్నాడు సైనికుడు.

"మన కన్న కత్తియుద్ధంలో మొనగాళ్ళు యీ లోకంలో వున్నారంటే నేను నమ్మను," అంటూ జంతుప్రదర్శనశాలాధికారి కత్తి దూసి నిలబడ్డాడు. అతడికోపాటు మిగతా సైనికులు కూడా నిలబడ్డారు.

గాయపడి వచ్చిన సైనికుడు, కాను పారిపోయి వచ్చిన దిక్కుకేసి తలతిప్పి చూసి, తమ కేసి వస్తున్న సమరదాహు సైనికులు కళ్ళబడగానే, "అయ్యా, మీ అనుమానమేదో త్వరలోనే తిరిపాతుంది. అరుగ్, వాళ్ళిటే వస్తున్నారు!" అన్నాడు.

జంతుప్రదర్శనశాలాధికారి తన పక్కన వున్న సైనికులను హెచ్చరించి, కత్తి పైకెత్తి, సమరదాహు అనుచరుల కేసి బయలుదేరాడు. —(ఇంకావుంది)

యక్షపర్యతం

17

[గురుభట్టాకుల్ని వెంటబెట్టుకుని, బద్ధజీవకర్తులు అరణ్యంలోని కొలను దగ్గరకు వెళ్ళాడు. అక్కడ వారిని స్వచ్ఛందాని కనిపించాడు. సమరవాహు లిని సమయంలో అతని అనుచరులకు, వీరపురంరాజు సైనికులకు చెప్పియుద్ధం ప్రారంభమైంది. రాజ సైనికులు కత్తులు చూసి, సమరవాహు అనుచరుల మిమ్మి బానిసలునోరారు. తరవాత—]

వీరపుర రాజుగారి బంతు ప్రదర్శనకాలాది కారి వెంట యిప్పుడు ఏడుగురు సైనికులు మాత్రమే ఉన్నారు. వాళ్ళల్లో ఒకడు సమరవాహు అనుచరులవల్ల గాయపడి కుంటుతూ తరిమూవాళ్ళ వెనక్కి వస్తు న్నాడు. సమరవాహు అనుచరులు నేలు గురూ రాజసైనికులు తమకన్న కొంచెం అధికంగా ఉన్నా. ధైర్యంచేసి వాళ్ళ మీద కలియబడెందుకు తయారయారు.

బంతు ప్రదర్శన కాలాదికారి, సమర వాహు అనుచరులకు కొద్ది దూరంలో అగి, "ఒరే, మీ వాలకం చూస్తూంటే, మీరేదో దిదారు పర్రకుల్లా కనిపిస్తున్నారు. నెత్తి మీద పాగా చుట్టుకునే పద్ధతయేనా? కత్తి పట్టే తీరుకూడా మీకు తెలిసినట్టులేదే!" అన్నాడు ఎంతో ముందాతనం కనబరుస్తూ. ఈ మాటలు సమరవాహు అనుచరులకు ఆవమానకరంగా తోచి, చాలా కోపం

వామ అనుచరుల కత్తి చెప్పినట్లు నేల కొరిగారు. లోగడ గాయపడిన సైనికుడూ, బంతు ప్రదర్శనకలాధికారి వెనుదిరిగి చెట్లకు అడ్డంపిడి పొరిపొసాగారు. తమపై అధికారి పొరిపొవటం చూసిన, మిగతా ఇద్దరూ కత్తులు కింద పడలేని సమరవామ అనుచరులకు లొంగిపోయారు.

ఈ జరిగిన చిన్న టామ్మె యుద్ధంలో తాము పాధించింది స్వల్ప విషయమే అయినా, సమరవామ అనుచరులు నేలు గురూ ఎక్కడలేని అనందంతో కత్తులు పైకెత్తి, "సమరవామ మహారాజుకూ, జై!" అంటూ అరణ్యం చడ్డరిల్లేలా కేకలు పెట్టారు.

సమరవామ అనుచరుల కేకలూ, అంతకు ముందు జరిగిన పోరాటంలో భేగిన రణగణ ధ్వమలూ విని, ఏమి జరుగు తున్నదో చూద్దామని కొందరు అటవికులు ఆ ప్రదేశానికి వచ్చారు. వాళ్ళకు లొంగి పోయి తలలువంచుకు నిలిచివున్న ఏర సింహుడి సైనికులూ, కత్తు లెక్కి కొలాపాలం చేస్తున్న సమరవామ అనుచరులూ కనిపించారు.

అటవికులకు ఎవరెవరి మధ్య పోరాటం జరిగిందో, ఎవరు ఓడి ఎవరు గెలిచారో అర్థంకాలేదు. వాళ్ళకు ఏరసింహరాజుగారి సైనికులు తెలుసు. ఇప్పుడు వాళ్ళు,

తెప్పించినై. వాళ్ళు నేలుగురూ పొసాలు దువ్వి. ఒక్కసారిగా పెద్ద పెడబొట్టు పెట్టి. "మా కత్తి చెప్పి ఎలాంటిదో రుచిచూసిన నీ సైనికులు ముగ్గురు యీ ప్రాంతాలే నెలకొని వున్నారు. భూమ్మీద నూకలుండి కాస్తలో తప్పుకున్న మరొకడు నీ వెనకాలే కుంటుకూ వస్తున్నాడు. ఇప్పుడు కాదు కొండి! సమరవామకూ, జై! కొంతకొట నగరానికి, జై!" అంటూ దూకుడుగా వచ్చి, ఏరసింహుడి సైనికుల మీద పడ్డారు.

ఆ తరువాత సమరవామ అనుచరులకూ, ఏరసింహుడి సైనికులకూ మధ్య ఎంతో సేపు యుద్ధం జరగలేదు. ఏరసింహుడి సైని కుల్లో ముగ్గురు మొదటి కాకిదిశ, సమర

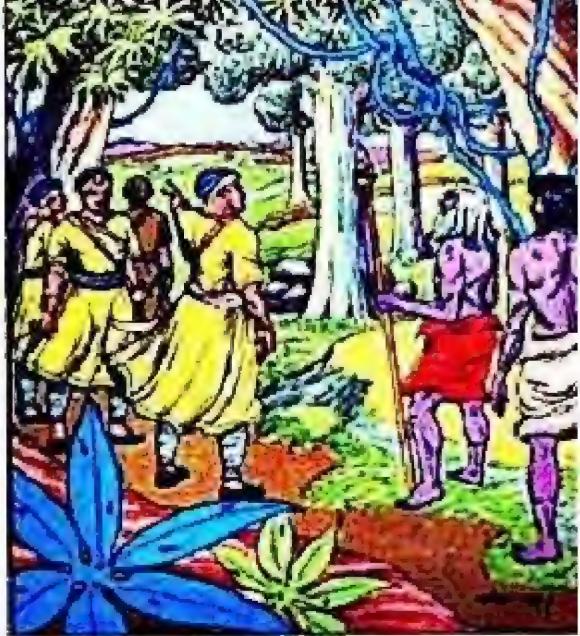
గతులు పడవేసి నిలబడివున్న ఆ సైనికులను చూస్తూనే, మరెవరైనా రాజుగారి సైనికులు వాళ్ళను యుద్ధంలో జయించారని వాదించారు. ఈ కొత్త రాజసైనికులెవరు?

సమరవాహు అనుచరులు అటవికుల ఆశ్చర్యం గమనించి, "మీరీ ఆశ్చర్యంలో నిమగ్నమై వాళ్ళెవరు? అకనుంచి మీరు వీరపురం రాజుకు కప్పం కట్టనవసరం లేదు. మా రాజైన సమరవాహు మీ అంచరి మీదా అధికారి. అయినై మీరు రాజుగా గుర్తించి కప్పం చెల్లించండి, తెలిసినదా?" అన్నారు అట్టాపిస్తున్నట్లు.

అటవికుల్లో కొంచెం వయసు మళ్ళిన వాడొకడు ముందుకొచ్చి, "అయ్యా, మీరు చెప్పినట్టే చేస్తాం. మా వాళ్ళల్లో వీరపురం చూసినవాళ్ళూ, అతరుకు ఆ సగరాన్నెలే వీరనింపా మహారాజును చూసినవాళ్ళూ కూడా కొందరున్నారు. కోప్పడకండి—తమ వగరం ఎక్కడ?" అని అడిగాడు తయం తయంగా.

సమరవాహు అనుచరుల్లో ఒకడు చెయిత్తి దూరంగా వున్న కొండల కేసి చూచిస్తూ, "అదుగో, ఆ చెట్ల చాటున కనిపిస్తున్నవే. ఆ కొండల మీదే మా కోట వున్నది. కావాలంటే మీలో కొందరు మా వెంట వచ్చి, ఆ వాంఛార్థం ఒకసారి చూసి, మీ మీ గూఢులలో మేం చెప్పిన

చందమామ

సంగతులన్నీ అందరికీ తెలిసేలా టమటమా చేయండి," అన్నారు.

అటవిక ముసలాడు ఏదో చెప్పడంలో తట దూరంగా గుర్రాలు నడిచిందిన భవని అయింది. అది వింటూనే సమరవాహు అనుచరులు అదిరిపడ్డారు. వాళ్ళల్లో ఒకడు ఆ భవనివచ్చిన వైపు కేసిచూస్తూ, తన ముక్కుచుట్టే, "అరెరె! చెడ్డ పాఠవాటూ జరిగిపోయింది. క్రతువుల్లో యిద్దరు తప్పించుకుని పారిపోయారు. ఆ గుర్రాలు వాళ్ళు తెచ్చినదే అయివుంటవా? మరి కొందరిని కూడగట్టుకుని వాళ్ళు మన మీదికి తెచ్చి యుద్ధానికి రావటం లేదు గదా!" అన్నారు.

ఈ అనుమానం కలగ్గానే సమరచామ అనుచరులు నలుగురూ, అత్యంతాను సన్నద్ధులయారు. కాని, ఒకటి రెండు క్షణాలు జరిగి జరక్కముందే ఇద్దరు అటవికులు, రెండు గుర్రాలను కళ్ళాలు పట్టుకుని వాళ్ళున్న చోటుకు తీసుకువచ్చారు.

ఏం జరిగిందో తెలియక సమరచామ అనుచరులు కళ్ళప్పుగించి చూస్తూన్నంతలో, అటవిక ముసలాడు, గుర్రాలు తెచ్చిన వాళ్ళను, "ఇదేమిటి? ఏటిని మీ రెక్కడ పట్టుకున్నారు?" అని అడిగాడు.

"వీరపురం రాజాగారి సైనికుల్లో ఇద్దరు గుర్రాలెక్కి పారిపోతూ, ఆ వాళ్ళు చెట్లకు కట్టి వున్న మిగతా గుర్రాల వాళ్ళను

కట్టులతో నరికి, వాటిని దూరంగా తీసుకుపోయి చూశారు. మేం వాటిల్లో యీ రెండుని తీసు, రాసువంగా పట్టుకున్నాం," అన్నారు గుర్రాలను తెచ్చిన అటవికులు.

"మా రాజాగారికి చెప్పి, మీ రాసువానికి తగిన బహుమతి యిప్పిస్తాం. ఈ గుర్రాలు రెండునీ మా వెంట కొండకోట నగరానికి పట్టుకురండి," అన్నాడొక సమరచామ అనుచరుడు.

అటవికులిద్దరూ అందుకు అంగీకరించారు. సమరచామ అనుచరులు తమకు బండిలుగా దొరికిన వీరసింహుడి సైనికులిద్దరినీ వెంటబెట్టుకుని, తమ బంటులున్న చోటుకు బయలుదేరారు. పాతాక్షుగా వాళ్ళ వెనక వస్తున్న అటవికుడొకడు, "అయ్యా, దోసుల్లో వున్న నింహం, పులుల మాటేమిటి? అదవి పక్షాలు కొన్ని పట్టో చిక్కుకుని చెట్టుకొమ్మల నుంచి వేళ్ళాడుతున్నవి—వాటిని అక్కడే వదిలేయదలిచావా?" అని అడిగాడు.

ఈ ప్రశ్న వింటూనే సమరచామ అనుచరులు తక్కువ అగిడాయి. బంది జయిన వీరసింహుడి సైనికులను అమ్మగాలను గురించి, పట్టలను గురించి అడిగాడు. సైనికులు రాము జంతుప్రదర్శనశాలాధికారితో అరణ్యానికి వచ్చిన పని సంగతి వాళ్ళకు చెప్పి, ఆ నింహాన్ని పులుల్ని.

పతిల్ని కాపాడే పట్టుకున్నామని తెలియ
పరిచారు.

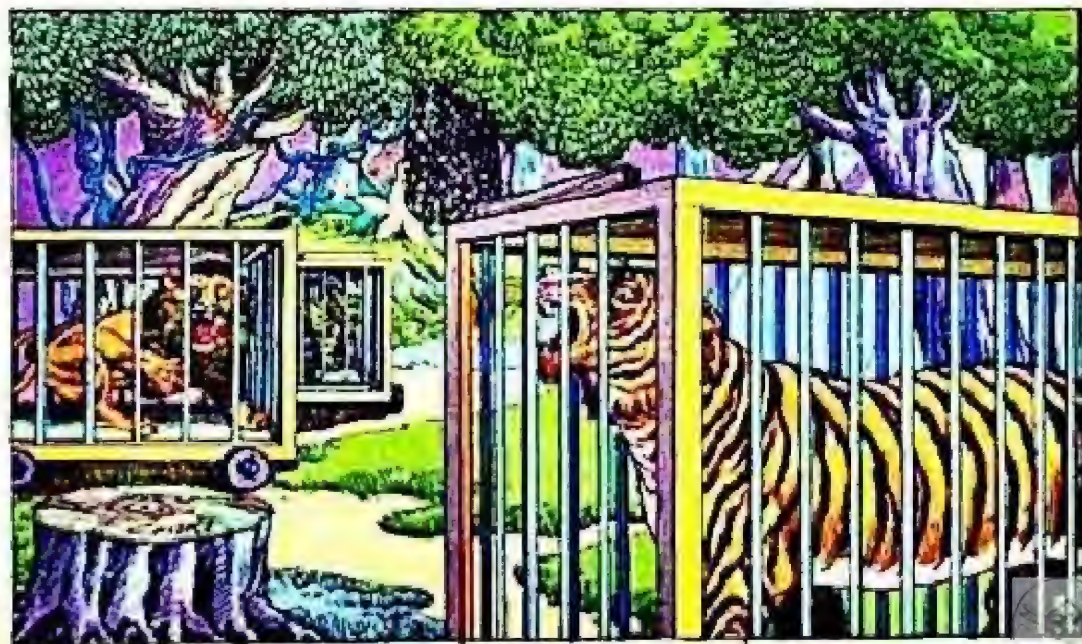
“బాప్తంది! ఈ పతిల్ పక్కాదులన్నీ
సమరచాను మహారాజుగారి జంతుప్రదర్శన
శాలలో సుఖంగా జీవిస్తాయి. రండి, వాటిని
కొండకట సగరాలికి తీసుకుపోదాం,”
అన్నారు సమరచాను అనుచరులు.

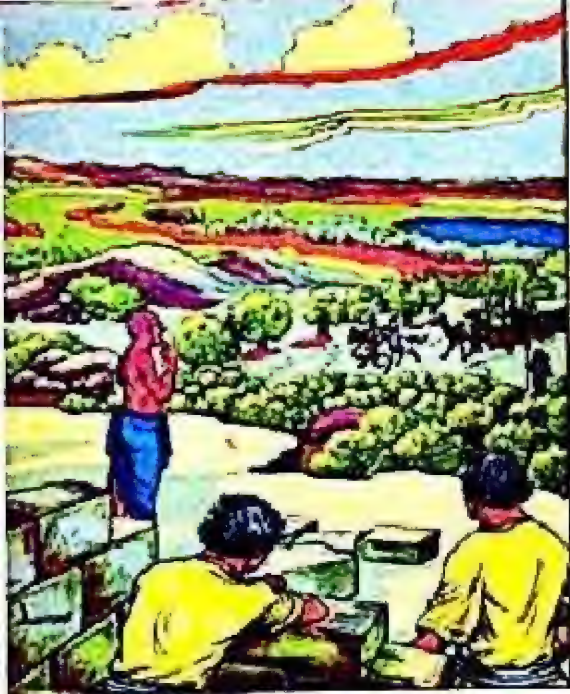
ఈ సారి సమరచాను అనుచరుల వెంట
అటవికులంతా జయభారతీ వచ్చారు.
అటవికుడు చెప్పినట్లు బోనులో చిక్కిన
నింహం, దాని చువ్వలను కార్మతో కొడుతూ,
నెటితో కొడుకుతూ తీవ్రంగా గర్జిస్తున్నది.
వీలులు కూడా కాము చిక్కిన బోనుల్లో
నుంచి భయంకరంగా అరుస్తూ, వానా
గిరివా చేస్తున్నది. ఇక వంట్లో చిక్కి,

చెట్లకమ్మలకు వేలాడదీయబడిన అడవి
పక్షుల రోద అంతా యింతా కాదు.

సమరచాను అనుచరులు వాటన్నిటినీ
పరీక్షగా చూసి, “అంతా బాగానే వుంది,
మేమెనాడూ క్రూర మృగాలను మచ్చిక
చేసిన వాళ్ళం కాదు. ఈ బోనుల్ని కొట
దగ్గరకు ఎత్తుకు పోవటం ఎట్లా?” అన్నారు.

అటవికుల్లో కొందరికి సమరచాను అను
చరులు ఎక్కి వచ్చిన ఒంటెలను చూసి
సప్పజే, ఏళ్ళు యీ ప్రాంతపు వాళ్ళు
కావన్న అనుమానం కలిగింది. బోనుల్లో
వున్న మృగాలను గురించి వాళ్ళన్న మాట
వినుగానే, అటవిక ముసరాడు ముందుకు
వచ్చి, “అయ్యా, అ బోనులన్నీ చిన్న
క్రకాట బళ్ళమీద అమర్చినవి. కొంచెం

కొండమీద రాళ్ళను బట్టా బట్టా మోయిస్తూ, కట్ట గోడలు కట్టిస్తున్న స్వచ్ఛందారి కొండ దిగువన కనిపించిన ఒంటెలనూ, గుర్రాలనూ, వాటి వెంట వున్న అటవికులనూ చూసి, ఎక్కడలేని అశ్చర్యంతో, "ఎదేమిటి? మనవాళ్ళిద్దరు గుర్రాల్ని పుట్టిస్తోన్నట్లున్నది. వెంట అదేమిటందుకు? అటవికుల ముఠా కూడా కనబడుతున్నది — ఇంతకూ అరణ్యంలో ఏమి జరిగిందట? ఈ ఉదయం వెటకు పోయింది మనవాళ్ళు నలుగురేగదా?" అన్నాయు, రాళ్ళు మోస్తున్న సమరదాహు అనుచరులతో.

వాగ్రత్తగా చూచింది, మీరు వాటిని గుర్రాల చేతగాని, ఒంటెల చేతగాని, మీ సగరానికీ దాగించుకుపోవచ్చు," అన్నాడు.

"అలా అయితే, ఆపనెదో మీరే చెసి, నేరాయపితంది. ముందు ముందు మీకు మా రాజుగారి సుంచి మంచి ప్రతిఫలం వుంటుంది," అన్నాడన సమరదాహు అనుచరుడు.

అటవికులు సింహం, పృలులూ వున్న చోసులను రాళ్ళతో రెండు ఒంటెలకు కట్టాడు. మరొకవాని విప్ర మీద అరవి వెటలున్న వలలను బిగించారు. తరవాత అందరూ కలిసి, సమరదాహు కొండమీద కట్ట గోడలున్న ప్రాంతానికి బయలుదేరారు.

సమరదాహు అనుచరులు మోసే మోసే రాళ్ళను కొండ పడవేసి కొండ అంచుకు వచ్చి, దిగువనున్న గుర్రాల్నికేసి, అటవికుల నేసి వింతగా చూడసాగారు. గుర్రాలమీద వున్న సమరదాహు అనుచరుడొకడు, తట ఎత్తి పైకి చూసి, స్వచ్ఛందారీ వాళ్ళు తమ నేసి ఒక చోట గుంపుగా చేరి చూడటం గమనించి, తన స్నేహితులతో, "ఒరే, అదార్య మహామంత్రులు మనల్ని చూసి అద్భుతపడిపోతున్నట్లున్నది. ముందుగా పోయి అయినకు సంగతి సందర్భాలు మనవి చెప్తాను," అంటూ గుర్రం మీంచి దిగి, రాళ్ళ మీదుగా గెంతుతూ పోయి, స్వచ్ఛందారిని సమీపించాడు.

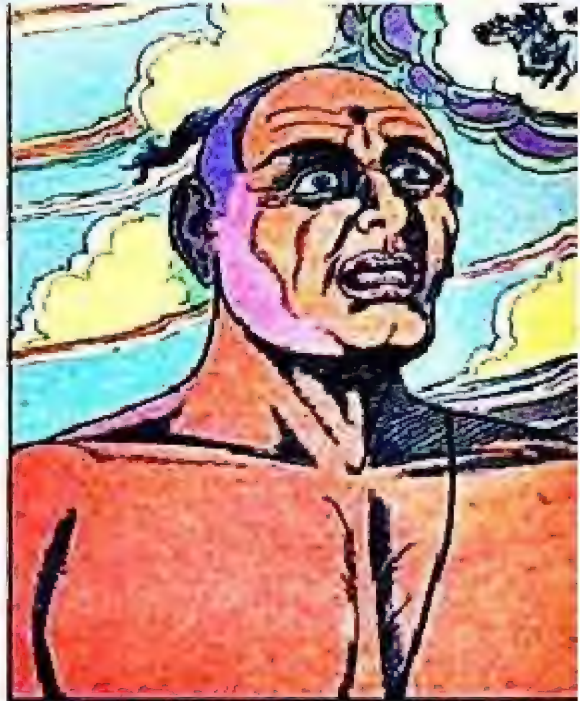
స్వర్ణాచారి తనకని వస్తున్న సమరవాహు అనుచున్నది, "మీరు పోయింది వేటకు గదా? ఆ గుర్రాలెక్కడివి? ఏదో పురి దోసులు తెస్తున్నారేమిటి? ఆ అటవికులు యిక్కడికెందుకొస్తున్నట్లు?" అని అడు ర్గా ప్రశ్నించాడు.

సమరవాహు అనుచుడు స్వర్ణాచారి దగ్గరకు పోయి సమస్యరించి, "అచార్య మహామంత్రి! మేము అరణ్యంలో వీర పురం రాజు సైనికులను బాపాబా యుద్ధంలో చిత్తుగా పడించాం. ఇద్దర్ని బందిలుగా పట్టుకున్నాం. వీరుగుర్ని నిలుపునా సరికేళం. ఇద్దరు మాత్రం ప్రాణాలతో వాళ్ళ వీరపురం కని పారి పోయారు," అని చెప్పాడు.

ఇద్దరు ప్రాణాలతో వీరపురం కని పారి పోయారని వింటూనే స్వర్ణాచారి నిలువెల్లా కంపించిపోయాడు. అతనికి సమరవాహు అనుచుడు చెప్పిన మిగతా విషయాలేవి అనందం కలిగించలేదు. ముందూ వెనకలు అలోచించకుండా సమరవాహు అనుచులు వీరపురం రాజుసైనికులతో తగుపు పెట్టుకొని తమందర్ని గొప్ప వివత్తులో ముంచ లోతున్నారని అతడనుకున్నాడు.

స్వర్ణాచారి కోపంతో కళ్ళుత్ర చేసి, సమరవాహు అనుచుడితో, "వీరసంహతి సైనికురిద్దరు ప్రాణాలతో వాళ్ళ సగరం

చంద మా మ

కని పారిపోయారని చెప్పావే! అదే, త్వరలో మనకు ప్రాణ సంకటంగా పరిణమించ వచ్చు. ఏదో యుద్ధాకాలం పట్టుకున్నం తగా సంతోషపడిపోతూ, చరిసిన ఆకుంటి గుర్రాలను రెంటిని యిక్కడికి వెంట విట్టుకొస్తున్నారా? అసలా రాజు సైనికు లతో మీ రెండుకు కలహం పెట్టుకున్నారు?" అన్నాడు.

సమరవాహు అనుచుడు స్వర్ణాచారి కోపం చూసి, తాము చేసింది తప్పు పని అయి పుంటుందని గ్రహించి, ఉన్నదీ తినివి కన్నీ కల్పించి అతనికి చెప్పాడు. వాళ్ళు సమరవాహును అవమానిస్తూ మార్చాతారని, గుంపుగా వచ్చి ఒంటరి

మీద పడి తోలుకు పోతుంటే, వాళ్ళతో కలియబడవలసి వచ్చిందని — యిలాగే మరీకొన్ని బబట్టాలు చెప్పాడు.

అంతా వీని స్వర్ణాచారి నొంచెంసేపు అలోచిస్తూ పూరుకుని, తరవాత అక్కడ చేరిన సమరచామ అనుచరులందరినీ ఉద్దేశించి, "విది ఏమైనా, మనకు సరి అయిన రక్షణలులేని యీ సమయంలో, ఆ విరపుర రాజాతో విరోధం రావలసిందికాదు. ఆ పారిపోయిన ఇద్దరూ ఆ రాజుకు జరిగిందంతా చెప్తారు. రాజు స్వయంగానే, సేనాని నాయకత్వం కింద పెద్ద సైన్యాన్ని పంపి, ఇంకా నిర్భాటు చర్యలేళ్ళిస్తూ మన కొటను ముట్టడిస్తాడు. సమయానికి సమరచామ రాకక్కడ లేదాయో! ఆ క్షత్రియ మహాయోధులైన ఇద్దరీ పదకొండున్నా, మనం ఎలాంటి ప్రమాదాల వైనా గడిచే వాళ్ళం." అన్నాడు.

స్వర్ణాచారి యిలా చెప్పిం తరవాతగాని సమరచామ అనుచరులకు తమకు రానున్న ప్రమాదం ఎంతటి భయంకర మైనదో

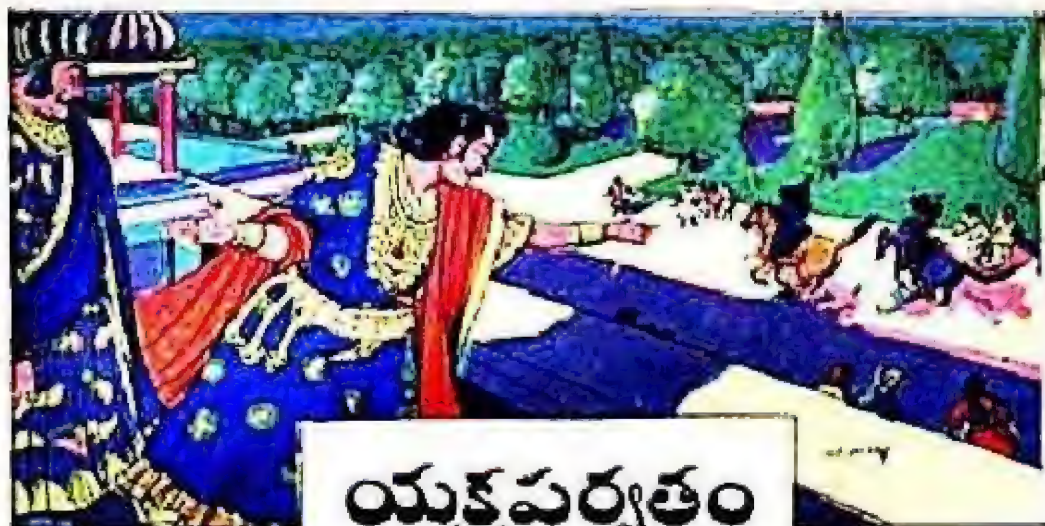
అర్థం కాలేదు. వాళ్ళు దీగులు పతిపోయి ఒకరి ముఖాలోకరు మోసుకొసాగాడు.

స్వర్ణాచారి ఉపాించిపట్టి, అరణ్యంలో సమరచామ అనుచరులకు ధోరణులగా గుర్రాల మీద పారిపోయిన, జంతు ప్రదర్శన కలాధికారి, సైనికులూ, విరపురసగర రాజు విభి గుండా సురుగులు కక్కుతున్న తమ గుర్రాలను చాడు తియిస్తూ, "చోరానికి ప్రమాదం! రాజ్యానికి ముప్పు! శత్రురాజు అరణ్యంలో అకాకాన్నంటే కొట గట్టి, మన మీదికి సేనాచారి సులను తరలించుకు వస్తున్నాడు!" అని శకలు చేయసాగాడు.

ఆ మాటలు విన్న సగర రక్షణకొందరు వీరుల్లో అక్కడక్కడా చేరి తమ సగరానికి పట్టసున్న దుర్లభిని గురించి చర్చిస్తూ, భయంకరమవుతు పోసాగాడు. మరి కొందరు బనాన్ని సగర రక్షణకొందరి కత్తులూ, ఈటలూ, గొడ్డల్నూ—విది చరి గితే అవి తినుకుని సర్వసన్నద్ధంగా వుండ మని శకలు చేస్తూ, వీరుల వెంట పరిగెత్తసాగాడు. —(ఇంకావుంది)

యక్షపర్వతం

18

[వీరపుర పైనికులను ఒరించిన నమరవామ అమచరులు. అలవికుల పాయంకో బొడుగో చిత్తిన సింహస్థి. పులులనూ తినుతుని న్వద్దాదారి వర్తకు వెళ్ళారు. నమరవామ అమచరులకు దొరక్కుండా తప్పించుకున్న బంటు ప్రదర్శనకాలాదికారి. మరొక వీరపుర పైనికులూ గుర్రాల మీద వీరపురవనగళం చేరారు. శరవాత—]

వీరపురరాజుగారి బంటు ప్రదర్శనకాలాది కారి. పైనికులూ గుర్రాలను రాజు వీధి వెంట చొడు తియిస్తూ చేస్తున్న హెచ్చరి కలూ. ప్రజలు పిడుల వెంట పరిగెత్తుతూ చేస్తున్న గోలా. రాజు వీరసింహుడూ. అయిన మంత్రి విన్నారు. అ నమయంలో వాళ్ళిద్దరూ రాజప్రాసాదం పైన వచ్చాడు చేస్తూ. ఏవే కాదకార్యాల చర్చ సాగి స్తున్నారు.

రాజు వీరసింహుడు ముందుగా ప్రాసాదం పట్టగోడ మీది నుంచి దిగువనున్న రాజ మార్గం వేసి చూసి, అశ్వరథాపాతూ మంత్రిని పిలిచి, "మహామంత్రి, ఏమిటిది? మన జంతు ప్రదర్శనకాలాదికారి, ఒక పైనికుణ్ణి వెంట చేసుకుని, ఏ సింహలో, పులులో వెంటపడి తరుముతున్నట్లు అరుస్తూ పారి పోతున్నాయో? సేవకుల్ని పిలిచి సంశలేమిలో కనుక్కురమ్మనంది." అన్నాడు.

‘దం ద మా మ’

మంత్రి కూడా ఎట్టగోడ మీద నుంచి కిందికి చూశాడు. అతడికి బంతు ప్రదర్శన కలాధికారి కాక, వ్రజలు కూడా కేకలు పెడుతూ వీరుల వెంట పరిగెత్తుతూండటం కంటబడింది. అతడు కోట ద్వారం దగ్గర కావలా పున్న భటుణ్ణి కేకవేసి, నంగ తమిదో కనక్కుందాం అనుకునే లోపలి బంతు ప్రదర్శనకలాధికారి. సైనికుడూ ద్వారం దగ్గరకు వచ్చారు. కావలా భటుడు అతణ్ణి, వెంట పున్న వాణ్ణి అపి, గుర్రాలు దిగి లోపలికి పొమ్మన్నారు.

బంతు ప్రదర్శనకలాధికారి అందుకు ఒప్పుకోక, పెద్దగా గంతెత్తి, "ఏమిటి సువ్యసేది? ఒక వైపున దేశం ప్రమాదంలో

చిక్కుకునుంటు. ఈ దాంధనాంతో కాం యాపన చెయ్యాలని చూస్తున్నావా?" అంటూ అరిచాడు.

"దేశానికి ప్రమాదం! రాజ్యానికి ముప్పు! శత్రువులు...." అని అయిష్టా సైనికుడు గుర్రాన్ని చేగంగా ద్వారం దాదించడమేసరికి, కావలా భటుడు ఈటెను తిప్పి, సైనికుడి దొక్కలో ఒక్క పాటు పాదదాడు.

సైనికుడు గుర్రం మీది కల్లకిందులుగా పడిపోతూ, "వీరసింహమహారాజాకూ, జై!" అంటూ కేకపెట్టాడు.

భవనం మీది నుంచి యాదృశ్యాన్ని చూసిన రాజా వీరసింహుడు ఎంతో అనంద పడిపోతూ, మంత్రితో, "చూశారా, మన సైనికుల రాజభక్తి! ఇలాంటి వాళ్ళ సాయంతో మనం ఎన్నెన్ని రాజ్యాలను జయించవచ్చు! కాని, మనం అలాంటి క్షత్రియ భర్తాలను నిర్వర్తించకుండా మన సైనికుల రాజభక్తిని అదవికాదిన వెన్నెల చేస్తున్నాం." అన్నాడు.

మంత్రికి, రాజా మాటలు చాలా అసం దర్భంగా కేచినై. బంతు ప్రదర్శనకలాధికారి, సైనికుడూ, ద్వారం కావలా భటుడితో అన్న మాటలు కన్నీ అయినకు విసబిడినై. రాజ్యానికి ఏదో ప్రమాద పరిస్థితి కలగ గున్నదని తెలుసుకునే, ఏవో వాళ్ళు అంత

పాదావిడిగా రాజభవనం దగ్గరకు వచ్చి
పులివారని బయటకు తోచింది.

మంత్రి చేయి తి కావలా భటుణ్ణి కేక
వేసి. "ఒరే, వాళ్ళిద్దర్నీ గుర్రాలతోనే,
గుర్రాలు లెకుందానె — ఎలాగ ఒకలా
త్వరగా లోపలికి రానియ్యి." అని చెప్పాడు.

మంత్రి అబ్బ వింటూనే కావలాభటుడు,
జంతు ప్రదర్శనశాలాధికారికి దారి యిచ్చి,
గుర్రం మీంచి కింద పడిన సైనికుణ్ణి లెవి
నిలబెట్టాడు. ముందు జంతు ప్రదర్శన
శాలాధికారి గుర్రం మీదా, వెనక కుంటు
కుంటూ సైనికుడూ భవన ప్రాంగణం
లోకి వచ్చారు. మంత్రి ఒక పేచకుణ్ణి
పిలిచి వాళ్ళిద్దర్నీ తన దగ్గరకు తీసుకు
రావలసిందిగా అజ్ఞాపించాడు.

జంతు ప్రదర్శనశాలాధికారి, సైనికుడూ
భవనం ప్రేరి వచ్చి. రాజునూ, మంత్రిని
చూసి నమస్కరించి, కొంచెం ధూళంగా
చెతులు కట్టుకుని బయటకాడు. మంత్రి
తీవ్ర కంఠ స్వరంత. "మీరిద్దరూ రాజ
భృత్యులు గదా! రాజభవన ప్రాంగణం
లోకి గుర్రాలెక్కి రాగూడదన్న సంగతి
తెలియదా?" అని అడిగాడు.

జంతు ప్రదర్శనశాలాధికారి అ ప్రశ్న
వింటూనే వణికిపోతూ. "మంత్రిగారు
క్షమించాలి. రాజ్యం ప్రమాదంలో పుండటం
కళ్ళారా చూసినందువల్ల కలిగిన అనేక
చోగాల్లో అ నంగతి మరిచాం." అన్నాడు.

ఈ జవాబు రాజు విరసింహుణ్ణి అశ్చర్య
చకితుణ్ణు చేసింది. వీరభూత రాజ్యం ప్రమాద

స్థితిలో వుందా? ఎలా? ఎవరివల్ల? అయినా
 ఇంకా ప్రదర్శనకాలాధికారి తేసి కళ్ళు
 చికిరించి చూస్తూ ప్రశ్నించబోయేంతలో
 మంత్రి కనుబొమలు ముడిచి, "రాజ్యానికి
 ప్రమాదమా? ఎవరు దండెత్తి వస్తున్నారు?
 మన సైన్యాలన్నీ రాజ్యపుల్లల్లో కాపలా
 కాస్తున్నవి గదా? అలాంటి శత్రువాడి
 రావటం జరిగితే, ముందుగా సేనానాయకుడికి
 వార్త వచ్చి తీరుతుంటే! క్రూర మృగాలను
 పట్టి పెంపకం చేస్తూ, రాజధాని నగరంలో
 సుఖంగా కాల్చడం చేసే నీకు, ఒకవేళ
 అలాంటి శత్రు ప్రమాదం వున్నా, ముందుగా
 ఎలా తెలిసింది?" అని అడిగాడు.

అంతు ప్రదర్శనకాలాధికారి మంత్రికి
 మరొకసారి సమస్కారం చేసి వణుకు
 తున్న గొంతుతో, "మంత్రిగారు మరొకసారి
 క్షమించాలి. నేను అంతు ప్రదర్శనకాలకు
 పరు పజ్జాడుల్ని పట్టుకు వచ్చేందుకు
 కొందరు సైనికులతో మన రాజ్యపుటత్తర
 దిశలోని అడవుల్లోకి వెళ్ళాను. అక్కడ
 సమరం చూసి అనేకొందకొనగర రాజు
 సైనికులు ఒంటెల మీద పెద్ద దండుగా
 వచ్చి మా మీద పడ్డారు. సామా వాళ్ళం
 దర్జీ వీరోచితంగా ఎదుర్కుని చాలా
 మందిని మా వాడి కత్తులకు ఎరచేశాం.
 కాని అంతలో మరొక ఒంటెల దండు
 మా మీదికి వచ్చి పడింది. మేము మరింత
 వీరోచితంగా వాళ్ళను ఎదిరించి, శత్రు
 వులను తూడకొక కొయిసాగాం. మన
 సైనికుల్లో కొందరు గాయపడ్డారు. కొందరి
 కత్తులు శత్రువులను నరికి నరికి పడును
 పోయి, బందబారాయి. అయినా రాజు
 భక్తి, దేశభక్తి మా దిచ్చిన శక్తి సాహసాలతో
 మరికొందరు శత్రువులను హతం చేశాం.
 అలా హతం చేస్తూ మనవాళ్ళు అందరూ
 వీరోచితంగా నెలకొరిగారు. నేనూ, ఈ
 సైనికుడూ యీ వార్త తమకు తెలిపేందుకు
 శత్రువులపాన్ని చేదించుకుని నగరం చేరాం.
 ఆ కొందరలో రాజభవన ప్రాంగణంలోకి
 గుర్రాలతో వచ్చాం." అన్నాడు.

గుక్క తిప్పకోకుండా జంతు ప్రదర్శన కలాధికారి చెప్పించుకొని వెళ్ళి, రాజు, మంత్రి కూడా అరణ్యంలో ఎడలో బల పంతులైన శత్రువు చేరాడని, ఏదో సమయం చూసుకుని ఆ శత్రురాజు రాజుదాని నగరాన్ని ముట్టడించగలడని భయపడ్డారు.

రాజు విరసించాడు లేండు మూడు కుందల కాలం కలపించుకుని అలోచించి, మంత్రితో, "మహామంత్రి! మన మృగాధికారి తెచ్చిన పక్షిమౌనాన్ని బట్టి, మన రాజ్యపుటుత్తర సభిపాదు ప్రాంతాల ఖలమైన శత్రువు చేరి పుస్త్రుట్టు తెలుస్తున్నది. సేనాని కోసం కజుదంపంది," అన్నాడు.

మంత్రి, ఒక నౌకరును సేనాని కోసం పంపి, జంతు ప్రదర్శనకలాధికారిని; సైనికులను గుచ్చి గుచ్చి పరీక్షగా చూస్తూ, "నీ పని మృగాలను పట్టి మధ్యక చేయటం గదా? నీ మాటలను బట్టి చూస్తుంటే, అరణ్యంలో సువువ అరిలేరిన భడ్లయ్యాడు దుగా శత్రువులతో పొరినట్టు కనబడుతున్నది!" అన్నాడు.

"మహా మంత్రిగాడు క్షమించి, చినాని! నా పుత్రిలో నేను అరణ్యంలో సంపాదించా, పులులతోనూ ఒకసారి బాహుబాహు పోరాడవలసి గుడా వస్తుంది. అలాంటి సూరమృగాలతో చెరిగబారాడే నాకు శత్రువులతో కత్తియధం చేయటం ఒక

లెక్కలోనికి కాదుగదా?" అన్నాడు జంతు ప్రదర్శనకలాధికారి.

మంత్రికి యింకా ఆతడు చెప్పినవాంట్లో పూర్తి సమ్మతం కుదరలేదు. అతడు జంతు ప్రదర్శనకలాధికారిని కొంచెం దగ్గరకు రమ్మని, గుండ్రంగా ఒసారి తిరగమని ఆజ్ఞాపించాడు. అతడు అలా తిరిగి టవ్వుడు మంత్రి జంతు ప్రదర్శనకలాధికారి శరీరం మీద చిన్న గాయంగాని లేక కత్తి దెబ్బకు దుస్తుల్లో ఎక్కడైనా చిరుగుగాని పుంటుందేమో అని పరీక్షగా చూశాడు. కాని అలాంటి వెమి మంత్రి కంట బడలేదు.

మంత్రి తలాదిస్తూ చిన్నగా దగ్గి రాబాడో, "మహారాజా! మన దేశంలోని అరణ్య

సేనాని, మంత్రి అన్న చివరి మాటకు గరుక్కుమని, ఇంతు ప్రదర్శనకలాధికారి నేని ఒక కోరచూపు చూసి. రాజునూ, మంత్రిని ఉద్దేశించి, "ప్రభువులు విన్న దాంట్లో కొంత నిబంధనన్నా. ఇతడు కాస్తంత దాన్ని గంపంత చేసి చెబుతున్నాడని నా దృఢ విశ్వాసం. ఆ ఒంటెల మీద అరణ్య ప్రాంతాల తిరిగి వాళ్ళను గురించి లోగడే మన వేగుల ద్వారా కొంత విన్నాను. వాళ్ళను గురించి పూర్తి సమాచారం సేకరించుకు రమ్మని కొందరు వేగుల వాళ్ళను పంపాను. వాళ్ళ నాయకుడు ఆ ప్రాంతాల గల అందమైన అటవిక జాతి కన్య నొకదాన్ని పెళ్ళాడి, వాళ్ళతో కలిసిపోవటంతో-పూర్తి సమాచారం సంపాదించటం కొంత అలస్యమైంది," అన్నాడు.

"ఆ అలస్యాన్ని శత్రువులు బాగా ఉపయోగించు కున్నట్టున్నది!" అన్నాడు మంత్రి కోపంగా. "ఇప్పటికైనా మించి పోయిందేం లేదనుకుంటాను. వేగుల వాళ్ళను ఎన్నుకునేటప్పుడు వాళ్ళకు పెళ్ళాం దిద్దలున్నారే లేదో తెలుసుకోవటం ముఖ్యం. బ్రహ్మదారుల్ని వేగులవాళ్ళుగా పంపితే ఎంతయగుతుందో అనుభవం అయింది గదా?" అన్నాడు.

"సేనాని!" అన్నాడు రాజు చిదగ్గా మిసం దువ్వుకుంటూ. "ఇంకా కల

ప్రాంతాలకు ఒంటెలను నాపనాలుగా వాడే కొత్త తండా ఒకటి వచ్చినట్లు మాత్రం ఇకది మాటలవల్ల తెలుస్తున్నది. ఇక పోతే అక్కడ జరిగిందని చెప్పే ఇకది యుద్ధ పద్ధత అంతా....."

మంత్రి మాట ముగించే లోపల సేనానాయకుడు ఒరలోని కత్తిని టక టక లాదించుకుంటూ అక్కడికి వచ్చి, రాజుకూ, మంత్రికీ సమస్కరించి నిలబడ్డాడు. మంత్రి అతడికి ఇంతు ప్రదర్శనకలాధికారి చెప్పిందంతా వివరించి, "ఇంత శత్రు బలగం రాజ్యంలో ప్రవేశించి తిష్టవేసివున్న సేంగతి సేనానికి తెలియక పోవటం అక్కర్లేగా వుంది!" అన్నాడు.

యాపన ఎందుకు? ఆ శత్రుమూకాకు సమరబాహు అనే రాజున్నాడట! కొండ కోట అనే నగరం కూడా కట్టాడట! సువ్యవస్థలతో సైన్యాలతో పోయి ఆ కోటను వేల మట్టం చేసి, వాళ్ళ రాజును సజీవంగా పట్టుకు రావలసిందిగా అజ్ఞాపిస్తున్నాను," అన్నాడు.

"చిత్రం, మహారాజా!" అని సేనాని రాజుకు. మంత్రికి సమస్యరించి పాద విధిగా పోయి, నూరుమంది గుర్రపు రోతులనూ, రెండువందల కాల్పులొచ్చి వెంట బెట్టుకుని, సమరబాహు అనుచరులు కోట కడుతున్న ప్రదేశానికి బయలుదేరాడు.

సమరబాహు ఎలుగ్గడ్డు మురవాణాకు బందిగా చిక్కిన నాటినుంచి స్వర్ణాధారి

అతడి అనుచరు లందరికీ నాయకుడుగా వ్యవహరిస్తున్నాడు. అరణ్యంలో వెటకు పోయిన తనవాళ్ళు అటవికుల్ని, దోసుల్లో వున్న క్రూర మృగాలనూ వెంటబెట్టుకు తిరిగివచ్చి, జరిగిన సంగతి చెప్పగానే, స్వర్ణాధారి నిర్మాణ దళలోవున్న కొండ కోటను రక్షించేందుకు అవసరం అయిన వాగ్రత్తలన్నీ తీసుకోసాగాడు. అతడికి బద్ధ జీవదత్తుల కత్తి సామర్థ్యాలలో ఘర్తి వెళ్ళానం వున్నది. వాళ్ళు సమరబాహును, ఎలుగ్గడ్డు వాళ్ళనుంచి విడిపించి, ఏ క్షణా స్తయినా కొండకోటకు తీసుకురావచ్చు! ఒక చేక విరపురవాచా చెయబోయే దాడికి తాను భయపడి కోట ఎదిచి పారిపోతే, బద్ధజీవదత్తులకు తమ చీనికి తెలుసుకో

పటం కష్టపాథ్యం అవుతుంది. కాను బాధ్య
తరహాతంగా ప్రవర్తించిన వాడవుతాడు.

స్వర్ణాచారి ఇలా అలోచించి కోటరక్షణకు
విర్యాటు చేస్తూనే, అపజయం ప్రాప్తిస్తే
పారిపోయేందుకు విలుగా, కొండలోపున్న
ఒకటి రెండు సారంగ మార్గాలను ఎన్నుకుని
తగిన బాగ్రత్తలో వున్నాడు. అటవికులకు
తెలుసుబాదాలూ, కొంత భసం యిచ్చి,
వాళ్ళను కొండ ఎక్కి వచ్చేందుకు సులు
వైన మార్గం వున్నచేట, ఒక గుహలో
దాగివుండ మున్నాడు. బోసుల్లో వున్న
సింహం, రెండు పులులూ వాళ్ళ అధీనంలో
వున్నవి. శత్రువు కొట మీదికి ఆ మార్గాన
వచ్చే సమయంలో వాళ్ళు సింహాన్ని, పులు
లనూ బోసుల్లో నుంచి వాళ్ళమీదికి వదలాలి.
అప్పుడు శత్రుసైనికుల్లో చెలరేగే గండర
గోళాన్ని అపకాళంగా తీసుకుని వాళ్ళు
అరణ్యంలోకి పారిపోవచ్చు లేదా సమర
బాహు అనుచరులకు సాయంచేసి, అతడి
వల్ల మరీకొన్ని అమూల్యమైన బహు
మూనాలు పొందవచ్చు....

స్వర్ణాచారి కోటరక్షణకు సన్నద్ధంగా
వున్న చోట, ఒక నాటి సూర్యోదయం వేళ
వీరపుర సైన్యం దాడివస్తున్నట్టు, అర
ణ్యంలో కావలావున్న సమరబాహు అను
చరుల ద్వారా వార్త అందింది. స్వర్ణాచారి
తనవాళ్ళకు ఈటెలూ, వడిసెలలూ యిచ్చి,
కొండ కిందికి శత్రువులు రాగానే, ఎలాంటి
హెచ్చరికా లేకుండా విసరమేన్నాడు.

వీరపుర సేనాని అక్కకులతో, కల్పల
సైనికులతో కొండ కిందికివచ్చి, కత్తిదూని
సైనున్న సమరబాహు అనుచరుల నేపి
యాని గొంతెత్తి, "ఒరే, నేను వీరపురరాజ్య
సేనానాయకుణ్ణి! మీరంతా అయ్యురాలు
కింద వదలండి లొంగిపోయారో నని, లేక
పోతే చిత్రవద చేస్తాను!" అన్నాడు.

ఆ వెంటనే కొండమీద వున్న సమర
బాహు అనుచరులు ఒక్కొక్కరిగా ఈటె
లను వీరపుర సైనికుల మీదికి విసిరారు.
వాటిల్లో ఒకటి వెగంగా వచ్చి వీరపుర
సేనాని భుజంలో బలంగా గుచ్చుకున్నది.

—(అంకాపుంది)

యక్షపర్వతం

19

[వీరభద్రరాజు అభ్యుపేంద్రగా, సేనానాయకుడు గుర్రపురొతుల్ని, కాల్పరాస్త్రి వెంట దిట్టాడు పోయి, కొండ మీద వున్న వ్యర్థాచారిని లొంగిపొమ్మని హెచ్చరించాడు. సమరదామ అనుచరులు, వీరభద్ర సైనికుల మీదికి గురిచూసి తులెంచుచున్నారు. అందులో ఒకటి శయ్యమంటూ వచ్చి వీరభద్ర సేనాని దుజంలో గుచ్చుకున్నది. తరవాత—]

సమరదామ అనుచరులు వెసరిన ఈ దెబ్బ తింటూనే వీరభద్ర సేనాని ఒక రావు కేక పెట్టి గుర్రం మీది నుంచి కొండ వది పోయాడు. ఆ పటి సమయంలో అతడి దుజంలో గుచ్చుకుని వున్న ఈ జారి పక్కనవడింది. అతణ్ణి సైనికులు దూరంగా తీసుకుపోయి. గాయానికి కట్టుకట్టాడు.

శత్రువుల్ని పొడలకట్టాం. మనం లెక్కకు అరవై అరుగురమే అయిగా శత్రువులు ఈ దెబ్బతో మన బలాన్ని మరింత ఎక్కు పని అంచనా పెస్తారు. అలా జరిగితే వాళ్ళు సాహసించి కొండ ఎక్కి ప్రయత్నం చేయరు," అన్నాడు.

ఆ మాట వింటూనే సమరదామ అను చదు డెకడు. "అదార్య మహామంత్రి! శత్రువులు ఒక వేర సాహసించి కొండ

వ్యర్థాచారి, సమరదామ అనుచరులను మెచ్చుకుంటూ, "మొదటి దెబ్బకే మనం

వచ్చి, "అచార్యమహామంత్రి! శత్రువుల మీదికి దాడి చేయటానికి ఇది మంచి సమయంలా కనిపిస్తున్నది. అజ్ఞులవ్వండి, మేమంతా పోయి గుంపుగావున్న వాళ్ళ మీదపడి. మా తండ్రిలకు వాళ్ళను ఎరచేసి, వాళ్ళెక్కివచ్చిన గుర్రాలను వట్టుకుంటాం." అన్నారు.

సమరబాహు అనుచరుల ధైర్యసాహసాలు స్వర్ణాచారికి అనందం కలిగించినా, వాళ్ళు కొండ దిగిపోయి శత్రువుల మీద దాడి చేస్తామనుటం మాత్రం వట్టి దుస్సాహసంలా కనిపించింది. అరడు వాళ్ళకో, "మీరు తొందర పడకండి. సంఖ్యలో శత్రువులు మనకన్న పదింతలున్నారు. మనం దాడి చేసేందుకు కొండదిగుతున్నట్టు చూడగానే వాళ్ళు కదలాల మీద సర్వ సన్నద్ధులై మనను చుట్టుముట్టి హతమార్చ గలరు. మన ఒంటెలన్నిటినీ కొండ అవతల వున్న పల్లపు ప్రాంతంలో జాగ్రత్త పంచారు గదా?" అన్నారు.

"వాటిన్నిటినీ ఒక చోట మందచేసి ఇద్దరి కావలా పెటాం. ఇప్పుడు మీ అజ్ఞ ఏమిటి? శత్రువులు మన తండ్రి, పదివల దెబ్బలకు అందనంత దూరంపోయి నిల బడ్డారు. వాళ్ళక్కడా, మనం ఇక్కడా. అంతేనా?" అన్నారు సమరబాహు అనుచరు లిద్దరూ.

ఎక్కాలని చూశా, మనం వియోగించిన అటవికులు వాళ్ళ మీదికి సెంహాన్ని, పులులమా పదిరి ఏకాకు పడుస్తారు." అన్నాడు.

స్వర్ణాచారి, కొండ దిగువనున్న వీరపుర పైనికుల కిని చూశాడు. వాళ్ళల్లో ఇప్పుడు కొద్ది మంది మాత్రమే గుర్రాల మీద వున్నారు. మిగతా వాళ్ళంతా గాయపడిన తమ సేనాని చుట్టూ చేరి అతడు బాధకో మూలుగుతూ, మధ్య మధ్య కొండ మీది కోటను పట్టుకునేందుకు ఏం చేయాలన్న దాన్ని గురించి యిచ్చే అజ్ఞలను జాగ్రత్తగా వింటున్నారు.

సమరబాహు అనుచరుల్లో దాగా ధైర్య కారు లైన యిద్దరు స్వర్ణాచారి దగ్గరకు

వాళ్ళ మాటలకు స్వల్పాచారి నవ్వి.
 "యుద్ధం అప్పుడే ముగిసిపోయిందని
 ప్రముఖుడనడి. ఆ క్రతు సేనానాయకుడు
 గాయపడినంత మాత్రాన తిరిగి వెళ్ళిపోతా
 డనుకుంటున్నారా? అలా చేస్తే వీరపురరాజు
 అతణ్ణి ఎరికిపందగా ప్రకటించి ఉరితీయించే
 స్తాడు," అన్నాడు.

స్వల్పాచారి యిలా చెపుతూండగానే వీర
 పుర సైనికుల్లో కొందరు పరిగెత్తుకుంటూ
 పోయి గుర్రాలెక్కారు. శాల్యుల సైనికులు
 ఈటలు పైకితీసి నిలబడి కొండపైకి చూడ
 సాగారు. అంతలో ఇద్దరు సైనికులు వట్టి
 ఎత్తి సేనానాయకుణ్ణి ఒక గుర్రం మీద
 కూర్చోబెట్టారు. నలుగురైదుగురు అక్ష్వికులు
 వెంటరాగా సేనాని గుర్రాన్ని మెల్లిగా పరి
 గెత్తిస్తూ కొండ దిగువ భాగాన్ని పరీక్షించి
 చూడసాగాడు.

క్రతుసేనాని వాలకం చూస్తూనే స్వల్పా
 చారికి అతడు కొండ ఎక్కిండుకు నులు
 వైన మార్గం కోసం వెతుకుతున్నట్టు అర్థమై
 పోయింది. అతడికి సమీరబాహు అను
 చులు రోజూ కొండ ఎక్కి దిగే చక్కని
 కారిదాటను గుర్తించటం ఏ మంత కష్టం
 కాదు. స్వల్పాచారి, సమీరబాహు అనుచరు
 లను మళ్ళీ పడిసెలవా, ఈటలూ పిసిరేం
 దుకు సిద్ధంగా వుండమని హెచ్చరించి,
 ఒక అనుచరుణ్ణి వెంటబెట్టుకుని, అట

వికులు నింపాం. పులులతో వున్న చోటుకు
 వెళ్ళాడు.

స్వల్పాచారిని చూస్తూనే అటవికులు
 సంకోపంగా లేచి నిలబడి, అతడికి దణ్ణాలు
 పెట్టారు. వాళ్ళ నాయకుడు స్వల్పాచారితో,
 "మహారాజా! వీరపురరాజు సైనికులకన్న
 మీ సైనికులే ఎక్కువ ధైర్యవంతులూ,
 యుద్ధాల్లో అరితేరినవాళ్ళలా కనిపిస్తు
 న్నారు. మొదటి బెట్టుకే ఈటల పిసిరి
 క్రతు సేనానాయకుణ్ణి హతం చేశారు,"
 అన్నాడు.

"వాడు చాపలేదు, గాయపడ్డాడు, అంతే!
 ఈసారి క్రతువులు కొండ దిగువన వుండి
 లొంగిపొమ్మని హెచ్చరికలు చేయటం

స్వర్ణాచారికి, అటవిక నాయకుడు తన. అనుచరులను చూపించి, "చూశారా, మహారాజా! వీరపుర సైనికులు యాదాపు లకు రాగానే చూవాళ్ళు బోనుల తలుపు లెత్తేసి, గుహ పై రాగానికి పారిపోతారు. అకరిగని పున్న క్రూరప్రుగాలు ఎదురుగా కలిచాట మీద కనిపించే శత్రువుల మీదికి పోయి పది చీల్చి చెండాడుతవి," అన్నాడు.

"అవి వాళ్ళ మీదికి పోయి పడనూ వచ్చు లేక బోనుల్లో నుంచి విముక్తి కలిగిందని కొండ దిగి అరణ్యంలోకి పారి పోనూ వచ్చు. ఏమైనా మి ప్రయత్నం మీరు చెయ్యండి. ఒక మాట, నేను మహారాజాను కాదు; ఆయన మంత్రిని. మి సహాయానికి చూ రాజు నుంచి తప్పక మనమైన స్రతి ఫలం వుంటుంది, గుర్తుంచుకోండి," అన్నాడు స్వర్ణాచారి.

స్వర్ణాచారి. అటవికులతో మాట్లాడి తిరిగి సమరబాహు అనుచరుల దగ్గరకు వచ్చి కొండ దిగువకు చూశాడు. ఈ సారి వీరపుర సేనాని కొండమీది వాళ్ళను బొంగి పామ్మని అజ్ఞాపించి భాధం లేవని గ్రహించి, కొండ మీది కొటను పట్టుకునేందుకు కొత్త పథకం వేశాడు. కల్పల సైనికులు ముందుగా కలిచాట వెంట కొండ ఎక్కటం ప్రారంభించారు. వాళ్ళల్లో కొందరి దగ్గర చెల్లంబులున్నవి. వైసుంది సమరబాహు

కాకుండా, అసంపూర్తిగా పున్న కోటను పట్టుకునేందుకు కొండ ఎక్కి రాబో తున్నారు. వాళ్ళు పైకి వచ్చేందుకు యిక్కడున్న కలిచాట మలువైనది. మీరు అదను చూసి శత్రువుల మీదికి వదిలేందుకు సింహాస్తి, రెండు పేలులనూ తయారుగా వుంచారా" అని అడిగాడు స్వర్ణాచారి.

అటవికుల నాయకుడు, స్వర్ణాచారిని కలిచాట పక్కనే పున్న చిన్న గుహల దగ్గరికి తీసుకుపోయాడు. సింహం బోను ఒక గుహ ముందు బాగాన పున్నది, పిలు లున్న బోనులూ అలాగే మరొక గుహ ముందున్నవి. ఆ బోనుల మీద అడ్డరిద్దరు అటవికులు ఎక్కి కూర్చునివున్నారు.

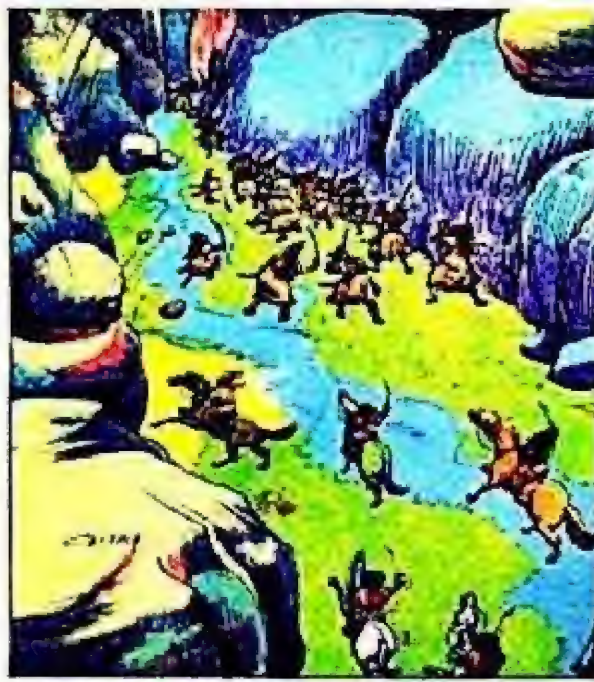

అనుచరులు ఈ బెగుగాని, పడినెలకో
రాళ్ళనుగాని విసిరినప్పుడల్లా, సైనికులు
అగి, వాళ్ళకెసి బాబాలు కొడుతున్నారు.

వీరపుర సైనికుల్లో కొందరు చచ్చినా,
మిగతా వాళ్ళు కొండమీదికి చేరగడరసే.
అప్పుడు బరిగే బాహాబాహ యుద్ధంలో తన
వెంట వున్న ఇరవై అరు మందితో, అంత
సేనను ఓడించటం ఆశంధవసుని స్వర్ణా
చారి గుర్తించాడు. అతడు సమరబాహు
అనుచరులతో, " సునం సాధ్యమైనంత
మంది శత్రువులను చంపి యిక్కణ్ణుంచి
ఆరణ్యంలోకి పారిపోవటం తప్ప మరో
మార్గాంతరం లేదు. ముందుగా ఇద్దరు
ముగ్గురు పోయి, పారిపోయేందుకు వీలుగా
ఒంటెలను నిద్దవరచండి. ఇప్పటికే వాటి
దగ్గర మవవాళ్ళిద్దరున్నారు." అని చెప్పాడు.

ఈ లోపల వీరపుర సైనికులు బాబాలు
పదులుకూ కాలి బాట వెంట కొండ ఎక్క
సాగారు. సేనానాయకుడు మాత్రం కొండ
దిగువన వుండి, గుర్రపు కొతులకు ఏదో
అల్పలిస్తున్నాడు. వాళ్ళల్లో కొందరు కాల్చుల
సైనికులకు కొంచెం వెనకగా కొండ
ఎక్కసాగారు.

" ఉప్పు పీడుల్లా రా! తెలిపి తక్కువ
కద్ది వీరపురసేనాని అక్కికులు కొందర్ని
కొండమీదికి పంపుతున్నాడు. మన ఒంటెల
దళం యిక్కడ వున్నదనుకుంటున్నాడో

ఏమో! మీలో కొందరు పైనుంచి కాలి
బాట మీదికి రాళ్ళు దొర్లించండి. మిగతా
వాళ్ళు గురి చూసి పడినెలలు ప్రయోగిం
చండి!" అని అజ్ఞాపించాడు స్వర్ణాచారి.

సమరబాహు అనుచరుల్లో కొందరు పెద్ద
పెద్ద రాళ్ళను నెట్టుకుపచ్చి కాలి బాట
వెంట పైకి వస్తున్న వీరపుర సైనికుల కేసి
దొర్లించారు. కాని, వాటిల్లో చాలా భాగం
చారిలో వున్న ఎత్తు పల్లాల్లో పడి లేస్తూ,
గురి తప్పి మరో మార్గాన దొడ్లుకుంటూ
పోసాగినై. సమరబాహు అనుచరుల
ప్రయత్నం విఫలం కావటం చూస్తున్న
వీరపుర సైనికులు ఉత్సాహంగా కేకలు
వేస్తూ, పైకి రాసాగారు. వాళ్ళను అను

నరించి వస్తున్న అశ్వకులు కత్తులు చూసి పైకెత్తి పట్టుకుని, వీరపుర చాచకు బయట వ్రానాలు చేయసాగారు.

అలాంటి అత్యాహ సమయంలో వాళ్ళు, అటవికులు సింహం, పులులతో వున్న గుహల ప్రాంతాన్ని చేరారు. అటవికులు సింహం, పులులను వాళ్ళ మీదికి వదులు రాకా లీక భయపడి పారిపోతారా అన్న సందేహంలో కొట్టుమిట్టాడుతున్న స్వర్ణ దారికి హతాత్తుగా సింహ గర్జన, పులుల గాండ్రింపూ వినిపించింది. మరుక్షణం సింహం, పులులూ బోనుల్లో నుంచి కుప్పించి బయటికి దూకి, అందుబాటులో వున్న వీరపుర సైనికుల మీద పడినై.

సైనికుల్లో హతాకారాలు బయలుదేరినై. హతాత్తుగా వచ్చిన ఈ దాడిని ఎదుర్కునేందుకు వాళ్ళు సిద్ధంగా లేరు. వాళ్ళల్లో నలుగురైదుగురు సింహం, పులుల పంజా చెప్పులు తిని కొండ పరిసోయారు. వాటికి అందకుండా పారిపోవాలని చూసిన మరి కొందరు రాళ్ళ మీద కాళ్ళ పట్టు తప్పి తలకిందులుగా పడిపోయి కొండ కిందికి దిగిపోయారు.

ఈ గందరగోళంలో సైనికుల వెనక వస్తున్న అశ్వకుల గుర్రాలు జిదిరి, చచ్చిన వెనుదిరిగి పారిపోయాయి. రౌతులతో పాటు కాళ్ళు వారి కిందపడి పల్లిటి మీద పల్లిటి కొడుకూ కొండ దిగువకు పోయి పడినై. కన్ను మూసి తెరిచేంతలో బరిగిపోయిన ఈ దుస్సంఘటన చూసి, అసలే గాయం బాధలో వున్న వీరపుర సేనాని నిశ్చెష్టులై పోయాడు. అటవికులు వదిలిన సింహం, పులులూ యిక అప్రాంతాల తమకర్తవ్యే వాళ్ళెవరూ లెకపోవటంతో, రాళ్ళ మీంచి కుప్పించి దూకుతూ చేదుసలో వున్న అరణ్యం కేసి పరిగెత్తినై.

కొండ ఎక్కచూసిన సైనికుల్లోనూ, అశ్వకుల్లోనూ కొంతమంది దావగా, మిగిలిన వాళ్ళు కుంటుకూ, కొందరు ఒకళ్ళ వెకళ్ళు అవరాగా పట్టుకుని కొండ దిగువకు పోసాగారు. అది చూసిన సమరవారు

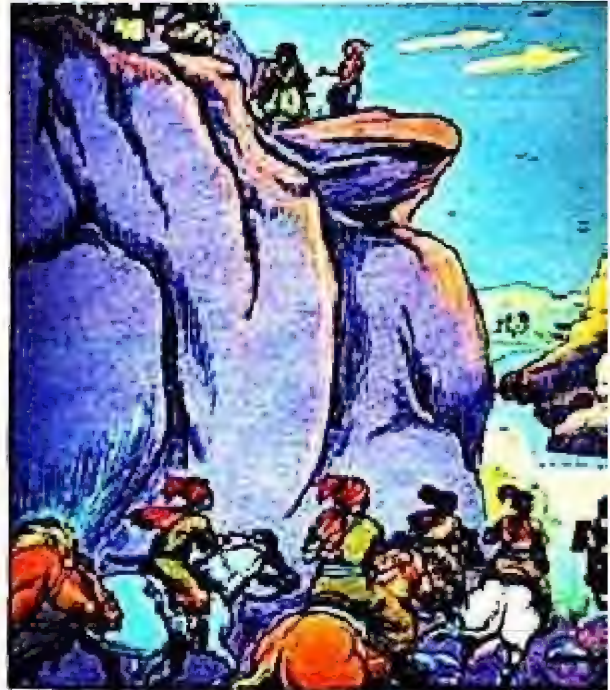

అనుచరులు, స్వర్ణాచారితో, "అచార్య మహామంత్రి! ఆజ్ఞ యివ్వండి. ఇప్పుడే దాడి చేసి ఆ గాయపడి పారిపోతున్న శత్రువులను ఈటలతో పొడిచి చంపి వస్తాం," అన్నారు.

స్వర్ణాచారి వాళ్ళ మాటలు విన్నాడు గాని వెంటనే జవాబివ్వలేదు. తాను ఒడించిన శత్రుసైనికులు, కోట ముట్టడికి వచ్చిన వాళ్ళలో పదవ వంతు వుండరు. మిగిలిన వాళ్ళంతా మరసారి దాడి చెయ్యటానికి కొంత కింద నెత్తంగానే వున్నారు. ఈ సారి దాడి వస్తే, యిందాకదిరా హతాత్తుగా వాళ్ళ మీద పడి చిందరవందర చేసేందుకు సంహంగాని, పులులుగాని లేవు...

ఇవ్వుడు కొండ దిగువున విరపుర సేనాని తన సైనికులనందరినీ ఒక చోట చేర్చి ఏదో మాటాడుతున్నాడు. అశ్వకుల్లో కొందరు ఆ సరికే కొండ లెండవ తట్టిన ఎమున్నటో చూసి వచ్చేందుకు పోయారు. స్వర్ణాచారి, సమరబాహు అనుచరులకు శత్రువులను చూపుతూ, "సాహసం వెరు, దుస్సాహసం వేరు! యుద్ధంలో దుస్సాహసం పనికి రాదు. చూడండి, శత్రుసేనాని మరొక సారి మన మీదికి దాడి వచ్చేందుకు తయారవుతున్నాడు. ఈ సారి యిక్కడున్న కొద్ది మందిమీ అశ్వకుల్నీ, కార్పల సైనికుల్నీ కూడా ఎదుర్కొని ధ్వంధ్వయుద్ధం

చంద మా ము

చేయవలసి వస్తుంది. అంతమంది శత్రువుల్ని జయించటం మనవల్ల కాదు. మనం వెంటనే యిక్కణించి పోయి, కొండవక్క వెళ్లపు స్రదేశంలో దాచిన మన ఒంటెల నెక్కి అరణ్యంలోకి పోదాం. అక్కడ క్షత్రియయువకులూ, సమరబాహు మహారాజు కూడా కనిపించవచ్చు." అన్నాడు.

"సింహం, పులుల బోనుల దగ్గరున్న అటవికులే మైనట్లు? వాళ్ళు సాయం వస్తే శత్రువుల్ని జయించటం ఏమంత కష్టం కాదు," అన్నాడొక సమరబాహు అనుచరుడు.

"వాళ్ళు శత్రుబలం చూసి బీతిచెంది చల్లగా అరణ్యంలోకి పారిపోయి వుంటారు. మూక ఉమ్మడిగా శత్రుబలంగం మన

మిరికి వచ్చి పడకముందే మనం కూడా అదే పని చెయ్యాలి." అన్నాడు స్వర్ణాచారి.

"కానీ, అచార్య మహామంత్రి! మనం పారిపోతే, శత్రువు మనను పిరికివాళ్ళని...." అంటూ సమరదాహు అనుచరుడొకడు ఏమో చెప్పబోయేంతలో, ఒంటెలను కావాలి కాపేం దుకు వెళ్ళిన వాళ్ళల్లో ఒకడు రొప్పకూ స్వర్ణాచారి దగ్గరకు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి, "అచార్య మహామంత్రి! అయిదుగురు శత్రు రోతులు మన ఒంటెలున్న చోటు తెలుసుకుని, మేం వెంటబడి తరమబోయేంతలో పారిపోయాను. ఈ సారి వాళ్ళు గుర్రాల మీద పెద్ద ఎత్తున దాడి వస్తారని నా అనుమానం!" అన్నాడు.

"అనుమానం కాదు, వాళ్ళు చేయబోయేదే అది! వాళ్ళు మన ఒంటెల్ని పట్టుకున్నారు. మనం ఎందుకూ కొరగాని వాళ్ళమైపోయి, వాళ్ళచేతుల్లో బలిపశువుల్లా చిక్కిపోతాం. అందరూ ఒంటెలున్న చోటుకు బయలుదేరండి!" అంటూ స్వర్ణాచారి ముందుండి దారిచేశాడు.

స్వర్ణాచారి, సమరదాహు అనుచరులూ ఒంటెలున్న చోటుకుపోయి, వారిపైన ఎక్కి వల్లపు ప్రదేశం నుంచి పైకి వచ్చేసరికి నుమారు రెండు వందల గజాల దూరంలో నలభై యాభై మంది వీరపుర అక్కికులు కత్తులూ, ఈటెలూ పైకెత్తి పట్టుకుని వాళ్ళకేసే వస్తున్నారు. శత్రువుల్ని ఎలా పెడా నరుకుకూ దారిచేసుకుని ముందుకు పోవటమే తప్ప, వెనుదిరిగి వల్లపు ప్రదేశానికి పారిపోయే అవకాశం లేదని స్వర్ణాచారి కృటికాలంలో గ్రహించాడు.

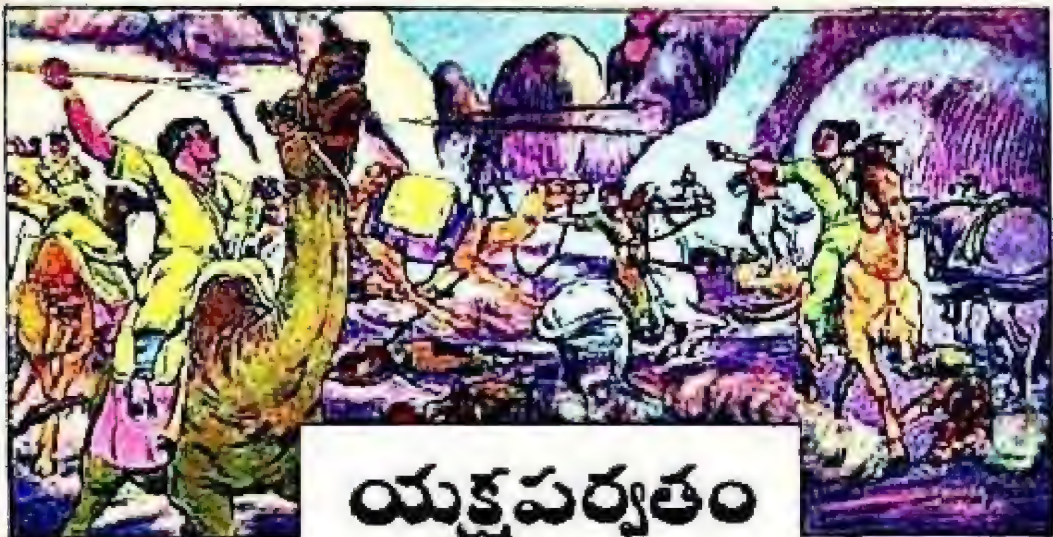
అ వెంటనే అతడు కత్తి పైకెత్తి, "ఉప్పయోధుల్లారా! నా వెంట రండి. శత్రువుల్ని కొండకొటదేవికి బలిపెడదాం! సమరదాహు మహారాజాకూ, జై!" అంటూ ఒంటెను ముందుకు దూకించాడు.

అదే సమయంలో వీరపుర అక్కికులు, "వీరనింహ మహారాజాకూ, జై!" అంటూ తమ గుర్రాలను అదిలించి, శరవేగంతో వచ్చి సమరదాహు అనుచరుల మీదసాదారు.

—(అంకావధి)

యక్షపర్వతం

20

[సమరభామ అనుచరులు విసిరిన ఈది ఒకటి వీరపుర పెనానిని గాయపరిచింది. కొండ ఎక్కి శక్రువులను హతమార్చారని చూసిన ఆతడి సైనికులను, అటవికులు వదిలిని పంపిరి, పులులూ హతమౌతొస్తే. స్వర్ణాచారి, సమరభామ అనుచరులతో ఒంటరి మిద పారిపోవాలని చూశాడు. వీరపుర అగ్రకులు వాళ్ళను ఎదిరించారు. తరవాత—]

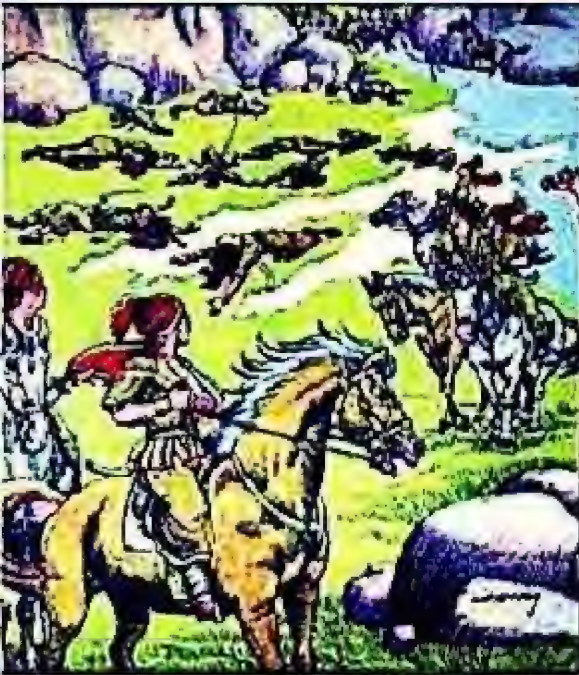
స్వర్ణాచారి కత్తి దూపి దైర్యంగా వీరపుర అగ్రకుల మీదికి తన ఒంటెను దూకించటం చూసి, సమరభామ అనుచరులు ఎక్కడ లేని తెగువతనంతో పోయి శక్రువుల మీద కరియబడ్డారు. అప్పుడు వీరపుర అగ్రకులకూ, సమరభామ ఉష్ణయోధులకూ మధ్య భయంకరమైన పోరాటం సాగింది. ఒంటెని మిదపున్న సమరభామ అనుచరులు కత్తులతో, ఈటెలతో వీరపుర అగ్ర

కులను పొడవసాగారు. అగ్రకులు కూడా దైర్యంగా తమ శక్రువులనూ, వాళ్ళిక్క పున్న ఒంటెలనూ తులెలతో కొడుకూ మధ్య మధ్య తమ రాజుకు జయధ్వానాలు పంపకసాగారు.

నాలుగైదు నిమిషాలకాలం యీ విధంగా పోరు చరిగి వదిలి కొండకు సమరభామ అనుచరులూ, వీరపుర సైనికులూ గాయ పడి తమ తమ వాహనాల మీదినుంచి వట్టి

! చరిత్రమామ!

తప్పి కింద పడిపోయాడు. ఒంటెలను ఏనాడూ చూసివుండని వీరపుర సైనికుల గుర్రాలు కొన్ని పిడిచి దూరంగా పరిగెత్త సాగినై. శత్రువులను చుట్టుముట్టి హతం చేయాలని చూసిన వాళ్ళ ప్రయత్నం సాగ లేదు. స్వల్పదావి, తన అనుచరులను హెచ్చరిస్తూ, దావగా మిగిలిన పదిహేనూ, ఏడవారు మంచి ఉన్యాయాచారంతో శత్రువుల మధ్యగా దారిచేసుకుని దాపుండున్న అరణ్యంకేసి పారిపోసాగాడు.

అ సమయంలో అక్కడి కొద్దిసే వీర పుర సేనాని పారిపోతున్న స్వల్పదారి, అతడి అనుచరుల కేసి చూసి, "ఇంక కొద్దిమంది శత్రువులు మన, చక్రబంధాన్ని చేదించు

కుని పారిపోగలిగారన్న మాట! ఇంకెన్న అపమానం ఏముంటుంది? ఇంకకూ అన్నదక నాయకుడు బలమన్నాడా, చచ్చాడా?" అంటూ కోపంగా అరిచాడు.

స్వల్పదారిని చుట్టు ముట్టవచ్చిన వీర పుర అక్కికదళ నాయకుడు సేనాని అరుపు నింటూనే గుర్రంమీద అతడి దగ్గరకు పరిగెత్తు కుంటూ వచ్చి, పడు ప్కరించి, "శత్రువుల్ని చాలామందిని చంపాం. కాని, మిగిలినవాళ్ళు అరణ్యంలోకి పారి పోయారు," అన్నాడు.

"అ పారిపోవటం నేనూ చూశాను. వాళ్ళను వెంటబడి పట్టుకునే ప్రయత్నం చెయ్యక, ని విక్కడంచేస్తున్నావు?" అని అడిగాడు సేనాని కోపంగా.

"అయ్యో, గాయపడిన మనవాళ్ళకు వైద్య సహాయం నొంగతి చూసి, అ తరవాత మరీకొందరు అక్కికుల సహాయం తీసుకుని అరణ్యంలోకి పోయి శత్రువుల వెట సాగించాం అనుకున్నాను," అన్నాడు దళనాయకుడు.

"ఈ ఏర్పాట్లన్నీ చేసుకుని, ముహూర్తం కుదిరి సువ్వ వచ్చేవరకూ ఆ ఒంటెల వెధవలు ఏ కోసం అరణ్యంలో ఏ చెట్టు నీడనే ఎదురు చూస్తూ కూచుంటారను కున్నావా? ఆ చొక్కా, పై పండా కూడా లేని ఏరిక వెధవి. వీరపుర అక్కికుల్లో

కొండని చూసి కైమంగా అరణ్యం చేరా
దని తెలిస్తే రాజుగారిమంటలు? నికూ,
వాకూ తిరి తప్పదు," అన్నాడు సేనాని.

"అయ్యా, ఆ పిలక పెధప ఒడ్డుల్ని
పిలక పెధప కాదు! అతన్ని, అదార్థ మహా
మంత్రి అంటూ అతడి అనుచరులు నందో
ధించటం విన్నాము. అతడు రూపురేఖల్లో,
కార్యవరాక్రమాల్లో భారతంలోని....."

దళనాయకుడు మాట ముగించకముందే
సేనాని గట్టిగా, "ఇక ఆ కవిత్వం చాలు.
పోయ్యింది!" అని కోప్పడి, "నువ్వు నలుగు
రైదుగురు అక్కకున్న వెంటబెట్టుకుని,
ఆ గుండు పిలక ఒంటె పెధవా, వాడి కోటి
వాళ్ళు అరణ్యంలో ఎక్కడున్నారో చూసి,
వాళ్ళు కనుమరుగు కాకుండా వెన్నంటి
వుండు. నేను ముందుగా ఈ కొండకోటను
స్వాధీన పరుచుకుని, మన పీఠపుర పరా
కాన్ని దానిమీద ఎగరవేసి, పైవ్వంతో
అరణ్యంలోకి వస్తాను," అన్నాడు.

దళనాయకుడు, సేనానికి నమస్కరించి,
"చిత్రలి!" అని నలుగురు గుర్రపు రోతుల్ని
వెంటబెట్టుకుని, స్వర్ణాచారి అరణ్యంలో
ప్రవేశించిన మార్గం వెంట బయలుదేరాడు.

కాని, స్వర్ణాచారి ఆ సరికే అరణ్యంలో
చాలాదూరం వెళ్ళిపోయాడు. అతడికి
విధంగా అయినా పరి ఖర్చుపడతూ,
సమరభావూ ఎక్కడ వున్నదీ తెలుసు

కోవాంసి, వాళ్ళకు కొండకోటకు వచ్చిన
దురవస్థ గురించి చెప్పాలని వున్నది.
ఎలుగ్గొడ్డు ముతావాళ్ళు అరణ్యంలో
ఏ ప్రాంతాల వుండేదీ అతడికి సూచన
ప్రాయంగా తెలుసు. ఆ కారణంవల్ల స్వర్ణా
చారి ఆ దిక్కుకేసి బయలుదేరి, కొంత
సేపటికి ఒక కొలను ప్రాంతాన్ని చేరాడు.
అందరూ అక్కడ ఒంటెలను దిగి,
వాటికి కొంఠలో నీళ్ళుపెట్టి, మేయటానికి
వదిలారు. స్వర్ణాచారి యిద్దరు అనుచరు
లను ఎత్తయిన చెట్టుమీదికి ఎక్కించి,
"ఆ పీఠపుర కాల్యం పైనికులుగాని, అక్క
పైనికులుగాని మనసు వెతుకుతూ
యాప్రాంతాలకు వచ్చే ప్రమాదం వున్నది,

కుందా సూటిగా కొలను దగ్గరకు వరుగెట్టు కుంటూ వస్తున్నారు. వెంటనే చెట్టు మీద కావలా వున్న వాళ్ళల్లో ఒకడు గంకడా గిందికి దిగి, స్వల్పదారి దగ్గరకు వచ్చి తాను చూసినది చెప్పాడు.

స్వల్పదారి తన అనుచరులందరినీ పావు రించి, వాళ్ళతో కొలను వక్కన వున్న గుమరు పాదల్లోకి పోయి దాక్కుని, "చెతక బోయిన తిగ కాలికి తగలటం అంటే, యిదే! ఈ ఎలుగ్గడ్డు ముఠా వాళ్ళు మన సమరదాసు రాజును బందిగా వట్టుకు పోయారు," అన్నాడు.

అంతలో ఎలుగ్గడ్డు ముఠా వాళ్ళు కొలనును సమీపించారు. వాళ్ళల్లో ఒకడికి చెట్ల కింద మేస్తున్న ఒంబెలు కనిపించినై. వాడు నిలుచెల్లా వణికిపోతూ, "వృకేశ్వరీ నూతా, నువ్వే దిక్కు!" అని కేకపెట్టి, ఒంబెలను తతిమ్మా ఎలుగ్గడ్డు వాళ్ళకు చూపెట్టాడు.

ఎలుగ్గడ్డు ముఠా అంతా ఒక క్షణ కాలం స్థాణువుల్లా అయిపోయారు. వాళ్ళదా భయకంపెరులైపోయి ఏమి చేయటమో అని అలోచించే సమయంలో స్వల్పదారి నూతా క్తుగా సమరదాసు అనుచరులతో వచ్చి వాళ్ళ మీద వది, అడ్డర్చి ఈశంకో గట్టిగా పొడిదాడు. వాళ్ళు, "చవ్వెమి, వృకేశ్వరీ నూతా!" అంటూ కిందవదే లోవలె అయి

వాళ్ళ రాణ ముందుగా మనకు తెలియటం పొందింది. కొద్ది మంది క్రతువులనయితే యిక్కడే సరికి పోగులు పెడదాం. మరీ అధిక సంఖ్యలో వుంటే యీ ప్రాంతం వదిలి మరొక చోటుకు తరలిపోదాం. కనక మీమ అప్రమత్తులుగా వుండి, చుట్టూపక్కల ప్రదేశాలను పరీక్షగా చూస్తూండండి," అని ఆజ్ఞాపించాడు.

ఒక అరగంట కాలం గడిచింది. చెట్టు మీద వున్న సమరదాసు అనుచరుల్లో ముందుగా ఒకడికి, తామున్న చోటు శని పరిగెత్తుకుంటూ వస్తున్న పది వన్నెండు మంది ఎలుగ్గడ్డు ముఠా వాళ్ళు కనిపించాడు. వాళ్ళు వెనకా ముందులు చూసుకో

దారుగురు ఎలుగ్గొడ్డు మనుషులు అయిదారు
 కింద పడేసి లొంగిపోయారు. మిగిలిన
 వాళ్ళు పులిని చూసిన తెళ్ళలా ఎగిరి
 గంతేసి, పచ్చిన దారిని తిరిగి పరిగెత్తారు.

అలా పారిపోయిన ఎలుగ్గొడ్డు ముతా
 వాళ్ళ కొలను కేసి వస్తున్న ఇద్దరూ జీవదత్తు
 లకూ, సమరదాసుకూ, గురుభల్లూకుడికి
 ఎదురుపడి స్వర్ణాచారిని గురించి చెప్పారు.

"ఎక్కడో కట్ట కట్ట ప్రయత్నాల్లో
 కొండ మీద వుండవలసిన స్వర్ణాచారి,
 యీ అరణ్యంలోని కొలను ప్రాంతం చేరా
 దంటే బాదా అక్కర్లేంగా వుంది. కొండ
 మీద ఏదే చిక్కుల్లో పడి యిక్కడికి పారి
 పోయి రాలేదు గదా?" అన్నాడు జీవదత్తుడు.

"స్వర్ణాచారి గొప్ప ప్రభు లక్షి పరా
 యయిడు. బహుశా, నన్ను ఎలుగ్గొడ్డు ముతా
 వాళ్ళ నుంచి కాపాడాలన్న ప్రయత్నంలో
 యిక్కడికి వచ్చి వుంటాడు!" అన్నాడు
 సమరదాసు తృప్తిగా.

ఈ సందాపణమీ అర్థం కాక గురు
 భల్లూకుడు తనకు మరెవరో కొత్త వాళ్ళ
 నుంచి ప్రమాదం రావొతున్నదని భయపడి,
 ఇద్దరూ జీవదత్తులకు సమస్కరించి, "మీకు
 నాకు ప్రాణదానం చేస్తామని అభయం
 యిచ్చావు, మరచకండి!" అన్నాడు.

ఆ మాటలకు జీవదత్తుడు సవ్వి. "గురు
 భల్లూకా, మా నుంచిగాని, కొలను దగ్గర

వున్న యీ సమరదాసు అనుచరుల నుంచి
 గాని నీకు ఎలాంటి ప్రమాదం రాదు.
 భయపడకు!" అన్నాడు.

"సాక్షాత్తూ వృక్షేశ్వరిదేవి నీకు అండగా
 వుండగా భయమెందుకు?" అన్నాడు ఇద్దరూ
 వర్మ నవ్వుతూ.

వాళ్ళలా మాట్లాడుకుంటూ కొలను దగ్గి
 రకు వచ్చేవరికి. స్వర్ణాచారి తనకు దొరికిన
 ఎలుగ్గొడ్డు ముతా వాళ్ళను సమరదాసు
 ఎక్కడ వున్నదీ తెలుసుకునేందుకు వ్రక్కి
 స్తున్నాడు. అతడు ఇద్దరూ జీవదత్తుల్ని.
 సమరదాసునూ అల్లంక దూరంలో చూస్తూనే
 బ్రహ్మానందం చెంది వాళ్ళ దగ్గరకు వరుగు
 వరుగున వచ్చి. "సమరదాసు మహారాజా,

క్షత్రియ యోధుల్లా, యివే నా సమస్కారాలు!" అన్నాడు పంగి సమస్కరిస్తూ.

"స్వర్ణాచారీ, ముచ్చెడో మీ మహారాజుగారి కోటను గాలికి వదిలి, అరణ్య విహారానికి బయలుదేరి వచ్చిపట్టు కనబడుతున్నవే!" అన్నాడు తీవ్రదత్తుడు.

"క్షత్రియ వీరయోధుల్లా, ఆ కోట క్రతువుల వశమైపోయింది. దాన్ని రక్షించేందుకు నేనూ, సమరభామ అనుచరులూ గట్టి ప్రయత్నమే చేశాం. ఆ ప్రయత్నంలో కొందరు వీర స్వర్గం అలంకరించారు కూడా," అన్నాడు స్వర్ణాచారి విచారంగా.

"అందరూ వీరస్వర్గం అలంకరించకుండా కొందరైనా యీ భూమి మీద ప్రాణాలతో

వుంటే, ముందు ముందు మీ కాటాయ రాజుకు సాయపడే అవకాశం వుండేది. వీరస్వర్గానికి పోకుండా యిక్కడే వుండి పోయిన వాళ్ళెంతమంది?" అని అడిగాడు తీవ్రదత్తుడు.

స్వర్ణాచారి తనకో కాలసు దగ్గరకు వచ్చిన సమరభామ అనుచరుల కేవల ఒకసారి తల తిప్ప చూసి. "నాకో కలిపి వదహారు మందిమి. మా వాహనాలు వదహారు ఉష్టాలు కూడా యిక్కడే వున్నవి," అన్నాడు.

"కొండకోటను క్రతువులు ఆక్రమించారా! ఎలా ఆక్రమించగలిగారు? ఎవరూ క్రతువులు?" అన్నాడు సమరభామ కోపంతో వేళ్ళు కొరికి, మీసం మెలిచేస్తూ.

స్వర్ణాచారి, అరణ్యంలోకి వచ్చిన వీర పుర అంతు ప్రదర్శనకాంతికితో ప్రారంభించి, ఆ తరవాత వీరపుర సైనికులు కొండ మీది కోటను చుట్టుకొవలానికి చేరిన ప్రయత్నం. అప్పుడు అరిగిన యుద్ధంలో తాను పొందిన ఓటమి, దావగా మిగిలిన అనుచరులతో అరణ్యంలోకి పారిపోయి రావటం—అంతా టూటిగా చెప్పాడు.

అంతా క్రద్దగా విన్న సమరభామ పెద్దగా నిట్టవార్చుకూ. "అంటే, కోటతో పాటు మనం ఎంతో కాలంగా గూఢచిత్వం రస ధాన్య సంపద యావత్తూ క్రతువశమైందన్న మాట! ఆ వీరపుర రాజును క్షమించరాదు.

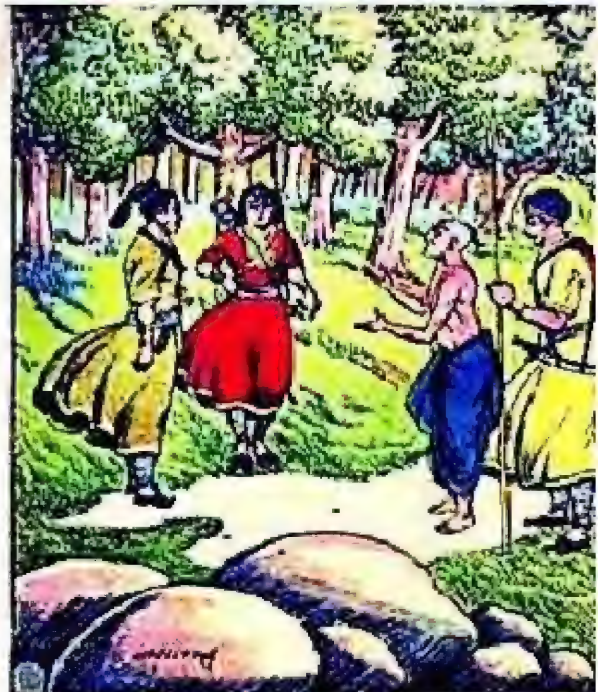
అతడి అంకం చూడాలి. అద్ద జీవదత్త యోధుల్లాడా, చందుకు మీరు నాకు సాయ పడాలి." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు, సమరబాహు కేసి బాలిగా చూస్తూ ఎదో ఆసక్తితోయింతలో అద్దవర్మ కోవంగా, "సమరబాహూ, అప్పుడు నీకే అవవచ్చిందని మా సాయం కోరుతున్నావ్? నిన్ను ఎలుగ్గద్దు. ముఠా వాళ్ళ సుంచి రక్షిస్తామని మాట యిచ్చి నెరవేర్చుకున్నాం. ఇక మా దారిన మేం వింధ్యపర్వతానికి పోదలిచాం. అక్కడ మేముక రాతిరథాన్ని కదిలించవలసి వున్నది. కాని, దారి పాడు గుహ మేము యికరుల్ని చిక్కుల్లో సుంచి కాపాడాలన్న భర్మబుద్ధి కొద్ది కాలయాపన చేస్తున్నాం. ఇక ఆ భరణికి స్వస్తి చెప్పాలి." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు, అద్దవర్మ చిప్త కట్టి కొందర పడవద్దన్న సూచనగా తలాడించి హెచ్చరిక చేసి, "సమరబాహూ, సువ్య రాజ్యం పంపియించి పోగొట్టుకున్న వాడివి కాదు గదా. విరపుర రాజు మీద పగ సాధించ దానికి? ఈ మహారణ్యంలో ఏ ప్రాంతాన అయినా నీ అనుచరులతో ముఖంగా పంటలు పడించుకుంటూ హాయిగా బతకవచ్చునే." అన్నాడు.

సమరబాహు బవాటివ్వకుండా తలవంచు కున్నాడు.

చందమామ

అప్పుడు స్వల్పదారి కలగజేసుకుని, "క్షత్రియ యోధుల్లాడా, నా దొక మనవి, దిత్తగిందాలి! పెరుసు బల్లి యీ సమర బాహు ఏ చంద్రవంశజుడో అయి వుంటాడని నాకు నమ్మకం కలుగుతున్నది. అలాంటి వాడు యిక్కడక్కడైనా చిన్న రాజ్యం స్థాపించగా చూసి, అతడి దగ్గర మంత్రిత్వం నెరపాలన్న కోరిక నాక్కలుగుతున్నది. మీరు దయ తలచి సాయపడితే కనిసం. ఆ విరపురరాజును కొండకోట ప్రాంతాల నుంచయినా తిరోగమించేలో చేయగలం. అప్పుడు కొండకోట, ఆ చుట్టుపక్కల వున్న అటవిక గూడెబకో కలిసి ఒక రాజ్య మేర్పడుంది." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు, ఖడ్గవర్మ నేని చూసి,
 "అత్తా, ఈ పాటి సాయం మనం చేయటం
 వాస్తవికమేమంటాను," అని సమర
 చాటు, స్వర్ణదార్శితే. "మనం ముందుగా
 యక్కడి నాల్గవ పీఠపుర సైనికుల్ని చెబ్బ
 తియ్యాలి. అప్పుడు సైన్యంలో వున్న మనం
 వాళ్ళతో ముఖా ముఖ యుద్ధం చేయటం
 గతక ఉపాయంతో వాళ్ళను పడించాలి.
 అందుకేనే ఒక మార్గం వున్నది. ఆ సైనికు
 లందరి గురుభల్లూకుడి బలదుర్గంలో ప్రవేశించేలా చెయ్యాలి," అన్నాడు.

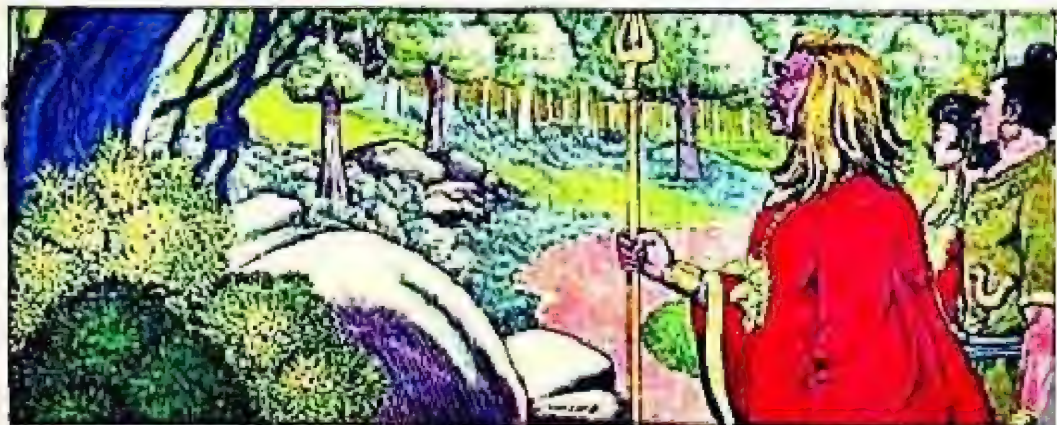
"అదేలా సాధ్యం. జీవదత్తు ప్రభా?
 వాళ్ళు అవలంబోకి ప్రవేశించేలా చేయటం
 ఎలా?" అన్నాడు స్వర్ణదారి ఉత్సాహం
 పట్టలేక.

"అందుకు గురుభల్లూకుడి కమ్యూల్లో
 ఒకప్పుడవు పీఠపుర సైనికుల దగ్గరకు
 పోయి, వాళ్ళ నాయకుడితో మనమంతా
 అవలంబో వాళ్ళుని వున్నామని చెప్పాలి.
 వాళ్ళు మనను పథించేందుకు ఒకరిలో
 ప్రవేశిస్తారు. అప్పుడు...." అంటూ అగి

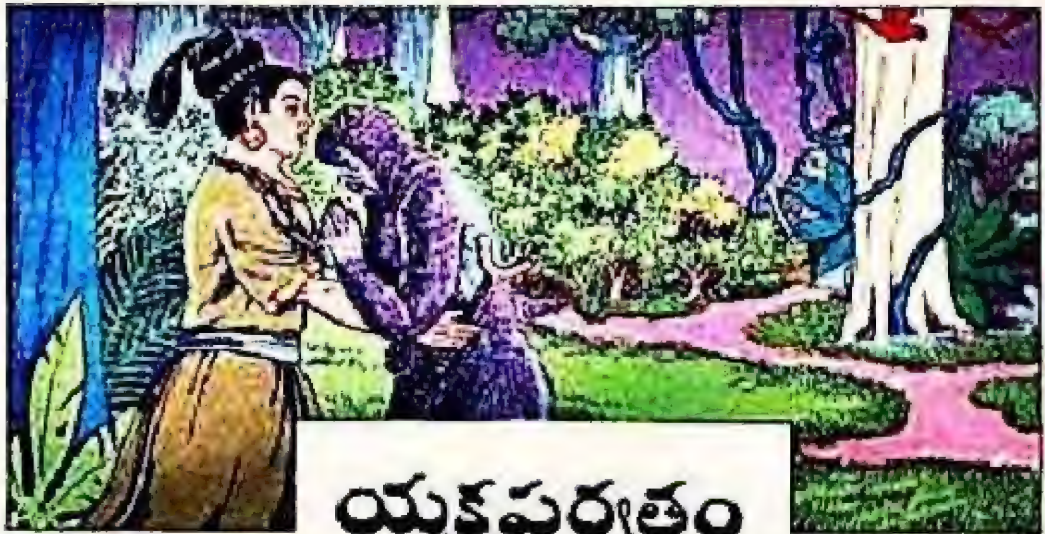
జీవదత్తుడు, గురుభల్లూకుడితో, "భల్లూకా!
 నీ కమ్యూల్లో నీ మూటకు బలపాటని తత్వం
 గలవాళ్ళా లేక గురుభక్తి క్రోధం చేసి
 రకమా?" అని అడిగాడు.

ఆ ప్రశ్న వింటూనే గురుభల్లూకుడు
 ఉద్రేకపడిపోతూ, "అరహ్మ, నా కమ్యూల్
 గురు భక్తి యుక్తతే యిహపు చేస్తాను.
 నేను అజ్ఞాపిస్తే వాళ్ళు నంద క్షరం మీద
 నుంచి అయినా కిందికి దూకుతారు. వక్కడ
 నంద లేదు గతక. ఆ కనబడి చెట్టు
 చిరారు నమ్మ మిది నుంచి కిందికి దూక
 మని అజ్ఞాపిస్తాను," అని ఒక ఎలుగ్గెడు
 వాడితో, "ఒరే, కష్టా! మిప్పు అ చెట్టు
 చిరారు నమ్మకు పోయి, అక్కణ్ణించి చూపి
 మీద పడు!" అన్నాడు.

జీవదత్తుడు వారించే లోపలి ఫలగ్గెడు
 వాడు పరుగెత్తుకుంటూ పోయి, సూరయ
 గుల ఎత్తున్న ఒక చెట్టు పైకి పాకి, అక్క
 ణ్ణించి, "గురుభల్లూకా!" అంటూ అరిచి,
 చేతిపట్టు పడిరి, తలకిందులుగా నేల
 మీదికి పడసాగాడు. —(నందకపుంధి)

యక్షపర్వతం

21

[కంఠకోట పర్వత పీఠపుర అక్కడల చేత క్రిందిపాదప వృక్షాదారి దర్శనమంది అప్పు యొరులతో అరణ్యంలోకి పారిపోయారు. అక్కడ అతనికి బంధ జేపడత్రువా, నీమకదాపా కనిపించారు. గురుభల్లాకుడు తన శిష్యుల గురుభక్తిని దుజువు చేసియును, వాళ్ళల్లో ఒకణ్ణి చెట్టు మీదినుంచి కిందికి దూకమచ్చారు. తరవాత—]

గురుభల్లాదిశిష్యుడు చెట్టు మీది నుంచి దూకటం చూస్తూనే జీవదత్తుడు పరి గత్తుకుంటూ పోయి, వాడు యింకా నేలకు పడి వచ్చెందడుగుల దూరంలో పుండగా తన దండం అడ్డు పెట్టాడు. ఎలుగ్గొడ్డువాడు తన గురువు పేరును స్మరిస్తూ, వెగంగా వచ్చి దాని మీద పడగానే జీవదత్తుడు వాణ్ణి చేతులతో పట్టుకుని భూమి మీద విరిచిపెట్టాడు.

ఎలుగ్గొడ్డు వాడు తన గురుభక్తిని దుజువు చేసుకునే అవకాశం పోయి నందుకు దిగాలు పడిపోయా. జీవదత్తు డితో, "అయ్యా, మధ్య దారిలో నన్ను పట్టుకుని నేల కాశి ప్రాంతం పోకుండా కాపాడారేమా గాని, నేను వచ్చి స్వర్గం చేరే అవకాశాన్ని చెడగొట్టారు," అన్నాడు. అమాటలకు జీవదత్తుడు సవ్య "ఒరే, సువ్య నేల కాశి వచ్చి స్వర్గం చేరేవారిచే

దారి ఆయనకు మంత్రి అయితే, నా దిండుర్లలో వృశక్వరీదేవి పూజాపునస్సాదాలు నిర్వహిస్తూ సాగిపోతాయి." అన్నాడు.

"భల్లూకా! అరవిష్కా అరవి యితర్ల ప్రాణాలకు అపాయం కలగకుండా జరిగేలా చూసే బాధ్యత సమరబాహు వైన వున్నది!" అని ఉపదేశిస్తూ, గురుభల్లూకుడి శిష్యుల కని చూసి, "ఈ చెట్టు మీంచి గంజిన వాడితోపాటు నీ శిష్యుల్లో మరణం నే చెప్పబోయి పని పొందించుకు వచ్చేందుకు కావాలి." అన్నాడు.

గురుభల్లూకుడు తన శిష్యుల్లో మరణం దగ్గరకు వెలిది, వాణ్ణి చెట్టు మీంచి దూకిన వారి వక్కన నిలబడమన్నాడు. ఉపదేశిస్తూ అగడ్తరితో, "ఒరే, మీ అగడ్తర ప్రాణాలు పోయినా యిక్కడ ఏం జరిగింది ఎవరితో చెప్పకుండా ఒక గురు శార్యం సాదించాలి. ఈ చెట్టు వక్కల వున్న ఆరణ్యంలో ఎక్కడో విరపుర అశ్వకులు వుంటారు. మీరు పని గట్టుకుని వాళ్ళ కంటిబదిసట్టు కాకుండా, అదా గ్రతపర్ల దారికిపోయినట్టు సదించి, ఆ అశ్వకుల్ని కలుసుకోవాలి. తరవాత వాళ్ళతో కొండకోట నుంచి పారిపోయిన సమరబాహు అనుచరులందరూ మీ గురువువైన దిండుర్లలో దాక్కుని

లేక సరకానికే పోయావారితే ఎవరు చూశారు? ఒకటి మాత్రం గట్టిగా రుజువు చేశావ్: నీ గురువాజ్ఞను దైవాజ్ఞగా పాలించావు. ఇప్పుడు నువ్వు, నీ గురువుకూ, అతడి ద్వారా సమరబాహుకూ చెయవలసిన పోయం దాదా వుంది." అన్నాడు.

ఆ సరిగ్ అక్కడికి గురుభల్లూకుడూ, సమరబాహూ, బద్ధవర్మా వచ్చారు. గురుభల్లూకుడు అనందం పట్టలేక బద్ధ ఉపదేశాలతో, "అయ్యలారా, వా శిష్యుల గురుభక్తి ఎలాంటిదో స్వయంగా చూశారు గదా? ఇక వాళ్ళను మీ బద్ధం వచ్చిన పనికి ఉపయోగించుకోండి. సమరబాహు యీ ఆరణ్య ప్రాంతాలకు రాత్రి స్వరా

పున్నెళ్లు నమ్మబలకారి: చెప్పిందంతా అర్థమైందా?" అన్నాడు.

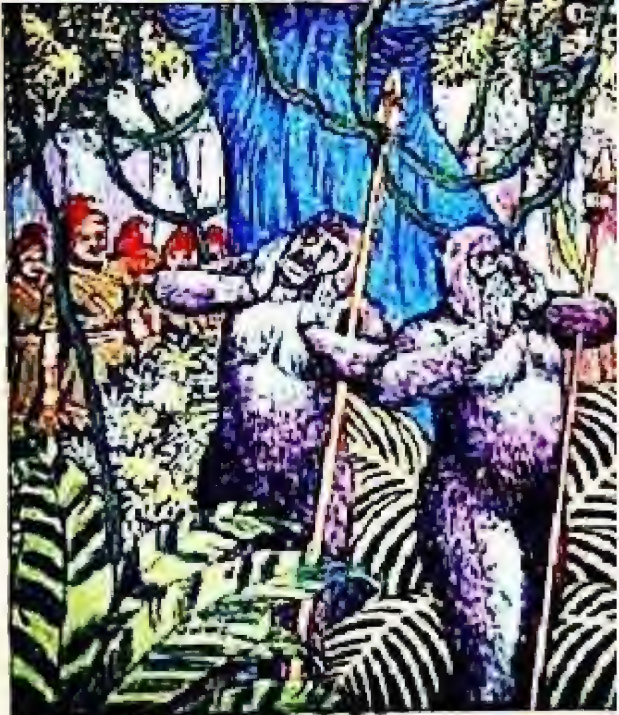
"అయ్యో, ఇందులో అర్థం కానిదే ముంది! ఇది గురుకార్యం, రాచకార్యం కూడా. ఆ ఆశ్వమేధా కలుసుకుని మీరు చెప్పిన మాటలు చెప్పమన్న విధంగా చెప్పి, వని నెరవెత్తుతాం," అన్నాడు భల్లూకుడి కమ్మలిద్దరూ.

"అయితే బయటదేరంది, అలశ్యం ఎందుకు," అన్నాడు ఉపేంద్రుడు.

కమ్మలిద్దరూ గురు భల్లూకుడి కి సాక్షాంగవది లేదారు. భల్లూకుడు వాళ్ళు తలల మీద చేయి పెట్టి, "ఆ ఆశ్వక శ్రుతువులు మిమ్మల్ని వేగుల వాళ్ళగా గుర్తించి నిజం చెప్పమని ఎన్ని హాసల పాటలు చెప్పినా, మీరు మన రహస్యాలు చెప్పగూడదు!" అన్నాడు భీకరమైన స్వరంతో.

భల్లూక కమ్మలిద్దరూ తలలు వంచి, "గురుభల్లూకా, మీ ఆజ్ఞ వ్యతిరేకమే అజ్ఞతో నమూనా!" అని అక్కణ్ణించి బయటదేరారు.

వాళ్ళు అరణ్యంలో చాలాసేపు తిరిగి, సూర్యుడు ఆరాత మధ్యం నుంచి పడ మటి దిక్కుకు వాలుతున్న సమయంలో ఒక చెట్టు కింద విరపుర ఆశ్వమేధా చూశారు. ఆశ్వమేధులు నలుగురూ గుర్రాలు

దిగ్గి విలో మాట్లాడు కుంటున్నారు. వాళ్ళ వాలకం చూస్తే, స్వర్ణాచారి అనుచరుల కోసం అరణ్యంలో చాలాదూరం తిరిగి అరిచిపోయి నట్లుంది.

ఆశ్వమేధా చెట్ల దాటునుంచి చూచిన భల్లూకుడి కమ్మలిద్దరూ ఒక కుటుంబం సంప్రదించుకుని పెద్దగా గొంతులెత్తి, "గురు భల్లూకా, తమ రెక్కడ? మేం యిక్కడున్నాం!" అంటూ నాలుగు గైదు సాష్టాంగంగా పకలు వేశారు.

ఆ కేకలు వింటూనే చెట్లు కిందవున్న విరపుర ఆశ్వమేధులు అదిరిపెట్టారు. వాళ్ళ దళనాయకుడు చచ్చిన కత్తిమాని తన అనుచరులతో, "ఎవరూ కేకలు పెట్టెదా?"

మనం ఆ మధ్య చిన్న ఎలుగ్గొడ్డు ముఠా వాళ్ళలా వున్నాడు. మన ప్రాణాలకు బాధక కత్త బడదీ రండి!" అంటూ గుర్రం ఎక్కి బట్టాకుడి శిష్యులున్న వైపుకు పరిగెత్తించాడు.

ఆశ్వుకులు తమను నిమిషించటం చూస్తూనే బట్టాకుడి శిష్యులిద్దరూ చెతుల్లోవున్న ఈటలను కింద పడవేసి, "అయ్యా, మమ్మల్ని చంపకండి, లొంగి పోతున్నాం. మా గురువును శత్రువులు వట్టుకున్నట్టున్నది. ఇంక మేం ఎవరి కొసం బతకటం!" అన్నారు.

ఆశ్వక దళనాయకుడు ఆశ్చర్యపడి పోతూ, "మీ గురువును శత్రువులు

వట్టుకున్నారా? ఎవరా శత్రువులు?" అని అడిగాడు.

ఆ ప్రశ్నకు బట్టాక శిష్యుల్లో ఒకడు, "అయ్యా, ఈ లోటా కొంచెం పొద్దెక్కాక ఒంటల మీద స్వారిచేసి జనం కొందరు పరాక్రమ వచ్చి నూ వీలదుర్గంలో బొర బద్దారు. ఆ సమయంలో మేమందరమూ దేవీపూజలో నమస్కరిస్తూ వున్నందున వాళ్ళను ఎదిరించి పరాశరిక పోయాం. ఆ దుర్మార్గులు మాలో కొందరిని చంపారు. వాళ్ళకు దొరక్కుండా తప్పించుకున్న వాళ్ళం మా గురువుతో పాటు అరణ్యం లోకి పారిపోయి వచ్చాం. కాని, మా గురువు మా నుంచి వెరుపడి ఎటో పోయాడు," అన్నాడు దిక్కులుచూస్తూ.

ఒంటల మీద వచ్చిన వాళ్ళనే సరికి దళనాయకుడికి. వాళ్ళు కొండకోట నుంచి పారిపోయిన స్వర్ణాచారి. అతడి అనుచరులూ అన్న సమ్మకం కలిగింది. అతడు వెంటనే ఇద్దరు ఆశ్వుకుల్ని కొండ కోటకు పోమ్మని ఆజ్ఞాపించి, "సేనానితో శత్రువులు యీ ప్రాంతాలవున్న విల దుర్గంలో వున్నారని చెప్పండి. అయిన సైన్యంతో రాగానే అందరం అక్కడికి పోదాం," అన్నాడు.

ఆశ్వుకులిద్దరూ గుర్రాలను అదిరించి కొండకోట కేసి వరుగుతాడు. దళ

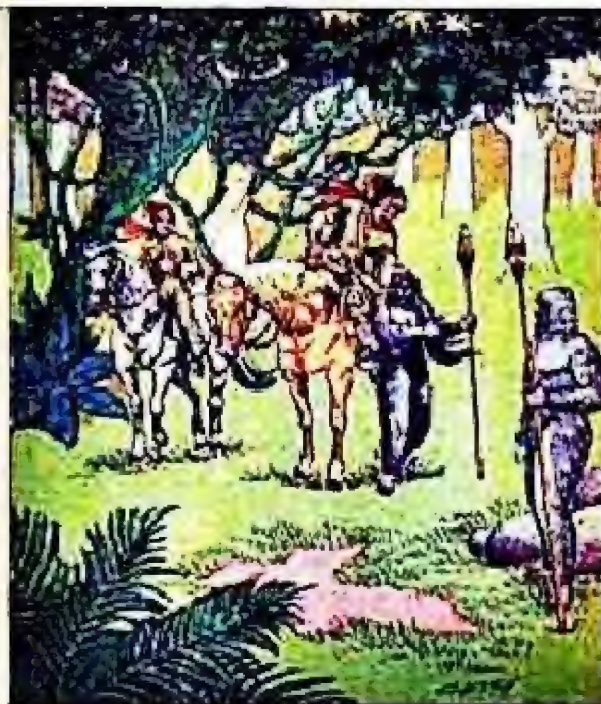

నాయకుడు దల్లానుడి శిష్యులతో.
 "మీరు మా శత్రువు లెక్కడవున్నాడీ
 చెప్పి దాని సాయం చేశారు. సేనాని
 రాగానే మీకు తగిన బహుమతి యివ్వ
 ప్రాను," అన్నాడు.

బహుమతి మాట వింటూనే శిష్యు
 లిద్దరూ అయిష్టంగా తలలాడించి,
 "అయ్యా, దేవీదాసానకుల మైన మాకు
 మీ బహుమతు లెందుకు? మా గురువు
 గారు క్షేమంగా మా కంటబదిలే అంటే
 దాని. సెలవు. వస్తాం!" అంటూ
 బయలుదేరారు.

దళనాయకుడు చచ్చిన గుర్రం మించి
 వంగి ఒక శిష్యుడి భుజం గట్టిగా వట్టు
 కుని, "అగండి! ఎక్కడికి పోతున్నాడు?
 మీరు చెప్పే ఆ విలదుర్గం ఎక్కడో
 మా కెలా తెలుస్తుంది? దాన్ని చూపే
 దాద్యక మీది, తెలిసేదా?" అన్నాడు
 కసంగా.

"అయ్యా, ఆ విలదుర్గం యీ దావు
 లనే వున్నది. అక్కడికి వెళ్ళేందుకు
 మీకు దారి చూపుతాం. ఒక చేత
 ఆ దుర్గంలో ఒంటెల వాళ్ళకు మా గురు
 వైన దల్లానుడు బందిగా వట్టుబడి
 వుంటే, అయిన్ని విడిపించేందుకు
 సాయం చేయాలి." అన్నాడు దల్లాక
 శిష్యుడొకడు.

"ఆ దుర్గాన్ని పశ్చిమముకుని అక్క
 డున్న వాళ్ళలో రాజద్రుహు లెవరో. కాని
 వాళ్ళెవరో నిర్ణయించేది నేను కాదు,
 మా సేనానాయకుడు. త్వరలోనే అయిన
 యిక్కడికి వస్తాడు. అందరం ఆ విల
 దుర్గానికి కలిసిపోదాం. మీరీ చెట్టు కింద
 నిలబడండి," అని ఆజ్ఞాపించాడు దళ
 నాయకుడు.

ఇద్దరు శిష్యులు వచ్చి ఒంటెల
 వాళ్ళు ఒకనొక విలదుర్గంలో దాక్కుని
 వున్నారని చెప్పగానే వీరపుర సేనాని
 ఎక్కడలేని ఆనందంతో, "ఆ రాజద్రుహు
 లందరూ కలిసి కట్టుగా ఒకే చోట
 వున్నారన్న మాట! అందరినీ వీలయితే

మిగిలి శిష్యులనూ తినుకుని ముందుగానే విలదుర్గం దగ్గరకు చేరాడు.

కద్ది సేవదికల్లా వీరపుర సేనాని, దరనాయకుడున్న ప్రదేశానికి వచ్చాడు. దరనాయకుడు అతనికి గురుభల్లాకుడి శిష్యులను చూపించి, వాళ్ళు చెప్పినదంతా చెప్పి, "అయ్యా, ఆ రాజద్రోహులందరూ మనం వెయదోరున్న ఉచ్చులో చిక్కినట్లే!" అన్నాడు ఉత్సాహంగా.

సేనాని, భల్లాకుడి శిష్యుల కేసి కత్తి యిచ్చెస్తూ, "ఒరే, ఎల్లుగొడ్డు వెరవల్లారా! మీరు చెపుతున్నదంతా విజమా లెక యిందులో మీ గురువుగారి జిత్తులుగాని, ఆ ఒంటె దుర్మార్గుల ఎత్తుగడలుగాని ఏమైనా వున్నవా?" అని అడిగాడు.

భల్లాకుడి శిష్యులు, సేనాని కత్తి చూసి ఏమీ బెడరక, "మహావ్రభో, మేము వృశి క్షరీడవి అనగా చెపుతున్నాం. మేం చెప్పిన దాంట్లో అవగించంత అబద్ధం కూడా లేదు. ఆ విలదుర్గాన్ని తమరు తిరిగి మా గురువుగారి వరం చేయాలి." అంటూ నమ్మిబరికారు.

"మూండు ఆ విలంలో చేరిన పంది కొక్కుర్తి బయటికి రాగవ్వయండి: దాన్ని ఎవరి వరం చేయాలి అలోచిస్తాను." అని సేనాని, సైనికులతో, "మీరంతా నిశ్శబ్దంగా ఆ విలదుర్గాన్ని చేరాలి.

ప్రాచారతో పట్టుకుని, కాళ్ళతో బండించి వీరపుర రాజవీధుల్లో ఊరిగిస్తాను. తరవాత వాళ్ళకు ఉరి ఎలానూ తప్పదు. ఇది ముందు ముందు కాబోయే రాజద్రోహులకు గుణపాఠంగా వుంటుంది," అన్నాడు.

అలా అని సేనాని కందరు అక్వి కుల్చి, కాల్వల పైనికుల్చి వెంట బెట్టుకుని దరనాయకుడున్న చోటుకు బయలుదేరాడు. భల్లాకుడి శిష్యుల మాటలు నమ్మి వీరపుర సైనికులు తప్పక విలదుర్గం ముట్టడించేందుకు వస్తారని ఊహించిన భద్ద జీవదత్తులు, సమరదాహనూ, గురుభల్లాకుణ్ణి, వాడి

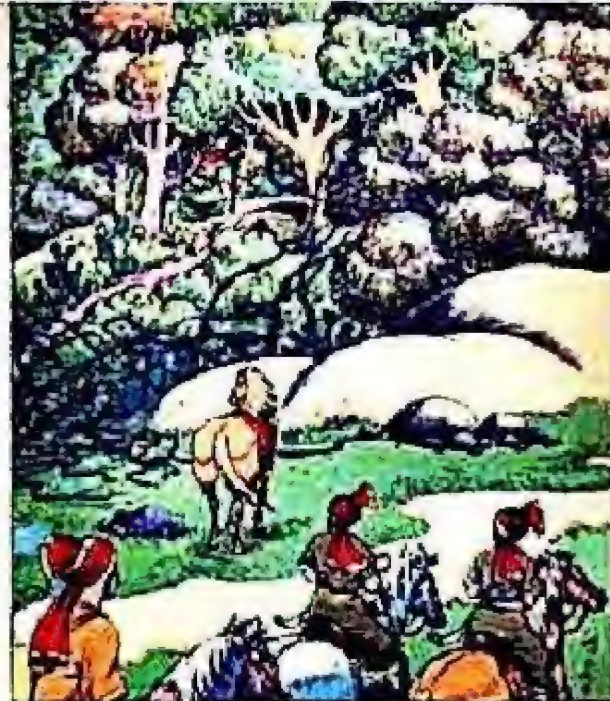

ఒరే, ఎలుగ్గొడ్డు మోడ్తుల్లారా! మీరు ముందుండి ఆ చోటుకు దారికియండి. ఇందులో ఏదైనా మోసం వున్నదో మిమ్మల్ని అక్కడికికక్కడె ముక్కలుగా నరికేస్తాను." అన్నాడు.

ముందు భల్లూకుడి శిష్యులిద్దరూ దారి చూపుతూండగా, సేనాని, సైనికులూ పావు గంటకాలం గడిచి గడవకముందే చిలదుర్గాన్ని చేరారు. ఆ సమయంలో చిలదుర్గం పైన పడమరపుడంటూ లేడు; చుట్టూ ఎత్తయిన చెట్లూ, ముళ్ళపాదయీ వున్నాయి. అంతా విశ్వబ్రంగావుంది.

సేనాని గుర్రం మీంచి దిగి చిలదుర్గం ముందుకు పోయి, దిగువకు తిరిగి చూస్తూ, పెద్ద గంతుతో, "ఒరే, చిలంలో వున్న శత్రువుల్లారా, పైన నేను—విరపుర సేనానిని పెద్ద సైన్యంతో వచ్చివున్నాను. రెండు మూడు నిమిషాల్లో మీరందరూ ఆయుధాలు చిలంలోనే వదిలి, వట్టి చేతులతో పైకివచ్చి, లొంగిపోకపోక, నేను చిలంలోకి దిగి మిమ్మల్ని చిత్రవధ చేస్తాను." అని శిశవేశాడు.

చిలంలో నుంచి ఎలాంటి జవాబూ రాలేదు. సేనాని రెండు మూడు నిమిషాలు చూసి కోపంతో పళ్ళు కొరుకుతూ, తన గుర్రపు రొతులందరినీ, గుర్రాలను చెట్ల కింద ముందవేసి కావరా పెద్ది తన

దగ్గరకు రమ్మన్నాడు. వాళ్ళు అలా చేసి రాగానే, వాళ్ళతో పాటు కల్వరి పైనికుల్ని కూడా వెంటబెట్టుకుని చిలంలోకి దిగుతూ, భల్లూకుడి శిష్యులను, "ఒరే, మీరిద్దరూ చిలంలోని దారి మార్గాలు తెలిసినవాళ్ళు. ముందుండి దారికియండి." అని ఆజ్ఞాపించాడు.

భల్లూకుడి శిష్యులిద్దరూ అందుకు అభ్యంతరం చెప్పకుండా చిలంలోకి ప్రవేశించారు. వాళ్ళ వెనక్కి సేనాని, సైనికులూ లోపరికి దిగారు. వాళ్ళంతా ఆ విధంగా చిలంలోకి మాయంకాగానే, హఠాత్తుగా పాదలదాటు నుంచి నలుగురు ఎలుగ్గొడ్డు వాళ్ళు బయటికి వచ్చి,

గుర్రాలకు కావలావున్న ఇద్దరు వీరపుర సైనికుల మీద పడ్డారు. సైనికులు కిక్కిరిస్తూ లోపలి ఎలుగ్గడ్డు వాళ్ళు. వాళ్ళు ఈ రెండు పాడివి. నేలమది గిలగిల తమ్ముకుంటున్న వాళ్ళిద్దర్నీ ధువాలమీద వెనుకుని దూరంగా వున్న గద్దపాదల వెనకాల పడవేశారు.

ఆ సమయంలో జీవదత్తుడు. సమర బాహు. గురుభల్లవాకుడితో పాటు అక్కడికి వచ్చి. "భల్లవా! నీ కిష్కలు ఆ కావలా వాళ్ళను అంత ఘోరంగా చంపవలసింది కాదు. కాళ్ళూ, చేతులూ కట్టి ఆ పాదల చాటున పడవేస్తే నవ పోయేది కదా?" అన్నాడు.

గురుభల్లవాకుడు ఆ మాటకు జవాబివ్వకుండా. అవరాధం చేసినవాడిలా తలవంచుకు పూరుకున్నాడు. సమర బాహు గుర్రాల కిని చూసి ఉత్సాహంగా. "జీవదత్తా. నా ఆసుదరులు స్వారి చేసేందుకు ఒంటలతో పాటు గుర్రాలు కూడా బద్దమయినై." అన్నాడు.

"అప్పుడే మనం క్షత్రసంహారం చేసి నట్టు సంకోచ పడకు. సమరబాహూ. వీరపుర సేనానిని ప్రాచారితో ఎలా వట్టు కోవాలన్నదే గడ్డు సమస్య. బిలంలో వున్నవాళ్ళను హడల కొట్టేందుకు ఉపయోగిస్తుంది: ఎందు కట్టెల్ని కొన్ని బిని కార్చి బిలద్వారం దగ్గరకు తెమ్మని నీ వాళ్ళకు చెప్పి." అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఎలుగ్గడ్డు వాళ్ళూ, సమరబాహూ అనుచరులూ ఆ చుట్టుపక్కల దొరికిన ఎందు పుల్లర్ని పొగుచేసి బిలద్వారం అందున వేసి నిప్పు ముట్టడంతోగా. జీవదత్తుడు బిలంలోకి తొంగిచూస్తూ. "ఒరే, వీరపుర సేనాని! మళ్ళూ, నీ సైనికులూ అయుధాలను బిలంలోనే వదిలి రెండు మూడు నిమిషాల్లో బయటికి రావారి. అలా చేయకపోయావే. రాజా సమరబాహు సైనికులూ. అటవికులూ బిలంలోకి దిగి మీ అందర్నీ దిగ్రవేధ చేస్తారు!" అని కేకవేశాడు. —(ఇంకావుంది)

యక్షపర్వతం

22

[గురుభర్తాగారు కమ్మలు చెప్పిన మోవపుమాలలు వచ్చి, వీరపురసేనాని సైనికులను చెంబట్టించుచు చిరుదూరంలోకి దిగాడు. అది అవకాశంగా తీసుకుని అర్ధ శతపక్షులు విలంబించి ఇవ్వు పెట్టించే ఏర్పాట్లు చేసి, లోపలపున్న వీరపురసైనికుల్ని, అయిదారు అక్కడే పదిలి నైకి వచ్చి లొంగి పోవలసిందిగా అజ్ఞపించాడు. కరవాక—]

చిరుదూరంలో శత్రువుల కోసం వెతుకు మోదు చచ్చిన కోడెళ్ళు. చిందర తున్న వీరపురసేనానికి, సైనుంచి జప వందరగా వేదిపున్న ఎలుగ్గొడ్డు దర్బారు. ఈటలూ మాత్రం అతనికి కనిపించినై. దత్తుడు చేసిన హెచ్చరిక వినిపించింది. సేనాని తన సైనికులను దగ్గరకు అతడు మొదట అశ్రీర్యపా యాడు. పిలిచి, "అరణ్యంలో కనిపించిన ఎలు గ్గొడ్డు వెడవరిద్దర్ని యిక్కడికి తాక్కు అంతలోనే దుర్గవ్వారం దగ్గర నుంచి రండి. వాళ్ళు మనసు చాలా తేలిగ్గా చిలంలోకి వస్తూన్న పాగను చూసి దయం మోసం చేసి, యీ తేలిళ్ళ చిలంలో పట్టుకున్నది. అతడూ, సైనికులూ చిలం దించాడు," అన్నాడు.

'చందమామ'

పైనికురిద్దరు గురుభల్లూకుడి శిష్యులను రక్కసు వట్టుకుని యాద్యుకుని వచ్చి సేనాని ముందు నిలబడ్డారు. సేనాని కత్తి యాసి. "ఒరే, దుర్గాధుల్లారా! మీరు చేసిన మాపం తెలిసి పోయింది. మిమ్మల్నివ్వరే ముక్కలు ముక్కలుగా నరకబోతున్నాను," అన్నాడు.

ఆ మాటలకు భల్లూకుడి శిష్యులు ఏమీ చలించకుండా. "గురువాజ్ఞ నిర్వహించాం, యిక మాకు దాపు భయం లేదు!" అని కలలు పైకెత్తి విలద్యారం కేసి యాసి. "అదుగ్గ, ఎన్నారా! క్షత్రియ యోధులైన అగ్గజీవదత్తులు లొంగిపోవలసిందిగా మిమ్మల్ని మరోసారి హెచ్చరిస్తు

న్నాడు. వాళ్ళకు లొంగిపోయి శరణు కుడకపోయారే, మీరందరూ యీ విలంబో మంటల్లోనూ, పొగలోనూ చిక్కి మాడి చావటమో లేక ఈవిరాడక వందికట్టుల్లా గిరిగిరి తమ్ముకుంటూ ప్రాణాలొడలటమో భయపడుతుంది," అన్నాడు.

భల్లూకుడి శిష్యులు చెప్పిన ఆ క్షత్రియ యోధులిద్దరూ ఎంతో, వాళ్ళకూ సమర దామకూ పున్న సంబంధం ఏమిటో అడిగి తెలుసుకోవాలనిపించింది. సేనానాయకుడికి. కాని, అలా తిరిగ్గా ప్రశ్నలడిగి సంగతి సందర్భాలు తెలుసుకునేందుకు ఆవకాశం లేకుండా ప్రస్తుంచి కాలుకున్న కట్టెజా, భగభగమంటూ మంటలు రేగుతున్న ఎందుటాకుజా వాళ్ళున్న ప్రాంతాన వడసాగినై. పైనికురిందరూ ప్రాణభయంతో ఒకళ్ళనొకళ్ళు తోసుకుంటూ వదిలించి దూరంగా పారి పోసాగారు.

చిరపుర సేనానికి తానెంత గడ్డు చిట్టలో వడింది అర్థమైపోయింది. అతడు ప్రాణాలు దక్కించుకునేందుకు లొంగి పోవటం తప్ప మరో మార్గం లేదని గ్రహించి, తన కత్తిని నేలమీద వడవేసి, పైనికురిందరికి ఆయుధాలు కింద పెట్టి మని ఆజ్ఞ యిచ్చి, విలద్యారం కేసి కల ఎత్తి. "పై నున్న నుక్షత్రియ యోధు

ల్లారా ! ఏరపురసేనానినైన నేను, నా సైనికులతో పాటు లొంగిపోకున్నాను. ఆయన చాలు లేకుండా వీలం పైకి రాబోతున్నాను. అక్కడ వున్న మంటలను అర్పించండి!" అని శక వేళాడు.

సేనాని శక వీలం పైనున్న ఖడ్గ జీవ దత్తులకు వినిపించింది. వాళ్ళు వెలుగ్గొడ్డు ముర వాళ్ళకు మందుతున్న ఎందు పుల్లర్ని వాటిని దూరంగా లాగివేయమని చెప్పాడు. వాళ్ళలా చేయగానే ఖడ్గ జీవ దత్తులు వీలం దిగువకున్న మెట్ల దగ్గరకు పోయి. లోపలికి కొంగి చూడారు. వాళ్ళకు ఏకటి పెరుగుగావున్న వీలం అడుగున ఏరపురసేనాని. సైనికులూ కనిపించారు.

"ఖడ్గా, సేనాని అన్నమాటల్లో మోసం ఏమివున్నట్టు లేదు. శక వాళ్ళందరినీ పైకి రమ్మించామా?" అన్నాడు జీవ దత్తుడు.

ఖడ్గవర్మ జవాబు చెప్పేలోపలే గురు భల్లూకుడు అక్కడికి వచ్చి జీవదత్తుడితో. "అయ్యా, రాజా చూ, వాళ్ళ బంట్లూ నమ్మదగిన మడుపుల బెక్కలోకి రారు. ముందుగా నా శిష్యుల్ని పైకి రమ్మని, వాళ్ళవ్వారా సంగతి తెలుసుకుందాం." అన్నాడు.

"కుటిలుడికి కుటిలులే సరైన ఉచ్చి!" అంటూ జీవదత్తుడు సర్వ. "సరే,

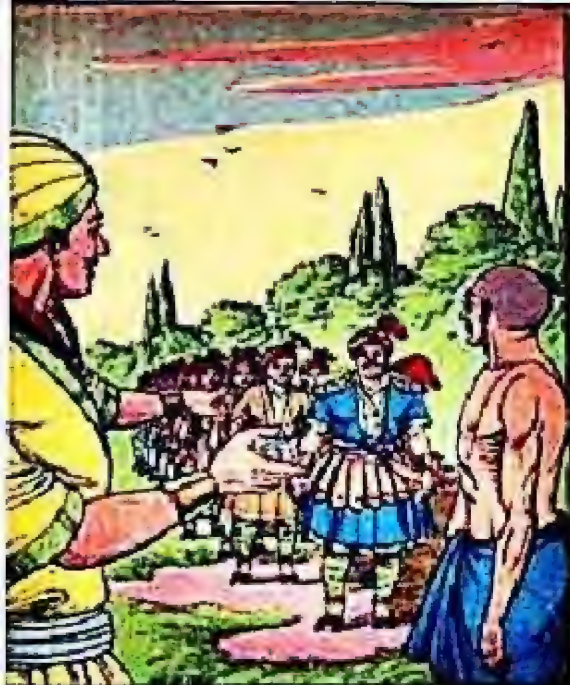
చందమామ

భల్లూకా ! నీ శిష్యుల్ని ముందుగా పైకి రమ్మని శకవెయ్యి." అన్నాడు.

గురుభల్లూకుడు చేతిలోవున్న తపసు పైకెత్తి. "పృథివ్యరి మాతకూ. ఔ!" అని విలవ్వారం దద్దరిల్లేలా శక పెట్టి. "ఒరే, శిష్యుల్లారా ! ముందుగా మీ యిద్దరూ పైకి రండి. అంతవరకూ ఆ రాజద్రుక్కుల్ని వున్నచోటనే ఆగ మనండి." అని సమరదామ సేన కను సైగచేసి. "ఇది, కొండకొట రాత్రిన సమరదామ మహారాజుగారి ఆజ్ఞ!" అన్నాడు.

కను గురువు అజ్ఞ వింటానో భల్లూక శిష్యులిద్దరూ మెట్లెక్కి వీలం పైకి

వచ్చారు. దిగువనున్న ఏరపుర సేనానికి. కాను ఒక రాజాకూ, ఇద్దరు యువ క్షత్రియ యోధులకూ, భయంకరులైన ఎలుగ్గొడ్డు ముకా వాళ్ళకూ బందినై పోయానన్న రయంతో ముచ్చెమటలు పోకాయి. ఏళ్ళల్లో ఎవరికి తనపై అసంతృప్తికలిగినా, తన ప్రాణాలు తి సేస్తారు...

బ్రహ్మాకుడి శిష్యులు బిలంతో జరిగిన దంతా చెప్పి, ఏరపుర సైనికులందరూ ఆయుధాలు కింద పారవేశారని తెలియ పరిచారు. అప్పుడు ఖడ్గ జీవదత్తులు, ఏరపుర సేనానినీ, సైనికులనూ ఇక బయటికి రావలసిందిగా ఆజ్ఞాపించి, ముందు జాగ్రత్త కొరకు తమ అనుచరు

లందరినీ ఆయుధాలతో వర్తనస్పదంగా వుండమన్నారు.

ఏరపుర సేనాని బిలం పైకి వస్తూనే ఖడ్గ జీవదత్తుల్ని చూసి వాళ్ళకు వమస్కరించ బోయేంతలో జీవదత్తుడు అతడికి సమర బాహును చూపించి, "ఈయన ఈ ప్రాంతాలకు రాజా, చంద్రవంశస్థుడు. పెరు సమరబాహు. ఈయనే మిమ్ములను మందికలం, యుక్తికలంతో జయించారు. మీరు లొంగిపోవలసింది యీ మహారాజాకు!" అన్నాడు.

ఏరపుర సేనాని కలవంచి సమర బాహుకు వమస్కరించాడు. అతడి వెనకగా తతిమ్మా సైనికులందరూ బిలం నుంచి బయటికి వచ్చారు. వాళ్ళందర్నీ బిలం ముందున్న చిన్న మైదాన ప్రదేశంలో గుంపుగా ఒక చోట నిలబడ మని సమరబాహు ఆజ్ఞా యిచ్చి, స్వర్ణాచారితో, "మహామంత్రి, ఈ శత్రువుల్ని ఎలా శిక్షిస్తామంటారు?" అని అడిగాడు.

స్వర్ణాచారి కొంచెం సేపు ఆలోచించి, ఖడ్గ జీవదత్తులతో చిన్నగా విడే సంప్ర తింపులు చేసి, సమరబాహుతో, "మహారాజా, ఏళ్ళకు ఎలాంటి శిక్ష విధించాలన్నది, ఇక ముందు ఏరపురరాజా మన విషయంలో అనుసరించబోయే విధానాన్ని

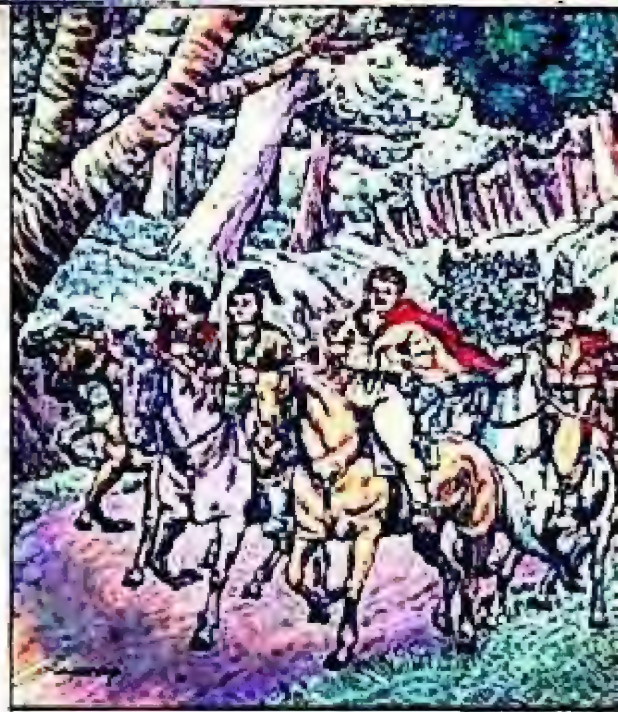
బట్టి వుంటుంది. ముందు విశ్వందర్శి
మన కొండకొటకు తినుకుపోయి కాకా
గారంలో వుంచుదాం." అన్నాడు.

"నరి, నరి, మంచి అలోచన!"
అన్నాడు సమరదాసు. ఆ కబం పరకూ
శేవం బందిపోట్ల వాయకుడైన సమర
దాసు మాటల్లోనూ, హావభావాల్లోనూ
పచ్చిన రాజ్‌చితమైన లక్షణాలు చూసి
ఖడ్గ జీవదత్తులు ఆశ్చర్యపోయారు.

"చిన్న విషయం, పిసరంక అధి
కారం కబంల మీద బందిపోటు సమర
దాసులో ఎంత మార్పు తెచ్చింది!"
అన్నాడు ఖడ్గవర్మ. జీవదత్తుడితో మెల్లిగా.

"నాకు, బందిపోటును రాజాను
చెయ్యబోతున్నాం అన్న అనుమానం
కలుగుతున్నది. ఆ విరపుర రాజాకు
యీ సరికి మన కత్తి సామర్థ్యాలు చూసి
గుండె దడ పుట్టినా పుట్టివుండొచ్చు.
అతడికి యీ పరిసరాల్లో అటవికు
లంతా వ్యతిరేకులే. కనక, సమరదాసు
కొండకొటలో రాజాగా స్థిరపడిపోయే
సూచన లగుపిస్తున్నవి!" అన్నాడు
జీవదత్తుడు.

అల్లంక దూరంలో వున్న సమర
దాసు, ఖడ్గ జీవదత్తుల దగ్గరకు వస్తూ.
"క్షత్రియయోధుల్లాకా! మీరేదో ఏకాం
కంగా సంప్రతించు కుంటున్నట్టున్నది.

అక మన కొటకు బయలుదేరి పోదా
మందారా?" అన్నాడు.

"రాజాజ్ఞకు తిరుగేముంది! అలాగే
బయలుదేరదాం," అన్నాడు జీవదత్తుడు.

ఒంటెల మీదా, గుర్రాల మీదా ఎక్కి
సమరదాసు అనుచరులు కొందరు
ముందూ, కొందరు వెనకా బయలు
దేరారు. బందిలైన విరపుర సైనికుల్ని
మధ్యలో వుంచారు. కొతుల్లైన కొన్ని
ఒంటెలనూ, గుర్రాలనూ సడిపించు
కుంటూ ఎలుగ్గొడ్డు ముఖా వాళ్ళు నడి
చారు. అందరి కన్న ముందు సమర
దాసు, స్వర్ణాచారి, ఖడ్గ జీవదత్తులూ
గుర్రాల నదిలిస్తూ ముందుకదిలారు.

అందరూ కొంతసేపటికి కొండకొటను చేరినరికి. సర్వకలం దిగుసనున్న చెట్ల కింద ఒక చిన్న గుడారమూ, దానిముందు ఒక ఎత్తయిన అసనం మీద కూర్చుని ఉన్న ఒక వృద్ధుడూ, అతడి చుట్టూ దిన్న పరివారమూ అద్ద జీవదత్తుల కంటబడింది.

“సమరబాహు! అదేమిటి? స్వయంగా ఏరపుర రాజు ఏ కలపై కిరిటం పెట్టి, నిప్పు యీ ప్రాంతాలకు రాజుగా అధి పేరించడాని కిక్కడికి రాలేదు గదా?” అన్నాడు జీవదత్తుడు అశ్వరథపదుకూ.

సమరబాహు ఏదో జవాబు చెప్ప బోయేంతలో వృద్ధుడు అసనం దిగి

ఇద్దరు సేవకులు వెంటచాగా. అద్ద జీవ దత్తుల కేసి ఎదురు రాసాగాడు. అది చూసి అద్ద జీవదత్తులు గుర్రాలు దిగి అతడికి ఎదురు వెళ్ళారు.

వృద్ధుడు, వాళ్ళిద్దరి కేసి చెయ్యిత్తి కాంతి సూచకంగా అటూ యిటూ చూసి, “నేను ఏరపుర రాజుగారి మంత్రిని. మా బాదులు పద్దించిన దాంట్లో పారబాటు లేకపోతే, మీరు మహాయోధులైన అద్ద జీవదత్త నామధేయు లయివుంటారను కుంటాను..” అన్నాడు.

అద్ద జీవదత్తులు, ఆ వృద్ధుడికి నమ స్కరించారు. జీవదత్తుడు, మంత్రితో, “మహామంత్రి! చాలా కాలంగా ఆర బాదులు వట్టుకు తిరుగుతున్న మా ఇద్దర్ని గురించి చాచుల ద్వారా మీరు శ్రమపడి చాలా సమాచారం సంగ్రహించి నట్టు వుంది. అందుకు శారణం ఏమిదో మాకు అర్థంకావటం లేదు.” అని. వెనక గుర్రం దిగివచ్చున్న సమర బాహూనూ, స్వర్ణాచారిని అతడికి చూపింది. “విరు కొండకొట రాజుగారు సమరబాహు. ఆయన వారి మహామంత్రి. స్వర్ణాచారిగారు..” అన్నాడు.

రాజు, మంత్రి అన్నీ మాటలు వింటూనే ఏరపుర మంత్రి ముఖం చిల్చింది. అంతలోనే విరుసవ్యసనవ్యూహం.

"ఈ రాజుగారు, మా సేనానిని, సైనికులను ఎంత నేర్పుగా ఓడించి బందీలను చేశారో, యింతకు ముందే చారుల ద్వారా తెలుసుకున్నాను. స్వకక్షితో జయించుకున్న యీ ప్రాంతాలను సమరబాహు రాజుగారు నిశ్చింతగా విలుకోవచ్చు. ఈ మాట మా మహారాజుగారి వరంగా నేను చెప్పుతున్నాను. కాని, నేను వచ్చింది మీ ఇద్దరి కవం.... ఏకాంతంగా మాట్లాడాలి." అన్నారు.

జీవదత్తుడు, సమరబాహు. స్వర్ణాచార్యతో. "వీరపుర మహామంత్రిగారి మాటలు విన్నాడు గదా? ఇక యీ కొండకొట రాజ్యపాలన గురించిన విషయాల్లో శ్రద్ధ వహించండి. వీరపుర సేనానిని, సైనికులను స్వేచ్ఛగా వదిలటానికి మీ కెలాంటి అభ్యంతరమూ ఉండదనుకుంటాను." అన్నారు.

సమరబాహు, స్వర్ణాచారి కని చూసి కలపూపాడు. స్వర్ణాచారి, వీరపుర మంత్రితో. "మహామంత్రి! మీ రాజుగారు మరకసాని మా మీదికి సైనికులను దాడికి పంపరన్న హమి ఏమున్నది?" అని అడిగాడు.

"అలాంటి దాడి జరగదని, వీరపుర, కొండకొట రాజులు మిత్రులని మా రాజుగారు మీతో చెప్పుచున్నారు. మా రాజు

చందమామ

గారు అదినమాట తప్పరన్న మనకీర్తి గలవాడు!" అన్నారు వీరపురమంత్రి.

ఆ జవాబు సమరబాహును సంతృప్తి పరిచింది. అతడి అత్త కాగానే వీరపుర సేనాని, సైనికులూ శావలావాళ్ళ మంచి విడిచివేచి బద్దారు. వాళ్ళు సంకేతమేలే కోలాహలం చేస్తూ వచ్చి తమ మంత్రికి సమస్యలూ చెబుతారు. వాళ్ళల్లో కొందరు సమరబాహు, స్వర్ణాచారికి కృతజ్ఞతలు చెప్పకున్నారు.

కాసు ఇంత తేలిగ్గా రాజైనందుకు తన్నయ్యలై పొకూ సమరబాహు, వీరపుర సైనికులతో. "ఇవాళ మీరందరూ నాకు అతిథులు. రేపు ఉదయాన్నే

బయలుదేరి మీ రాజధాని నగరానికి వెళ్ళిపోవచ్చు." అన్నాడు.

ఆ తరువాత సేమర బామ అను పరులూ, ఎలుగ్గడ్డు మురవాళ్ళూ, వీరపుర సైనికులూ అబన్న మిత్రుల్లా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, ఎకపక్కలాడుతూ చెట్లరింద తిరగసాగారు. వీరపుర మంత్రి మాత్రం యిచ్చే వట్టించుకోకుండా, ఖడ్గ జీవదత్తులను వెంట బెట్టుకుని కొంచెం దూరంగా పోయి, "ఖడ్గ జీవదత్తుల్లారా, మమ్మర్ని గురించిన సమాచారం మా దారుల నుంచి విన్నదానికప్పు. ఒక ఖోక యువడి వల్ల గడచిన రాత్రి యింకా ఎంతగానో తెలుసుకున్నాము," అన్నాడు.

"యవదా? ఎవర యవదు?" అంటూ జీవదత్తుడు ఎక్కుదలిన అశ్రుర్యం పొంది, ఖడ్గవర్మతో, "ఖడ్గా, మంత్రిగారు చెప్పి యీ యవడు వద్దపురం రాజుకుమార్తె వద్దావతిని అపహరించుకు పోయినవాడు కాదు గదా?" అన్నాడు.

ఖడ్గవర్మ కూడా అశ్రుర్యంతో తల ముసకలైవున్నాడు. వీరపుర మంత్రి వాళ్ళిద్దరికీ ఎలాంటి సమాధానం చెప్పకుండా ముందు పరుస్తూపోయి, ఎదురైన ఒక చెన్ను గుట్ట మీద నిలబడి, దిగువ నున్న నది కేసి చెయి చూపుతూ, "ఖడ్గ జీవదత్తుల్లారా! రథాశారంలో పదిలో కనిపించే ఆ పదవమ వేరికిలసగా చూడండి!" అన్నాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు, మంత్రి చెప్పిన పదవ కేసి చూశారు. అది కాము పద్మపురంలో వెన్నదీ, అరణ్యపురంలో చూసినదీ అయిన రాతిరథం అశారంలో వున్నది. జీవదత్తుడు ఉత్సాహంగా తన చేతిలోని దండాన్ని సైకత్రి పట్టుకుని, "వన్నాళ్ళకు ఆ దుర్మార్గులైన యవడు మనతో మురబామలి పోరాటానికి పన్నుద్దురై వచ్చారన్నమాట! బావుంది. మన శక్తి ఎలాంటిదో వాడికి చూపే దదాం," అంటూ నది కేసి బయలుదేరాడు.

—(తంకావుంది.)

యక్షపర్వతం

23

[అర్థ జీవదత్తులు యక్షిగా వీరపురమైచికుర్చి చిందుల్లో మట్టుముట్టి వాళ్ళు లోంగి పోయినా వెళ్ళారు. నమరదాహుళ పాటు వాళ్ళు కొండకొట దగ్గరకు వచ్చేసరికి, అక్కడ వీరపుర మంత్రి కనిపించాడు. అతడు నమరదాహుళు తన రాజా తరపున కొండకొటకు రాజాగా అంగీకరించి, అర్థ జీవదత్తులతో నది దగ్గరకు పోయాడు. తరవాత—]

అర్థ జీవదత్తులూ, వీరపుర మంత్రి నది ఒడ్డుకు చేరి సరిగి, రథాకారంలో వున్న పడవ నీటి మీద తేలియాడుతూ వారున్న చోటుకు రాసాగింది. అర్థ జీవదత్తులు పడవ తేసి వరికిగా చూసి, అది రథాకృతిలో తయారు చేసిన కొయ్య పడవ అని గ్రహించారు.

జీవదత్తుడు, వీరపుర మంత్రి తేసి కదలిచ్చి, "మహామంత్రి! ఒక యక్షుడి

వల్ల మా గురించిన సమాచారం తెలిసిన దన్నారు. ఆ యక్షుణ్ణి మీరీ పడవలోనే కలుసుకున్నారా?" అని అడిగాడు.

వీరపుర మంత్రి ఒక క్షణకాలం విచి చెప్పటమీ అని అలోచిస్తున్న వాడిలా కబాచికాయించి, "క్షత్రియయోధుల్లారా, దాపరికం తెకుంటా మీకు జరిగిన సంగతి చెప్పేదైనా. గడచిన రాత్రి రెండవజాము వెళలో ఒక యక్షుడు ఆ కాశమార్గాన

రథంలో వచ్చి. భవనం మీద చెరిగిపోయినట్లు కనిపిస్తోంది. తున్న పీరపురరాజు పుత్రిక వసంతకుమారిని బలాత్కారంగా అవహరించుకు పోయాడు. అతడు భవనం మీద వదిలిపోయిన ఒక తాళపత్రంలో రాసివున్న దానిని బట్టి, వాడు లోగడ పట్టిన మహారాజు కుమార్తె అయిన పద్మావతిని కూడా యా విధంగానే అవహరించుకు పోయినట్లు తెలిసింది," అన్నాడు.

మంత్రి మాటలు వింటూనే జవదత్తుడు కోపంతో ఊగిపోతూ, "అదుర్దాల్లులైన యెటడు పద్మావతిని వివాహమారి తీసుకుపోతున్నట్లు మాతో అరణ్య

పురం అనే ఒక ప్రదేశంలో అబద్ధం అచాడు. అమెనూ, మీ రాజకుమార్తె వసంతకుమారిని అవహరించుకుపోయి సత్తు అవహరించుకు పోయాడన్న మాట!" అన్నాడు.

పీరపుర మంత్రి అంతశంకగా ఒడ్డుకు నమిచుతున్న వడవ శేని ఒమారు చూసి, "జీవదత్తా, ఆ పద్మావతి లాగే మా రాజు గారికి వసంత ఒక్కగా వెక్క కుమార్తె. యెటడు వదిలిపోయిన తాళపత్రంలో రాసివున్న దానిని బట్టి మీరు వింధ్య పర్వతాల్లో ఏక్కడో ఉన్న రాతిరవాన్నెక దాన్ని కదిలించ గలమని ప్రతిజ్ఞ చేశారట! అవునా?" అన్నాడు.

అర్ధవర్ష కత్తిదూసి ఒడ్డు శేని వస్తున్న వడవను చూస్తున్న వాడల్లా చప్పున తల తిప్పి, "మహామంత్రి, మీ స్రెక్కకు ఒక్కటి బావాలు, మీరనే ఆ రాతిరవాన్ని కదిలించటం కాదు, దాన్ని తునాతునియలు చేసి, ఆ గ్రూరులైన యెటల్లు మా అయి ఛాలకు ఎరచేస్తాం. వాడికి బందీలుగా చెక్కిన పద్మావతి, వసంతలను విడిచించుకు రాకపోలే మం క్రియాలమే కాదు," అన్నాడు.

హఠాత్తుగా జీవదత్తుడికి వడవను గురించిన అనుమానం ఒకటి వచ్చింది. ఈ వడవ యిక్కడ నదిలో ఉన్నదని

వీరపుర మంత్రిని ఎలా తెలిపింది? వీరపురలో వున్నవారు రాజకుమార్తెలను అవహరించుకు పోయిన యాత్రలో అయి వుంటాడా? లేక యిందులో వీరపురరాజు తమను తెలిస్తూ బంధించి ఎత్తు ఎత్తునా వున్నదా?

జీవదత్తుడు యిలా అలోచించి, వీరపుర మంత్రితో, "మహామంత్రి, నా రాజ అనుమానం, ఈ తరాకారంలో వున్న వీరపుర వీరపుర మంత్రి నదిలో వున్నదని మీ కెలా తెలిసింది?" అని అడిగాడు.

తను చెప్పే మాటల్లో ఖడ్గ జీవదత్తుడు లకు సమ్మతం కలగటం లేదని గ్రహించిన వీరపుర మంత్రి దుస్తుల్లో నుంచి వెదల్చాటి ఒక కాకపత్రాన్ని తీసి, "జీవదత్తా, రాత్రి ఆ యాత్రకు రాజ తవనం మీద పదిలిపోయిన యీ కాక పత్రంలో తళివ్వా విషయాంతో పాటు, నదిలో యిక్కడ వీరపుర వుంటుందన్న సమాచారం కూడా వున్నది. ఇదుగ, చూడు." అంటూ పత్రాన్ని జీవదత్తుడి కిచ్చాడు.

జీవదత్తుడు కాకపత్రాన్ని సాంఠం చేసి విషయం తెలుసుకున్నాడు. "మహామంత్రి, యిప్పుడు మీరు చెప్పిన సంగతుల గురించి నా కెలాంటి అనుమానమూ లేదు. వీరపురంలో ఆ యాత్రకు వదిలి

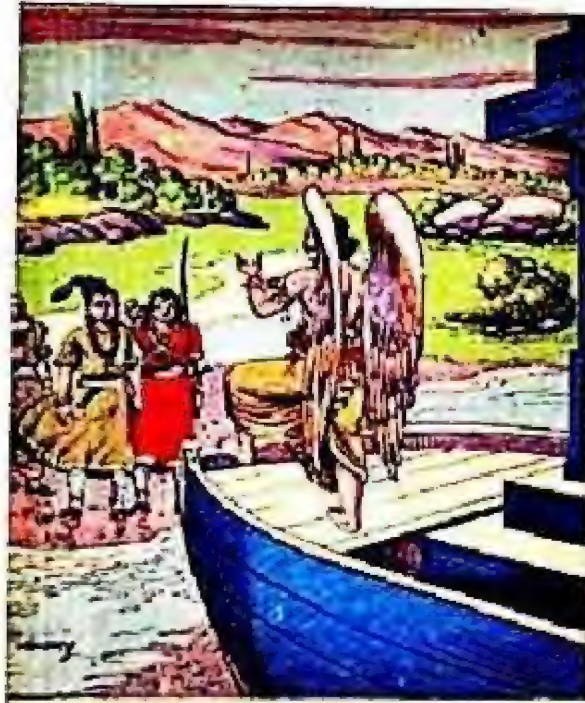

పోయిన కాకపత్రంలోని వాతకూ, దీనికి చాలా దగ్గర పోలికలున్నాయి. అన్నాడు.

ఖడ్గపర్వ కాకపత్రంలోని విషయాన్ని ఒకటిని చెందుపాట్లు చేసి మంత్రితో, "మహామంత్రి, యీ పత్రాన్ని మా దగ్గర వుంచనిస్తారా? వింధ్య ప్రాంతాల వుప్పు యొకవర్షాన్ని చెరిసవ్వుడు, ఆ దూర్త యాత్రల్లో వేళ్లుకుదేందుకు యిది సాయ పడవచ్చు." అన్నాడు.

వీరపుర మంత్రి అంగీకార సూచకంగా తలాదించి, నది కేసి చూసి, "అదుగ, వీరపుర ఒడ్డుకు చేరింది, ఆ వీరపుర నదిపై నాకు తన మిత్రులనీ యాత్రకు కాగా

గదా. వారెలాంటి జిత్తులమారి అయి
వుంటారో చెప్పాలిం. మీరు తగు జాగ్రత్తలో
వుండండి. మా రాజుకుమార్తెను బంధ
విముక్తుకావని చెప్పి తెచ్చినవారికి, రాజు
గారు అమెనెచ్చి వివాహం చేసి అర్థ
రాజ్యం యిస్తాడు." అన్నాడు.

అ మాటకు జీవదత్తుడు నవ్వి. "ఎంతో
కాలం గిందట పయ్యసేసి మహారాజు
కుమార్తె పచ్చాపతికి, నీవలం మేం మహా
వీరులం అని దుఃఖం చేసేందుకే వింధ్య
పర్వతాల్లో పున్న రాతిరవాన్ని గదిరిస్తాం
అని చెప్పాం. రాజ్య చోరమూ, రాజు
కుమార్తెలతో వివాహ ప్రసక్తి అదంతా
అ దుష్టులైన యాతిగి సంహారం తరవాత

గాని మేము అలోచించ దలచలేదు,"
అన్నాడు.

ఆ సరికి పదవ ఒడ్డు చేరింది. పదవ
ముందు బాగానికి యాతిగిరా భూషణా
లంకారాలు ధరించిన వ్యక్తి ఒకడు
వచ్చి. ఖడ్గ జీవదత్తుల నేని చెయి
పూసాడు. ఖడ్గ జీవదత్తులు. విరపుర
మండ్రెతో కలిసి పదవను సమీపించారు.

యాతిగి ఒక కిసాకాలం అందరినీ
పరిశీలించాడు. "వింధ్యపర్వతాల్లో పున్న
రాతిరవాన్ని గదిరించే మహావీరులు
మిలో ఎవరు?" అని అడిగాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు మౌనంగా చెతు
లిస్తారు. యాతిగి యీ సారి నాంచెం
హేళనమృరించే స్వరంతో. "అయితే,
మీ యిద్దరూ నిర్భయంగా. పదవలోకి
రావచ్చు. నా మిత్రులైన యాతిమతి
రంజరుడు వుంటే యాతిపర్వతానికి
మిమ్ములను తీసుకుపోతాను. అతడు
వివాహమాడదలచిన పచ్చాపతి, వనంత
కుమారి అనే రాజకన్యలు అక్కడే
వున్నారు." అన్నాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు నీటి అందు నుంచి
ఎగిరి పదవలోకి దూకారు. జీవదత్తుడు.
యాతిగి. "నువ్వు. అసహాయులైన రాజు
కుమార్తెలను రాత్రిచేత అపహరించుకు
పోయి యాతిమతిరంజరుడి మిత్రుడివా?

అతడు పంపగా పచ్చాచిన్న చూట! ఏ పేరిమిటి? అని అడిగాడు.

“నా పేరు మనిషాపేయ్యుడు. నా మెత్తులైన మనిరంజకుడిని గురించి మిను పిను తెలియనట్లున్నది. శత్రుసాహసాల్లో అతడి శత్రుసాహి. మంత్ర శత్రు శత్రులో అందెచేసిన చెయి. మీరు అతడుంచె యుగివర్తకాని నచ్చి. అనవసరంగా ప్రాణాపాయం ఎందుకు నని తెచ్చు కుంటాడు. వెనుదిరిగి మీ గృహాలకు పోయి సుఖంగా జీవించరాదా?” అన్నాడు మనిషాపేయ్యుడు.

మనిషాపేయ్యుడు చూట ముగించి లోపలి జీవదత్తుడు తన చెతిలోని దండాన్ని అతడి భుజానికి అందించాడు. యుధుడు దండం రాశగానే పిడుగు బెట్టి తన్నువారిలా ఎగిరి గంతెని. నిలుచెల్లా పయికిపోతూ, “ఏ పేరిమిటి? మంత్ర మంతమా? నీలో అంత నచ్చి మంత్ర కత్తులున్నవా?” అన్నాడు.

ఆ ప్రశ్నకు జీవదత్తుడు నవ్వి. పంపాన్ని అడ్డవర్తి చెరికిచ్చి. చిన్నగా పిటో బనించి. యాసారి యుధుడి భుజాన్ని తన వెలితో తాకాడు. యుధుడు ఒక్క దాపునకే పెట్టి చతిమంటూ నిందపడి పోయి. నాద్రి పెరిచి తర్వాత అయ్యాది పిడుతూ లేచి. “నువ్వు జీవదత్తుడివే

చందమామ

గదా? నీ మంత్ర శక్తి అమోఘం! నా స్నేహితుడిగి నీ అయిన ఉజ్జ్వలి. మీ ఇద్దరిగి శత్రుత్వం ఎందుకు? ఎవరి అటంకం లేకుండా మీరనె ఆ రాతి రదాన్ని శదిరించే మార్గం నెను చెప్పు తాను. ఆ పని చేసి మీ దారిని మీరు పొంది. మీ ప్రతిష్ట నెరవేరినట్లవుతుంది.” అన్నాడు.

అడ్డవర్తి పళ్ళు నాడుకుతూ శక్తి పై శక్తి. “ఒరే. యుధుడా! తురిక బింకాలు పరికకుండా పతవసు ఆ యుగి వర్తకం నెని నేడుపు. ఏ మెత్తుడు రాజు కుమార్తె లిద్దరిని చెరసుంచి విడిపించి. కిమాపిలు నరాల్ పరి. లెకసాత అతల్లి

ముక్కలుగా నరిగి వింద్యపర్యటాల్లోని కాకులకూ, గడ్డలకూ అపారంగా చేస్తాం." అన్నాడు.

ఇద్దరు మానవ మాత్రులు తనను యింకగా హడలబొట్టటం చూసి మతి భూషణుడు అవమానంతో, గొవంతో నిలిచి లాదిపోతూ, "ఒత్రియ యోధుల్లాడా, మిమ్మల్ని మణిరంజితుడు తన వద్దకు తీసుకురమ్మన్నాడు, అవని నెరచెత్తి, నా దావన చెస్తుపోతాను. రాజకుమార్తెల అవహరణ, చాతరధం గడవల్ల నాని ప్రమేయంలేదు." అన్నాడు.

"నిలొప్పున్న గర్వం, అహంలాది వ్యాదులుపోయి, మామూలు మర్యాదలు

పిడిస్తూ మాట్లాడినందుకు నాకు చాలా సంతోషంగా వుంది. ఇక చుక్కాని పట్టి పడవను సది మధ్యకు సరుపు." అని జివదత్తుడు, ఒడ్డున వుండి యీ జరుగుతున్నదంతా అత్యాశ్చర్యంతో చూస్తున్న విరపుర మంత్రితో, "మహామంత్రి, ప్రస్తుతానికి వెళువు. పసంతకుమారిని బంధ విముక్తురాలిని చేసి తీసుకు వచ్చేందుకు నేనూ, ఇద్దరక్కా ప్రతిజ్ఞ చేశామని మీ రాజాగరితో చెప్పండి. విలయితే అమెను అవహరించుకు పోయిన యుక్తి మణిరంజితుడి కల గూడా సరిగి తెస్తాము. రాజాగారు దాన్ని కలకాముఖులు వేళ్ళదడియవచ్చు." అన్నాడు.

విరపుర మంత్రి అ సమయంలో ఇద్ద జివదత్తులు అన్నంత పని చేస్తారన్న సమ్మకం కలిగింది. పడవ ఒడ్డు నుంచి నిదిలోకి పోతుండగా అతడు చెయిత్తి వాళ్ళిద్దర్నీ దీవిస్తూ, "కిషుమే కార్య సిద్ధికలుగుగాక!" అన్నాడు.

పడవ నిదివాలను చేగంగా పోసాగింది. ఇద్ద జివదత్తులు పడవలో అన్నిచోట్లా తిరిగి, అది యుక్తి మణిరంజితుడు గారిలో ఎగిరెందు గూడా ఉపయోగించే బే మో అన్న అనుమానం కలిగి, చుక్కాని దగ్గర వున్న మణి భూషణుణ్ణి ఆ సంగతి అడిగాడు.

వాదికి యివ్వకుండా ఇద్దరూ జీవదత్తుల్ని
మాస్త్రాంటే ప్రాణదాయం కలుగుతున్నది.
ఎదో సామాన్య మానవులు. కానీ కత్తి
యుద్ధంలో ప్రవీణులైన క్షత్రియులువారు
లిద్దర్ని బిడరకొట్టి తన వడవలో ఎక్కించు
కుని యశివర్ధకం దగ్గరకు పోవద్దను
కుంటూ వారు వచ్చాడు. కాని మాస్త్రాంటే
యువకులిద్దరూ సామాన్యులైతే, మంత్ర
తంత్ర శక్తులున్న వాళ్ళలా కూడా
అతడికి కనిపించారు.

ఇద్దరూ జీవదత్తు లదిగిన ప్రశ్నకు
యశుడు ఒకటి రెండు కవాలలు బవా
బిచ్చేందుకు తటవదాయించి చివరకు.
"ఇద్దరూ జీవదత్తుల్లా. మనిరంజితుడు
అక్కడ గమనానికి ఉపయోగించే రాతి
రథం యిది కాదు. అతడికి రథాకారంలో
వున్న వస్తువు లంటే తగని ముక్కువ.
అందుకనే అతడు నివేశించే గృహం
దగ్గర నుంచి, వాహ్యశికి వదిలి తిరిగి
యీ వడవ వరకూ—అన్ని రథాశృతిలో
నిర్మించుకున్నాడు." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు కోపంగా తలవూచి,
"అలాగా, పాపం! వారు మా చేత
చిక్కిన తరవాత, రథాశృతిలో
వున్న ఏ చెట్టుకొమ్మకీ ఉరితీస్తాం.
అలాంటి చెట్లు మీ యశివర్ధకం మీద
వున్నట్లా?" అని అడిగాడు.

యశిమనిమావెయ్యకుండా యీ ప్రశ్నకు
బవాబివ్వకుండా తల వక్కుకు తిప్పు
కున్నాడు. ఇద్దరూ జీవదత్తులు యశుణ్ణి
వదిలి, నదికి రెండు వైపులా వున్న
ఎత్తయిన మహాపర్వతాలమీద, వాటి మీద
చిత్త ఒత్తుగా పెరిగివున్న పృథ్వీలమీద
యాదసాగాడు. వాళ్ళ కిప్పుడు రాము
వింధ్యపర్వత ప్రాంతాల గుండా ప్రవ
హిస్తున్న ఒక మహానదిలో ప్రయాణిస్తు
న్నామన్న అనుమానం కలిగింది. మని
భూవెయ్యి ప్రశ్నించగా, ఆ కనబడేవి
వింధ్యపర్వతాలే అని చెప్పాడు.

"ఈ పర్వత ప్రాంతాల్లో సువర్ణం
ఆ యశివర్ధకం యింకెన్ని అమడల

దూరంలో వున్నది?" అని అడిగాడు జీవదత్తుడు.

"ఐంకాక వదిలన్నం కామరల దూరం వుంటుంది. సూర్యాస్తమయానికి మరెంకో కాలం లేదు. వడవసు ఏక్కలైనా ఒడ్డుకు చేర్చి, బోజనాలు ముగించుకుని తిరిగి ప్రయాణం సాగించుదాం," అన్నాడు మణిభూషణుడు.

జీవదత్తుడికి అలా చేయటమే బావుంటుందని పించింది. కాని, వడవలో తివేందుకు వర్షపు నీలాటా తప్ప మరెంలేవు. వడవను ఒడ్డుకు వట్టిస్తే, అ ప్రాంతం అపారంగా అపయోగించే వకువ బ్యాదులకు కొరత వుండదన్న నమ్మకం కలిగింది అతడికి.

జీవదత్తుడు, అడ్డవర్షను నలసా అడిగాడు. అతడు అస్తమించ బోతున్న సూర్యుడి కిసి. నది అంచున వున్న కొండల కిసి ఒ మారు చూసి. "మనం యీ రాత్రికి యీ నది ఒడ్డునే బోజనం ఏర్పాట్లు చేసుకుని, హాయిగా నిద్రపోయి.

తిరిగి సూర్యోదయంకోసే ప్రయాణం సాగించటం బావుంటుంది," అన్నాడు.

జీవదత్తుడు, మణిభూషణుడితో, "విన్నావా, అడ్డవర్ష చెప్పింది? వడవను ఒడ్డు కిసి పోసి," అన్నాడు.

మణిభూషణుడు కాస్త చిరాకు పడుతూ, "నా మిత్రులైన మణిరంజితుడు మిమ్మల్ని సార్వమైవంత్ త్వరగా యశి వర్షకాల దగ్గరకు తినుకు రమ్మన్నాడు. ఈ రాత్రికి మనం యిక్కడ వుండిపోతే, చాలా కాలయాచన జరిగిపోతుంది," అన్నాడు.

జీవదత్తుడు కలివయైన వ్యరంకో, "అక్కడ అట్టలు యిచ్చేది నేను. అ కన్యావహరణంలో చేయి తిరిగిన నీ మిత్రుడు మణిరంజితుడు కాదు! చుక్కాని తిప్పి వడవను ఒడ్డుకు పోనియ్యి. విన్నావా?" అన్నాడు.

మణిభూషణుడు కిక్కురు మన కుండా వడవను నది మధ్య నుంది. ఒడ్డు కిసి నడిపాడు. —(ఐంకావుంది)

యక్షపర్వతం

24

[వీరపుర రాజకుమార్తె మనంకకుమారిని యశుతి నుంచి కాపాడి తెస్తామని, వీరపుర మంత్రికి అభయం యిచ్చి, ఇద్ద జీవదత్తులు యశ మణిమాషణుడు తెచ్చిన పడవ పిక్కి బయలు చేరారు. మాస్వాత్తమయ నేమయిందో చాళ్ళు పది వక్కవే వున్న ఒక కొండ దరి చేరారు. జీవదత్తుడు అడ్డాపించగా మణిమాషణుడు పడవను ఒడ్డు కని నడిపారు. తరవాత—]

పడవ ఒడ్డు చేర గానె ఇద్ద జీవదత్తులు పడవలోంచి నెల మీదికి దూకారు. జీవ దత్తుడు, మణిమాషణుడితో, " పడవను ఒడ్డుమీన్నే ఏ రాయికైనా కట్టివెయ్యి, పడ వలో వున్న పళ్ళూ ఫలాటూ కావాలంటే నువ్వే తీసు. నేను, కీకారణ్యంగా వున్న యీ దుట్టు పక్కల ఏదైనా లేది గాని, అడవపండ్లిగాని కనబడుతుంటేమో చూసి వెటాడితెస్తాను," అన్నాడు.

యశమణిమాషణుడు ఆ మాటలకు భయపడిన వాడిలా ముఖం పెట్టి, " జీవ దత్తా, యీ కొండల్లోకి పోకు. ఈ ప్రాంతం భయంకరులైన రాక్షసులకు అవానం," అన్నాడు.

" రాక్షసుల కన్నా కూడా భయంక రులూ, మంత్ర కంఠ్ర వెత్తలూ అయిన మీ యశుల మర్మకు పోసున్న నేను. ఈ రాక్షసుల నెందుకు భయపడాలి?"

'చందమామ'

అని జీవదత్తుడు ఖడ్గపర్మకు, "ఖడ్గా, నేను పావుగంట బోపలే తిరిగిస్తాను. సువ్వు చిక్కులు పెర్చి విప్ర రాతియ్యి." అని చెప్పాడు.

జీవదత్తుడు అన్నట్లు ఒక్క పావు గంట గడిచి గతవక ముందే లేచి బోక దాన్ని వెచాడి. భుజాన వెనుకునె పడప దగ్గరకు తిరిగిచ్చాడు. ఆ పరికి ఖడ్గ పర్మ ఎందు గట్టెలు పొగుచేసి మంట చెగాడు.

కిదారమీద ఖడ్గ జీవదత్తులు లేచిని కేసి దాని మాంపాన్ని విప్రల మీద కాల్చి పోగారు. మాంసం కాలుతున్న వాసన ఆ యిట్టు పక్కల వ్యాపించింది.

ఆ సమయంలో కయంక రాకారంలో వున్న ఒక రాకిని చెట్టలో నుంచి చెటులు చాచి ముందుకొస్తూ, "నరవాసన! నరవాసన!" అంటూ అవరించి.

రాకినిని చూస్తూనే ఖడ్గపర్మ లేచి నిలబడి కత్తిదాసి. దానికేసి చెళ్ళ బోయాడు. జీవదత్తుడు అతణ్ణి అని, రాకినతో, "సువ్వు రాకినివేనా లోక రాకిని యాపం తరించిన యిటదివా? ఇక్కడ నరవాసనతో పాటు, బాగా పగ్గ మైన లేచి మాంసం వాసన కూడా పస్తున్నది గదా. ఆ వాసన నీ ముక్కు దంఢ్రాలకు తగలటం లేదా ఏం?" అని అడిగాడు.

రాకిని ఆ మాటలకు అళ్ళర్మపాటూ, "ఎవరూ సువ్వు? మనిషివై వుండి నన్ను చూడగానే బిడిరి గుంబించిని చావక, నన్నె ఎదురు ప్రశ్నిస్తున్నావా?" అబ్బింది.

రాకిని యిలా అనగానే ఖడ్గపర్మ ఒక్క ఎగురున పోయి దాని బాట్టు పట్టు గున్నాడు. అతడు దాన్ని కత్తితో పోదప బోయింతలో జీవదత్తుడు, అతడి చేయి పట్టుకుని, తన మంత్రదండాన్ని రాకిని తలకు అనిస్తూ, "రాకినీ! ఇప్పుడు చెప్పి, నేం మామూలు మామూలుమా లోక...." అంటూ అగాడు.

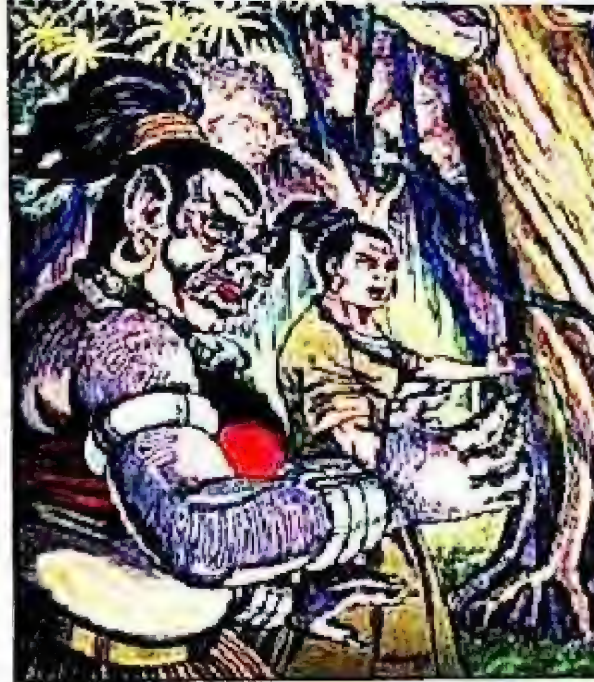
రాకసి నిలువెల్లా పణిపాతూ, "మీరు
మనుషులు కాదు, యక్షులై వుంటారు.
నన్ను పదలంది. నా ఇద్దరు కొడుకుల్ని
మీరు లోగతే పట్టుకుని యక్షవర్షతానిది
తీసుకు పోయారు గదా. నెను వయసు
మర్చినదాన్ని; ఆ కొండ పొట్టిలో రాళ్ళు
రప్పలా కొట్టి, మీ కొనం ఇంగారం.
ఘొణులు బయటికి తీయాలెను," అన్నది.

ఆ బావామి ఖడ్గ చీవడత్తుల్ని చాలా
అక్కర్లవలసింది.

చీవడత్తుడు. ఖడ్గవర్షకు కత్తిని
ఒరలో పెట్టమని చెప్పి. "రాకసి. నన్ను
దంపటిం మా ఇద్దరం కాదు. నీ కొడుకు
లిద్దర్ని యక్షులు పట్టుకు పోయారంటు
న్నావే. ఆ మాట నిజమైతే వాళ్ళను
కూడా కాపాడితెస్తాను. అయ్యో, అక్కడ
కూర్చున్న వాడు యక్షుడే! కనక.
వాళ్ళను గురించిన దహస్యాలు యిక్కడ
చెప్పవద్దు. నీ నివాసం ఎక్కడ?
అక్కడికి పోదాం పద." అన్నాడు.

ఈ సారి రాకసి. యక్షమణిభూషణుడి
కని యాని గుడ్డు తెరిచేస్తూ. "అయ్యా.
నరుడా! నన్ను దయపుంచి ఆ యక్షుడికి
ఒప్పు చెప్పుకు. నా దానిన నన్ను పోని." అన్నది.

చీవడత్తుడు. రాకసికి అతయం
యిస్తూ. "నానూ. నా మిత్రుడూ

యా దుర్మార్గులైన యక్షులు నివసించే
యక్షవర్షతానిది పోతున్నాం. వాళ్ళను
గురించిన సమాచారం నీకు కొంత తెలిసి
నట్లున్నది. నీ గుహకు పద. చెప్తాడువు
గాని." అన్నాడు.

యక్షుణ్ణి చూసినప్పటి నుంచి రాకసికి
అక్కణ్ణించి ఎంత త్వరగా పారిపోవామా
అని వున్నది. చీవడత్తుడు గుహ పెరు
తెగానే అది. అతడికి సమస్కరిస్తూ.
"అయ్యా. నరుడా! నువ్వు మా గుహ
దగ్గరకురా, వాళ్ళు అనే వున్నది. నా దత్త
అక్కడే వున్నాడు. అతడు మీకు యక్ష
వర్షతాన్ని గురించిన ఎన్నో దయంకర
విషయాలు చెప్తాడు." అన్నది.

జీవదత్తుడు, రాక్షసితో సరి వదిలని చెప్పి, బద్ధవర్మతో, "అగ్గా, నేను తిరిగి వచ్చే పరమా నీ కత్తిరి, నా మంత్రదండం మహామే వుంటుంది. మణిభూషణుడు పారిపోవాలని యాసినా లేక ఏదైనా పాని కలపెట్టినా, అతన్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా వధించు," అన్నాడు.

ఆ మాటలకు మణిభూషణుడు వెల వెల పోయి, అంతలోనే తిని నివ్వేసు తెచ్చి పెట్టుకుని, "జీవదత్తా, సువ్వా దుర్భాగరాళి మాటలు నమ్మకు. రాక్షసులు పరమక్రూరులు. అది నిన్ను గుహకు తీసుకుపోయి నిలుపుగా విరుచు తిన్నా తినవచ్చు," అన్నాడు.

జీవదత్తుడు ఆ మాటలకు నవ్వి, "ఒక వేళ రాక్షసి దాని మొగుడూ కలిసి నిన్ను విరుచుకుతిన్నా, నీ స్నేహితుడైన మణి రంజితుణ్ణి పాతం చేసి, రాతిరచాన్ని కదిలించి, రాజకుమార్తెలను బంధవసుక్తు రాళ్ళను చేసేందుకు బద్ధవర్మ వున్నాడు. ఆ మాట మాత్రం మరిచిపోకు మణి భూషణా," అన్నాడు.

జీవదత్తుడు యిలా అనగానే మణి భూషణుని ముఖం గోపంతో నిగ్గరైంది. కాని, అతడు వెదు వెదికి అపారవ్య దానికి భయపడి, కల వంచుకున్నాడు. ముందుండి రాక్షసి చాచితియగా, జీవ దత్తుడు దాని వెనక్గా గుబురు చెట్టలోకి పోయాడు.

రాక్షసి యింకా భయంతో కంపించి పోతూనే జీవదత్తుణ్ణి వెంటబెట్టుకుని వాటుగైదు నిమిషాల్లో ఒక గుహ దగ్గరకు తీసుకుపోయింది. గుహ ముందు మహా కాయుడైన రాక్షసుడొకడు పెద్ద కాగదా వెలిగింది. ఆ కాంతిలో ఒక బండరాయికి చేరగిలబది కూర్చుని వున్నాడు. వాడు ముందువస్తున్న తన భార్యనూ, గోవం వెనక్గా నడుస్తున్న జీవదత్తుణ్ణి యాస్తూనే, "అభ్యర్థం! అభ్యర్థం! ఈ నరమానవు డెవడు, నిర్భయంగా నీ వెంట వస్తు న్నాడు ?" అన్నాడు.

రాక్షసి ముందుగా తన భర్తను వదిలిపించి, "నువ్వు అకలికొద్దీ ఈయన్ని నవరిమింగాలని చూపెళ్ళు, తాగ్రత్త! ఈ మనిషి చేతిలో గొప్ప మంత్రదండం వున్నది. ఈయనా, యాయన నేస్తం కలిసి ఒక యజ్ఞాన్ని జపించి తెచ్చాడు." అన్నది.

"యజ్ఞదండబి వాణ్ణి బందీగా పట్టుకొవటమా?" అంటూ రాక్షసుడు, చివరకు దిక్కుది తేసి కళ్ళిందచేసి చూస్తూ, "అయ్యా, నా పెళ్ళాం చెప్పేమాట నిజమేనా? అది కొంచెం వెర్రిబొంగులది." అన్నాడు.

శివదత్తుడు చిన్నగా నవ్వి, "నీ పెళ్ళాం చెప్పిన దాంట్లో అబద్ధం ఏమీ లేదు. నీ కొడుకు బిడ్డరిని యజ్ఞాలు జపింపుగా పట్టుకుపోయి, ఎక్కడో యక్షపర్వతంలో పుండారని విన్నాను. ఆ పర్వతాన్ని గురించిన రహస్యాలేమైనా వున్నవా?" అని అడిగాడు.

రాక్షసుడు కలాదిస్తూ కొంచెం సెపు నేల చూపులు చూసి, తరవాత కల ఎత్తి "అయ్యా, మీరేదో మంత్ర తంత్ర కట్టులు కలివాళ్ళే అయి పుండారి, లేకపోతే యింక దైర్యంగా నా ముందుకు వచ్చి మాట్లాడలేదు. ఇక ఆ యక్షపర్వతం సంగతి. ఈ వికాలమైన వింధ్య పర్వత ప్రాంతాల్లో అది ఒక చిన్న పర్వతం.

చందమామ

ఆ పర్వత పరిసరాలకు మిలిరంజితుడనే వాడు అధిపతి. వాణ్ణి యక్షరాజు దాలకాలం నుండట ఆ యక్షపర్వతానికి అధిపతిగా నియమించాడు. ఆ నాటినుంచి ఆ మిలిరంజితుడు దేహవిమోచం అంటూ ఏమీ లేదు," అన్నాడు.

శివదత్తుడు, రాక్షసుడి తేసి సానుభూతిగా కలాదించి, "అమిలిరంజితుడు పరమ కిరాతకుడని నాకు తెలుసు, మా దేశంలోవున్న ఇద్దరు రాజకుమార్తెలను చెరపట్టి తెచ్చాడు. నాక్కవలసిన ఏమాదారం : వాడు నీబోదిరాక్షసులనూ వాళ్ళనూ పట్టుకుపోయి ఏం చేస్తూ పుండారి!" అన్నాడు.

పోతుందా యీ మణిరంజకుడు తగిన కావలా ఏదో పెట్టివుంటాడన్న మాట. నరే, అక్కడ ఏదైనా రాతిరథం లాటిది వున్నదా?" అని అడిగాడు జీవదత్తుడు.

"అయ్యా, ఉన్నది. ఆ రథాన్ని కొండలోనే మరిచినట్టు చెప్పబంటారు. కాని, నేనైతే దాన్ని చూడలేదు," అన్నాడు రాక్షసుడు.

జీవదత్తుడికి ఇక రాక్షసుడి నుంచి అడిగి తెలుసుకోవలసిన సమాచారం ఏమీ వున్నట్టు కనిపించలేదు. రాక్షసుడు ఆ వెంటా యీ వెంటా యక్షివర్వతాన్ని గురించి విన్న బాబో చెప్పటం తప్ప. అతడు ఆ వర్వతాన్ని చూసి వుండలేదని అతడికి తోచింది.

జీవదత్తుడు అక్కణ్ణుంచి బుద్ధవర్యా, యక్షి మణిభూషణుడూ వున్నచోటుకు బయలుదేరుతూ, రాక్షసితో, "నువ్వే నరవాసిన అంటూ వచ్చి నా కంటబడటం కొంత మేలే అయింది. నా వెంట వచ్చి కాల్చిన బిడిమాంశంలో నీ క్కావలని నంక ఎత్తుకుపో." అన్నారు.

రాక్షసి ఆ మాటలకు నంకోమించిన దానిలా కనిపించి, రాక్షసుడితో మెల్లిగా ఏదో చెప్పింది. వాడు జీవదత్తుడితో, "అయ్యా, మీరు మహా శక్తివంతులన్న నమ్మకం వాళ్ళులిగింది. ఒక వేళ

"ఆ యక్షివర్వతం లోపల మణి మణికాగూ, బంగారం వున్నదట! వాటిని తప్పి బయటికి తీయించేందుకు ఆ మణిరంజకుడు రాసు బందీలుగా పట్టుకున్న చాళ్ళను దానిసలుగా ఉపయోగిస్తాంటాడు. ఆ దానిపల్లో రాక్షసులే ఇక, వాడిచేకబడిన కొందరు గండర్వులు కూడా వున్నారని నేను విన్నాను. అలాంటి చాళ్ళందరూ రాత్రిం బవళ్ళు, కాము పనిచేస్తూన్న ఆ చీకటి కొండకడుపులో కాలం వెళ్ళబుచ్చువలసిందే." అన్నాడు రాక్షసుడు.

"అంటే, ఆ దానిపలు కొండ గర్భంలో నుంచి బయటికి వచ్చి పారి

దుర్బాధుడైన ఆ మణిరంజితుణ్ణి మీరు గలిచే పకింలో. వాడిని దానినలుగా పున్న నా ఇద్దరు కొడుకులకూ స్వేచ్ఛ యిప్పించండి." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు నరుస్తున్న వాడల్లా అగి, వెనక్కు తిరిగి, "రాక్షసుడా, ని. పెరే మిటో నాకు తెలియదు.... ఆ మణిరంజి తుణ్ణుంచి ని కొడుకులకే గాదు, మరి చాలా మందిని స్వేచ్ఛ కలిగించ బోతున్నాను. దిగులు వడకు," అన్నాడు.

"అయ్యా, నా పెరు చండముఖుడు. మరిచిపోకండి," అన్నాడు రాక్షసుడు.

కొద్దిసేపటి కరవాక జీవదత్తుడి వెంట రాక్షసి రావటం చూస్తూనే మణిభూషణుడు నిలుచెల్లా వణికిపోతూ, ఇద్దరూ పర్కతే. "ఇదేమిటి? ని మిత్రుడు రాక్షసిని మళ్ళీ వెంటబట్టుకు వస్తున్నాడు?" అన్నాడు.

"ఐహికా, నిన్ను దానికి ఆహారంగా యిస్తానన్నాడేమో, జీవదత్తుడు. అదిగి చూద్దాం," అన్నాడు ఇద్దరూ.

"ఇది అన్యాయం. నేను లోగడచెప్పాచే లేదే! మణిరంజితుడు నా మిత్రుడు కాదు. యజమాని. అతడి అబ్బలు నిర్వహించటం తప్పే. నాకై నేను ఇతరులకు చేసిన హని ఏమీ లేదు," అన్నాడు మణిభూషణుడు.

ఆ మాటలు వింటూనే జీవదత్తుడు కొవరిగా, "మణిభూషణా, ఇప్పుటి నుంచే దాపు వయంతే ఉన్న మరి కాస్తా పోగొట్టుకోకు. ఈ రాక్షసి తర్రవల్ల యొక పర్యతం మీది మీవాళ్ళ రహస్యాలన్నీ తెలుసుకున్నాను. ఒకవేళ నేనూ, ఇద్దరూ ని యజమాని మణిరంజితుణ్ణి జయించలేక పోవచ్చు. కాని అలా జరిగితే మాత్రం మీ యశులందర్నీ పట్టుకుని చిత్రహింసలకు గురిచేయబానిసి యీ దాపులనే ఆపరరావణాసురుడి వంచి వాడి నా యొక క్వాస పెద్ద రాక్షససేన సద్ధంగా వుంది. వాళ్ళు మీ పర్యతాన్ని నేలమట్టం చేస్తారు," అన్నాడు.

“రాక్షససేనా?” అంటూ మఱి
చూపేణుడు రెల్లబోయాడు.

“అవును, రాక్షససేన! ఆ మాట
బాగా గుర్తుంచుకో,” అని జీవదత్తుడు,
రాక్షసితో, “లిడిమాంసంలో ఏక్కావలసి
నంత ఎత్తుకుపో, యక్షవర్చతం మీద
దాడితే యింకా సమయం రాలేదని,
మీ నాయకుడితో చెప్ప,” అన్నాడు.

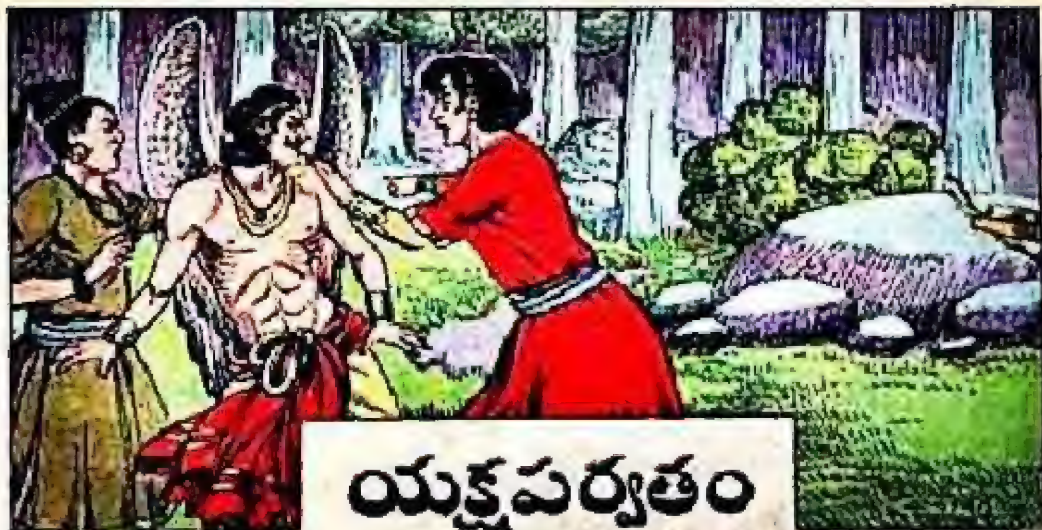
రాక్షసి అర్థ దిద్దంగా కలాదింది లిడి
మాంసం తీసుకుని తిరిగి తన గుహకేసి
వెళ్ళిపోయింది. ఆ తరువాత ఖడ్గ జీవ
దత్తులూ, మణిభూషణుడూ బోజనాలు
ముగించి, ఒక చెట్టు కింద, చదునుగా
వున్న రాళ్ళమీద వదుకున్నారు. మఱి
భూషణుడు, ఖడ్గ జీవదత్తుల సుంచే
కొంచెం దూరంగా వక్కవేసుకున్నాడు.
అతడు వదుకునే ముందు నది ఒడ్డున
కట్టి నేసివున్న వడచి కేసి ఒకటికి రెండు
సార్లు చూడటం గమనించిన జీవదత్తుడు,
ఖడ్గవర్చను రహస్యంగా, “ఈ యక్షవేధవ
మనమంటే హడలిపోతున్నాడు. ఏ రాత్రి

వేళచె వేదవవిక్కి పారిపోతాడేమో, కాస్త
మెలుకువగా వుండి చూస్తూవుండు.”
అని హెచ్చరించాడు.

ఖడ్గవర్చకుక్కూడా, మణిభూషణుణ్ణి
గురించి యిలాంటి అనుమానమే వున్నది.
ఆ కారణంచేత అతడు నిద్రపోతున్నట్టే
వట్టిస్తూ, యక్షుణ్ణి ఒక కంట కనిపెడు
తూనే వున్నాడు. సదిరెయివేళ నెలను
మూచూస్తూ ఆక్కడికి ఒక ఎలుగు
బంటూ, తోడెలా వచ్చివై. అది లిడి
మాంసం వాసన వీకట్టి వుండాలి!
ఆ రెండూ గిరికలు పిదుగుతూ మణి
భూషణుడి దగ్గరకు రాబోయేంతలో
ఖడ్గవర్చ లేచికుర్చుని, వాటి మీదికి ఒక
చిన్నరాయి చిసీరాడు. ఆ వెంటనే ఎలుగు
బంటూ, తోడెలా చెట్లగుబురు కేసి పరి
గెత్తినై. కాని, యీ అరికిడికి మణిభూష
ణుడు మెల్కుని, చుట్టూకలయచూస్తూ,
“ఖడ్గ జీవదత్తులారా! లేనండి, రాక్షసులు
వచ్చి వదుకున్నారు!” అంటూ అరిచాడు.
—(ముగింపు వచ్చే పంచితో.)

యక్షపర్యతం

25

[అధ్యక్షపదత్తుడా, మణిభూషణుడా ఎదిరి చేసిన చోటును రాతిచే ఒక రాక్షసి వచ్చింది. దాని తల్లి ద్వారా జీవదత్తుడు యక్షపర్యతాన్ని గురించిన కొన్ని యాస్థానాలు తెలుసుకున్నాడు. నీతిలెయి వేళ మణిభూషణుడు ఏదో అరిగింది విని, నిద్ర మెల్లమై, రాక్షసిని వచ్చి మీద పడుతున్నారని అరచాడు. తరవాత—]

మణిభూషణుడి అరుపులు వింటూనే జీవదత్తుడు నిద్రలేచాడు. అధ్యక్షపర్య మణిభూషణుడికి దైర్యం చెబుతూ, “మణిభూషణా, నీ కొద్దినీ భయం ఏమీ లేదు. ఆ వచ్చిన యాక్షరు రాక్షసిలకూ సుప్త్య యక్షమణిరంజకుడివి కాదని, అతడి సేవకుడివైన మణిభూషణుడి నని చెప్పాను. వాళ్ళు నా మాటనమ్మి వెళ్ళి పోయారు.” అన్నాడు.

ఆ తరవాత మణిభూషణుడికి నిద్ర వట్టలేదు. తెల్లవారూ అతడు మేలుకునే వున్నాడు. సూర్యోదయం అవుతూనే అధ్యక్షపదత్తులు లేచారు. అందరూ కాల శృత్యాలు ముగించి, తిరిగి వడవ దగ్గరకు పోయారు. మణిభూషణుడు వడవను తీరానికి దగ్గరగా వడవసాగాడు.

ఒక అరగంట కాలం గడిచిన తరవాత వడవ తీరం వక్కగా ఒక చోట

అగింది. అక్కడ నది కొండ వక్కన ఒక ములుపు తిరగటంతో చిన్న రేపు విర్రడింది. మణిభూమయిడు వడవను అందులోని పోనిచ్చి, ఒడ్డుకు దిగుతూ, "ఇదే యక్షపర్వతం! ఇక మీరు దిగవచ్చు. అరెరె, నా యజమాని మణిరంజితుడు. మనలను కలుసుకునేందుకు యిక్కడికి స్వయంగా వచ్చాడు." అన్నాడు.

ఖడ్గ జీవదత్తులు వడవలోంచి ఒడ్డుకు దిగి, కొండకెసి కలరెత్తి చూశారు. అక్కడ వున్న ఎగుడు దిగుడు రాళ్ళల్లో ఒక దానిమీద యువకుడైన యువతెకడు నిలబడి వున్నాడు. అక్కడి చేతిలో చిన్న

గద వున్నది. అతడు కన్నార్పకుండా ఖడ్గ జీవదత్తుల కెసి చూస్తున్నాడు.

ముందు మణిభూమయిడు దారి తీయగా ఖడ్గ జీవదత్తులు ఆ యువజ్ఞుని సమీపించారు. అతడు ఖడ్గ జీవదత్తుల కెసి తీవ్రదృష్టితో చూస్తూ, "ఖడ్గ జీవదత్తుల్లా! మీ దుస్సాహసం నన్ను అశ్రుర్యచకితుణ్ణి చేస్తున్నది. బుద్ధి! కర్మాను సారితో, అన్నాడు పెద్దలు. పాపం. మిమ్మల్ని అని ఏం లాభం." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు, మణిరంజితుణ్ణి ఆ పాద మస్తకం ఒకసారి పరీక్షిగా చూచి, చిరు నవ్వు నవ్వుతూ, "మణిరంజితా! రాజకుమారి వద్దావతిరి. యిక్కడున్న రాతి రథాన్ని కదిలించిన నాకు మహావిరుడన్న అభిప్రాయం కలిగింది. ఆ పని మీద యిక్కడి కొచ్చేవారిని పాతం చేయాలని నువ్వు మంచి పథకమే వేశావు. అదేనికంతాని కప్పుడు ఉరితారు కాదోతున్నది. ఎరీ, నువ్వు చెరబట్టి తెచ్చిన వద్దావతి, వనంతకుమారి రాజకన్యలు? ఆ రాతిరథం ఎక్కడ?" అన్నాడు.

ఆ మాటలకు మణిరంజితుడు ఉగ్రుడై పాయి చేతనున్న గద ఎత్త దోయంతలో, ఖడ్గపర్వ కత్తివడి మీద

చేయివేసి, "మణిరంజితా, ఆ రాతి రథాన్ని మేం కదిలించి, లెనేప్పుడు నువ్వు మా యిద్దర్నీ చేంపే ప్రయత్నం చేయవచ్చు. అప్పుడు వనంతకుమారి మాట ఏమోగాని, వచ్చావతి మాత్రం నిన్ను మహావీరుడుగా భావించి తప్పక వివాహం ఆడుతుంది. కనక, ముందు ఆ రాతిరథం ఎక్కడున్నదో చూపించు." అన్నాడు.

మణిరంజితుడు కొవంగా ఎదో అసబోయింతలో మణిభూషణుడు అతడితో, "తండరవడకు, మణిరంజితా! ఈ యువకులను ముందు ఆ రాతిరథం దగ్గరకు తీసుకుపో," అన్నాడు.

మణిరంజితుడు కాస్త స్థిమితపడి బయలుదేరాడు. కొద్దిసేపటికల్లా వాళ్ళు కొండ మీద సమతలంగా వున్న ఒక ప్రదేశాన్ని చేరాడు. దానికి దిగువ ప్రదేశ మంతా పరివృక్షితం. పూరికొటలతో ఎంతో రమణీయంగా వున్నది. అతటిల మధ్య ఒక దానికొకటి కొంచెం ఎడంగా రరాకృతిలో వున్న రెండు భవనాలు వున్నవి. అందులో ఒక దాని మీద ఇద్దరు యువకులు నిలబడి ఖడ్గ చీవ దత్తుల కేసి చూస్తున్నారు. •

చీవదత్తుడు, ఆ యువకుల కేసి ఉమాధు చూసి, "మణిరంజితా, వారేనా

నువ్వు తెచ్చిన రాజకుమార్తెలు వచ్చావతి, వనంతకుమారి?" అని ప్రశ్నించాడు.

"అవును, మీ కోర్కెపరాక్రమాలు కచ్చారా చూసేందుకు వాళ్ళక్కడ నిలబడి వున్నారు." అంటూ మణిరంజితుడు తల వక్కకు తిప్పి, "ఇదుగో, ఈ కవ బడెదే రాతిరథం!" అన్నాడు వర్షు కొరుకుకూ.

అక్కడకు దాపులనే దాదాపు అరవై అడుగుల ఎత్తున్న ఒక రాతిరథం వున్నది. ఆ రథం వున్న చోటు మంచి దిగువకు కొండ ఏటవాలుగా వరుచుకు పోయింది. ఖడ్గ చీవదత్తులు ఆ రథం కేసి బయలుదేరగానే మణిరంజితుడు,

"మణిభూషణా!" అంటూ పక్కకు తిరిగిచూశాడు. కాని మణిభూషణుడు ఆ దుష్టుపక్కల ఎక్కడా లేడు.

తన మిత్రుడు యిలా చెప్పాచెయ్యి కుంటా వెళ్ళిపోయి నేందుకు అక్కర్లే పడుతూ మణిరంజితుడు రాతిరథం వద్దరకు వెళ్ళాడు. అ సరికి ఖడ్గ జీవ దత్తులు రథం చుట్టూ ఉ చూడు తిరిగి చూశారు. జీవదత్తుడు చంగి రథం అడుగు బాగాన్ని ఖడ్గవర్మకు చూపుతూ. "ఖడ్గా, ఈ రథం కొండలో మలిచినది కాదు, వెరుగా యిక్కడ పడివున్న కాతిని రథంగా చెక్కారు. దిగువ నుంచి సన్నని వెలుగు, ముసుమలు మాట్లాడు

కుంటున్నట్టుగా. అన్నీన్న మైన ధ్వనులూ వినిపిస్తున్నవి," అన్నాడు.

జీవదత్తుడు యిలా అనగానే మణి రంజితుడు కత్తిబెబ్బ తిన్న వాడిలా ఎగిరి గంతెనె. "రథం అడుగు నుంచి వెలుగు, మాటలూ నీకు వినబడు తున్నవా? అనందవం! అనందవం!" అన్నాడు.

"అనందవం ఎలా అవుతుంది? కొండ లోపల ఉన్న మణి మాణిక్యా లనూ, బంగారాన్ని తవ్వి బయటికి తీసి నీ దానినలందరూ మూగవాళ్ళు కాదు గదా? ఏమంటావు?" అన్నాడు జీవ దత్తుడు కోపంగా.

మణిరంజితుడు ఒక్క కలుకాలం నిశ్చేష్టుడై. "ఈ సంగతి నీ నెవరు చెప్పారు? ఆ దుష్టుడు మణిభూషణుడా?" అన్నాడు తౌద్రంగా.

"పాపం, ఆ మణిభూషణుణ్ణి నిందిం చకు. అతను నీకు సేవకుడే, మిత్రుడే కూడా మాకు అర్థంకాని పద్ధతిలో నిన్ను గురించి మాట్లాడాడు. నేను నా దివ్య దృష్టితో ఈ యశస్వర్యకానికి సంబంధించిన రహస్యాలన్నీ తెలుసుకున్నాను." అన్నాడు జీవదత్తుడు సహృదయంగా.

మణిరంజితుడు కోపంతో ముక్కు పుటాలు అదురుతూండగా. "జీవదత్తా,

యా ప్రగద్భాటణంగాని, రాతిరథాన్ని
కదిలించగలవేమో ప్రయత్నించి చూడు.
ని కత్తి సామర్థ్యాలను కళ్ళారా చూసేం
దుకు వద్దావతి ఆ భవనం మీద వెలచిది
పున్నది." అన్నాడు.

జీవదత్తుడు. బద్దలపుడు కనునైగ
చేసి. దాపుల కొండదిగువున రహస్యతలో
పున్న భవనాల శిథిలాలను చూచుచున్నాడు.
"రాజకుమారులైతూ నిలిచివున్న భవనం
ఏక్కనున్న ఆ అందమైన భవనం
ని నిరాసగ్యహృదయ కదా. మురితంజితా?"
అని అడిగాడు.

"అవును. ఈ ప్రక్క అడగవలసిన
అవస్థరం ఏకేందు క్షరిగింది?" అన్నాడు
మురితంజితాడు.

"ఆ భవనం యిప్పుడు తునాతుని
యై నేలమట్టం కాబోతున్నది. ఇదుగో,
చూడు!" అంటూ జీవదత్తుడు మంత్రం
జపించి. దండాన్ని రాతిరథానికి గట్టిగా
అనించి. కాలిత్ ఒక్క తన్ను తన్నాడు.

ఆ వెంటనే రూప బద్దలపుతున్నంత
కయంకరమైన కట్టెల రాతిరథం
కదిలి. ఏటవాలుగా పున్న కొండ దిగువకు
బాణవేగంతో పాటు, మురితంజితాది
భవనాన్ని ఢీకట్టింది. భవనం. దానితో
పాటు రాతిరథం పుళిపూ కావాలతో
ముక్కలు చెక్కలయినై. విరిగిన కొన్ని
భవన భాగాలూ, రాతిరథం ముక్కలూ
అంత ఎత్తున పైకిగిరి. దాపులనున్న
ఉద్యానవనంలో చెల్లా చెదురుగా పడినై.

కనుమూసి తెరిచేంతలో జరిగిపోయిన యీ బయంకర సంఘటన చూసి మన రంజితుడు నిలుచెట్లా కంపించిపోయాడు. అయినా, అతడు ఒక్క క్షణకాలంలో తెప్పరిల్లి చేతనున్న గంధను జీవదత్తుణ్ణి కొట్టేందుకు వైకెత్తాడు. కాని, అంతలో ఖడ్గవర్ష కత్తిడూని అతణ్ణి ఎదుర్కున్నాడు.

జీవదత్తుడు సంకోషం పట్టలేక ఒక్క పారి పెట్టగా నవ్వి. తనకు గంధర్వ వసుమతి యిచ్చిన కంచుభక్తను చేరితీ తీసుకుని గట్టిగా మోగిందాడు. ఆ మరుక్షణం, రాతిరథం కదిలిపోగా దిగువ విర్బడిన బిలంలో నుండి కొందరు రాక్షసులూ, గంధర్వులూ బిలం దిల

మంటూ కొండపైకి వచ్చి, గోల గోలా అరవసాగాడు.

జీవదత్తుడు వాళ్ళ నందరినీ నిక్క బ్బంగా వుండమని చెప్పి. "మీరందరూ యీ క్షణం నుంచి స్వేచ్ఛా జీవులు. ఎవరి ఇళ్ళకు వాళ్ళు వెళ్ళిపోండి." అని కంచుభక్తను వైకెత్తి పట్టుకుని, "ఈ కంచు భక్తను మా దేశ ప్రాంతాల ప్రవాసంలో వున్న వసుమతి అనే గంధ ర్వుడు నా కిచ్చాడు. మీలో గంధర్వు లెవరైనా వుంటే దీన్ని నిరభయంతరంగా తీసుకుపోవచ్చు." అన్నాడు.

గంధర్వుల్లో ఒకడు ముందు కొచ్చి, జీవదత్తుడిచ్చిన కంచు భక్తను తీసు కుని ఇళ్ళ కట్టుకున్నాడు. జీవదత్తుడు విముక్తులైన రాక్షసులనూ, గంధర్వులనూ ఏదో చెప్పబోయేంతలో, "అబ్బా!" అన్న మణిరంజితుడి చావుగేక వినిపించింది. జీవదత్తుడు తలతిప్పి చూశాడు. ఖడ్గ వర్ష, మణిరంజితుణ్ణి గాయపరిచి. అతడు నేల మీద పడిపోగా, అతడి గుండెల మీద కాలుపెట్టి, కత్తిని అతడి కంఠానికి గురిచేసి నిలబడి వున్నాడు.

అ దృశ్యం చూసి జీవదత్తుడికి కలిగిన ఆనందం అంతా యింతా కాదు. ఖడ్గ వర్ష, జీవదత్తుడితో, "జీవా, ఈ దుర్మార్గు లైన మణిరంజితుణ్ణి చంపటమూ, వదల

టమా? వీడు రాజకుమారైలను అవహరించి తెచ్చి, వాళ్ళకేకాక, వాళ్ళ కర్లి దండ్రులక్కుడా మానసికశత కలిగించాడు." అన్నాడు.

అ సమయంలో అక్కడికి రాజకుమారైలు వచ్చావతి, వసంతకుమారి వచ్చారు, వసంతకుమారి కళ్ళెర్రచేసి కిందపడివున్న మణిరంజితుడి శేష చూస్తూ, "ఈ సీదులైన యకుణ్ణి చంపిన వీరుణ్ణి వివాహం అడతానని నేను ప్రతిజ్ఞ చేశాను. వీడి మరణం నేను కళ్ళారా చూడక పోతే, ఇక నేను జీవితకాల మంతా బ్రహ్మచారినిగా వుండవలసిందే!" అన్నది.

ఖడ్గవర్మ, వసంతకుమారి శేష చూసి, ఆమె అద్భుత సౌందర్యానికి ముగ్ధులై పోయాడు. ఆమెను భార్యగా పొందాలంటే మణిరంజితుణ్ణి తాను చంపి తీరాలి! ఈ ఆలోచన రాగానే అతడు కత్తిని మణిరంజితుడి కంఠంలో గుచ్చేందుకు పైకెత్తాడు. అంతలో అకాశం నుంచి, "అగండి!" అన్న శీకరస్వరం వినిపించింది. అందరూ కలలు వైకెత్తి చూశారు.

హంసాకృతిలో వున్న విమానం ఒకటి వాళ్ళ ముందుకు వచ్చి, నెల దిగింది. అందులో నుంచి యక్షరాజు, మణి

భూషణుడూ బయటికి వచ్చారు. యక్ష రాజు అక్కడ వున్న అందరి శేషి ఓమారు చూసి, "ఖడ్గచీవదత్తుల్లారా! మీరు మహా వీరులు. నందేహం లేదు. జరిగిన సంగతులన్నీ మణిభూషణుడి ద్వారా విన్నాను. యక్షవంశంలో చెడబుద్ధినయ్యా మణిరంజితుణ్ణి ప్రాణాంతో పదలంచి, వాడు యీ నాది నుంచి బతికి వుండి ఖూడా, జీవచ్ఛవం!" అన్నాడు.

ఖడ్గవర్మ ఏమి చేయటమా అని వందే సాస్త్రస్మంతలో జీవదత్తుడు. "ఖడ్గా, యక్షరాజు చెప్పింది విన్నావు కదా? మణిరంజితుణ్ణి క్షమించి వదిలెయ్యి," అన్నాడు.

“వీరపుర రాజకుమార్తె వనంఠకుమారి ప్రతిష్ఠా మాటెమిటి?” అన్నాడు ఖడ్గవర్మ. ఆమె కేసి నిశితంగా చూస్తూ.

వనంఠకుమారి ఎక్కడలేని సిగ్గుతో తం వంతుకుని, పద్మావతి చాటుకు పోవాలని చూసింది.

యశికరాజు చిరునవ్వు నవ్వి. “మీ రంజితుడు బతికుంటే చేద్దినవాడి కిందే లెక్క అని యింతకుముందే చెప్పాను గదా? అందువల్ల వనంఠకుమారిని ప్రతిష్ఠాభంగ దేవం అంటారు. ఇప్పుడు వేసే స్వయంగా రాతిరథం కదిలించిన మహావీరుడైన జీవదత్తుడితో పద్మావతికి, ఖడ్గవర్మతో వనంఠకుమారికి వివాహం చేయబోతున్నామి! పుష్పమాలలెక్కడ?” అన్నాడు.

మేటిభూషణుడు విమానంలో నుంచి వాలుగు పుష్పమాలలు తెచ్చి ఖడ్గ జీవ దత్తులకూ, పద్మావతి వనంఠకుమారికూ ఒకటి యిచ్చాడు. పద్మావతి, జీవదత్తులు ఒకరి మెడలో ఒకరు పూలమాలలు

చేశారు. ఖడ్గవర్మ, వనంఠకుమారి కూడా అలాగే చేశారు. చుట్టూ పున్నవారూ హర్షధ్వనిలతో ఆ ప్రదేశం మార్చుకు పోయింది.

యశికరాజు, ఖడ్గ జీవదత్తుల్ని, వాళ్ళ బాధ్యులతో పాటు విమానంలో ఎక్కడుంచి చెప్పి, వాళ్ళు విమానంలో ఎక్కి కూర్చు గాన, “ఖడ్గ జీవదత్తులారా! మీ ఇచ్చా మాత్రంతో యీ విమానం మీరు కలిగిన ప్రజికానిని వాయువేగంతో ప్రయాణిస్తుంది. ఈ వాటి నుంచి నెలరోజులపాటు దీన్ని మీరు యథేచ్ఛగా ఉపయోగించుకోవచ్చు. ఆ తరువాత నా విమానం నా చిగ్గిరకు తిరిగి వస్తుంది! కుతం, వెళ్ళి రండి!” అన్నాడు.

“మీ దయకు ఎంత కృతజ్ఞులం. యశికరాజా!” అని ఖడ్గ జీవదత్తులూ, పద్మావతి వనంఠకుమారి యశికరాజుకు నమస్కరించారు. విమానం రిఫ్యూమంటూ పైకి లేచి పద్మ వీరపురాల కేసి బయలుదేరింది. —(అయిపోయింది.)

